

Giới thiệu Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo

Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo thuộc truyện tình yêu xoay quanh giữa nó và hân đã có hôn ước từ nhỏ do hai bên gia đình họ Hoàng và họ Trần tác hợp, khi lên 20t thì Khánh Phong mới biết chuyện mình có vị hôn thê, còn về phần Hà Phương hoàn toàn không biết về vụ việc này. Lúc hân biết thì nó đang bên Mỹ cũng chưa nhìn thấy nó bao giờ, và giờ đây nó cũng đã quay về. Một hôm tình cờ nó xin việc làm nên vào đúng ngay công ty AK của hân..... (Nói tình có chứ được sắp xếp hết ừ)

Rồi mỗi tình nay sẽ tạo ra những tình huống hài hước gì mấy bạn cùng đón xem truyện hay nha.

Nó: Trần Hà Phương 18t vừa tốt nghiệp bên Mỹ về, tính tình bướng bỉnh trẻ con, quậy phá khắp nơi, được cái xinh đẹp học giỏi, giỏi võ nữa. Là con gái của chủ tịch tập đoàn đá quý nổi tiếng trên thế giới.

Anh hai nó: Trần Tiến Khanh 22t rất yêu thương nó, ai dám động tới nó là hết đường sống. Nhiều lúc cũng phải bó tay với cái tính bướng bỉnh của nó.

Nhà họ Trần có thêm đứa con nuôi.

Chị nuôi kiêm chị dâu của nó: Trần Hà Nhi 20t, Hà Nhi lúc nhỏ đã được nhà họ Trần nhận nuôi nên theo họ Trần luôn. Cũng rất yêu thương nó, luôn bảo vệ và che chở như em ruột.

Hân: Hoàng Khánh Phong 22t là tổng giám đốc lạnh lùng của công ty AK. Là bang chủ của bang Hoàng Anh đứng đầu thế giới. Cũng là bạn thân của anh nó.

Song song đó, Tình Yêu Cấp 2 cũng là một trong những tựa truyện hay được nhắc đến gần đây mà bạn không nên bỏ qua đâu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Về Nước

“Bác Phúc con đây này” một cô gái từ trong cửa VIP sân bay bước ra vẫy vẫy tay chào một người đàn ông trung niên.

“Cô chủ mới về” người đàn ông trung niên đó là quản gia nhà họ Trần. Cúi đầu chào nó.

“Bác Phúc cứ gọi con là Hà Phương” nó quay lại phản bác

Xong một màn chào hỏi thì hai bác cháu cũng chịu lên xe quay về biệt thự. Đã 13 năm kể từ ngày nó qua Mỹ khung cảnh cũng đã thay đổi nhiều, đường xá cũng náo nhiệt hẳn lên, dọc hai bên đường là hàng cây xanh mượt trái dài theo lối đi.

Đến nơi nó xuống xe là chạy thẳng vào trong bếp gọi bà vú của nó lúc nhỏ

“Vú thăm con đói quá, có gì ăn chưa ạ”

Ai cũng tròn xoe mắt nhìn nó, vì không ngờ cô chủ của họ càng lớn càng đẹp hẳn ra, lại còn rất quyết rũ nữa.

“E hèm về tới nhà không chào hỏi ai là đã chạy vào bếp tìm đồ ăn rồi” ông bà Trần thấy con gái cưng về không chào hỏi liền lên tiếng nhắc nhở

“Í con nào có ý đó đâu” nó quay lại cười nịnh hót ba mẹ mình, “tại con đói quá nên mới vậy, sorry ba mẹ nhiều” nó vừa nói vừa chạy lại thơm má ông bà Trần tỏ rõ hối lỗi

“Ừm con lên phòng tắm rửa thay đồ rồi xuống ăn cơm” ông bà Trần cũng chịu thua với con gái mình luôn, nên đành tha cho nó.

“Dạ vâng chỉ có ba mẹ là yêu con nhất thôi, hìhì”

Nói xong nó chạy lên phòng. Mở cửa ra nó ngỡ ngàng suy nghĩ phòng của nó không hề thay đổi gì, mà còn đẹp hết lúc nó rời đi. Sau một hồi tắm rửa thay đồ, thì cơ thể cũng mát mẻ và thoải mái hơn nhiều.

Nó bước xuống ngó quanh, nhìn nghiêng cũng không thấy anh hai và chị Hà Nhi nó đâu

“Ba mẹ” nó đi lại bàn ăn ngồi xuống “hai và chị Hà Nhi đâu rồi sao từ lúc con về không thấy 2 người đó đâu vậy”

“Anh con đi công tác thay ba rồi, còn Hà Nhi thì đi học chưa về” ông Trần lên tiếng giải quyết thắc mắc cho con gái mình. Nó không nói gì chỉ gật đầu như đã hiểu

“Hà Phương hôm nay vú có nấu mấy món hồi nhỏ con thích, coi có hợp khẩu vị con không?” vú Thắm đã thấy nó từ nhỏ lớn lên, cũng như người mẹ thứ 2 của nó.

“Dạ vú Thắm mà làm thì món nào cũng ngon hết”

“Càng lớn càng biết nịnh hót ha” vú Thắm xoa đầu mắng yêu nó

Ăn cơm xong nó và ông bà Trần ngồi lại nói chuyện

“Ba cho con 2 ngày nghỉ ngơi cho khỏe, rồi vào công ty của ba phụ giúp anh hai con”

“Không, con sẽ xin việc làm chỗ khác không thích đi làm ở cty nhà mình.” ông bà Trần cũng không ngạc nhiên lắm, vì quá hiểu tính con gái mình quá bướng bỉnh.

“Ừm con đã tìm được cty nào chưa”

“Dạ lúc con còn bên đó đã tìm cty rồi, là cty AK danh tiếng rất thích hợp cho con”

Ông bà Trần nghe nó nói vào cty AK làm việc thì ông bà cười cười, nụ cười rất ư kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Hôm nay nó vận quần đùi với áo lệch vai mang đôi bốt, tóc buộc đuôi ngựa nhìn tràn đầy sức sống.

“Con đi đâu đó” bà Trần thấy nó bước xuống nhà lên tiếng hỏi

“Chào buổi sáng má ơi” nó đi lại ôm cổ rồi hôn vào bên má bà Trần yêu thương, “con đi mua sắm”.

“Ừm con nói bác Phúc chờ đi”

Đến trung tâm nó bước xuống xe, có thêm mấy người đi theo bảo vệ kiêm xách đồ cho nó. Nó đi vào trở thành trung tâm trong ánh mắt của mọi người, nó ăn mặc giản nhưng vẫn to ra nét mê hoặc chết người. Quanh một vòng nó đã mua gần hết một khu, hai tên vệ sĩ theo bảo vệ giờ thì không còn tay nào rảnh, mà bảo với cả vệ cho nó.

Sau một hồi tay xách tay mang, cuối cùng nó cũng chịu tha cho hai tên vệ sĩ đi về. Đi ngang qua công viên lúc bé được anh hai hay dẫn đi chơi

“Bác Phúc dừng xe cho con đi”

“Sao vậy cháu?”

“Con muốn dạo quanh một chút Bác cứ đem đồ về trước, lát con đi taxi về sau”

“Vậy sao được” bác Phúc lo lắng không muốn nó đi một mình

“Không sao đâu, nha con đi quanh 1 chút thôi mà” nó thấy bác Phúc suy nghĩ thì vội lên tiếng nài nỉ

“Ừm vậy con cẩn thận”

“Dạ con biết bác Phúc sẽ cho đi mà” nói xong nó mở cửa lao xuống ngay.

Nó đâu hay biết rằng từ lúc xe bác Phúc vừa lái đi, thì ở một góc khuất nào đó có người đang theo dõi từng cử chỉ hành động của nó. Còn nó thì vui chơi cùng mấy đứa con nít trong công viên rất thoải mái. Hắn thấy nó chơi đùa rất hồn nhiên chung với mấy đám nhóc đó khẽ mỉm cười.

.... 2 tiếng trước

“Alo Phong hả con, Hà Phương nó mới vừa ra khỏi nhà rồi, con đi theo trông chừng nó giùm Bác nha” nó vừa đi không được bao lâu thì bà Trần gọi cho Khánh Phong biết,(cũng nhưng đi gặp mặt vợ chưa cưới đó).

“Dạ con đi liền, cảm ơn Bác cho con biết” hần nghe bà Trần nói vậy, gác công việc qua bên đi theo coi chừng nó.

... Trở lại ...

Nó đang chơi đuôi bắt rất vui vẻ, bỗng đâu xuất hiện mấy tên thanh niên đi lại trêu ghẹo nó

“Em đi chơi với tụi anh đi, ở đây chơi với đám con nít này chán lắm”

Nó nghe vậy biết có chuyện không tốt rồi, còn mấy đứa trẻ vây quanh lấy sợ sệt nép sau lưng nó.

“Mấy đứa quay về chỗ ba mẹ các em chơi đi, chị bận rồi” mấy đứa đó rất nghe lời nó nói vậy là chạy chỗ ba mẹ liền.

Hần ở gần đó thấy vậy định chạy đến giúp nó, nghe nó nói nên dừng động tác lại

“Được thôi, vậy chung ta chơi ở đây luôn” nói mỉm cười đầy khiêu khích đám thanh niên đó. Mấy tên đó thấy nó nghe lời vậy rất hài lòng

“Cung chắc gần tại đây luôn chứ?” một tên nghi hoặc hỏi lại

“Chắc, ai lên trước đây” với một đứa giỏi võ như nó thì hạng tép rêu như mấy tên kia có là gì với nó đâu. Chúng nó nghe khoái chí, một đứa đứng đầu nhóm lên trước coi như nộp mạng cho nó, tên đó vừa mới bước đến thì đã ăn ngay cú đập của nó ban cho

“A, mẹ kiếp chúng mày đánh nó cho tao” mấy tên đi theo nghe lệnh xông lên đánh nó. Nó thì nở một nụ cười khinh bỉ tặng cho đám không biết sống chết đó. Cả đám thanh niên xông lên đánh, nó né trái đá lên đầu chề xuống tên kia nằm ngay tại chỗ, rồi né phải bắt lấy đòn đá tên kia, nó đá mấy cái vào mặt. Sau một hồi vận động cơ thể thì đám thanh niên đó nằm la liệt trên nền đất lạnh chẳng đứa nào dám ho hen nữa lời. Nó đánh xong phui phui tay rồi ban cho câu sốc tới óc luôn

“Mấy cung còn non lắm muốn chơi với chị à, sau này gặp chị thì né đường khác mà đi, hự”

Hần đứng trong góc khuất cười thật tươi, vì không ngờ cô vợ của hần vừa xinh đẹp, lại trẻ con mà thật sự rất bá đạo. Hần mong chờ vào cuộc gặp mặt tối nay, và muốn biết biểu cảm của cô vợ bướng bỉnh khi biết mình có vị hôn phu sẽ như thế nào. Chắc sẽ thú vị lắm đây.

Hần càng nghĩ thì càng cười nhiều hơn, mấy đứa đàn em đi theo hần đã lâu vậy mà, từ trước đến giờ tổng giám đốc ít cười, mặt lúc nào cũng lạnh lùng, từ lúc gặp được vị hôn thê đến giờ cứ cười suốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp Mặt

“Con về rồi đây” nó mệt mỏi bước vào nhà, không ngờ lâu rồi chẳng vận động vậy mà mệt lã người.

“Hà Phương con ngồi xuống, mẹ có chuyện muốn nói với con”

“Chuyện gì mẹ cứ nói” nó vẫn ngây thơ đáp lại chứ nó nào biết sắp phải bước vào địa ngục trần gian.

“Chiều nay nhà họ Hoàng sẽ qua nhà chúng ta dùng cơm”

“Chỉ vậy thôi” nó không nghĩ là chỉ qua dùng cơm đơn thuần như vậy

“Chủ yếu là để xem mặt con” bà Trần nói câu đó làm cho nó choáng váng, não bộ đình công 1’ ngay sau đó. Sau một hồi thì bộ não cũng chịu hoạt động trở lại

“Sao chứ mẹ nói gì???” nó dường như không tin vào tai mình nữa, và hét ầm lên cả dinh thự giờ là tiếng hét chói tai của nó, những người làm trong nhà đều phải dừng mọi hoạt động lại để bịt kín lỗ tai không thì điếc mất, “xem mặt, có nghĩa là con sẽ là con dâu tương lai của họ ư?”

“Ừm con gái gì đâu sắp qua nhà chồng rồi mà cứ như con nít hét ầm lên, hét nhiều quá khàn tiếng thì khổ” bà Trần vẫn giữ nét bình tĩnh của vị phu nhân ung dung uống trà của mình để nói chuyện với đứa con gái quậy phá này.

- o
- o
- o

*** 6 giờ chiều tại dinh thự của nhà họ Trần ***

“Hà Phương con chuẩn bị xong chưa?, nhanh lên một chút” bà Trần sốt ruột lên phòng gọi nó, nhà họ Hoàng đã đến rồi mà chả thấy mặt mũi nó đâu. Hôm nay cả nhà họ Trần đều đông đủ không thiếu ai cả, chỉ còn có nó trong phòng không chịu lộ đầu ra.

Nó ngồi trong phòng suy nghĩ làm cách nào cho nhà họ Hoàng không bắt mình làm con dâu, đại não của nó vận hành hết chất xám vào công việc thoát khỏi. Đột nhiên nó nảy ra ý định là.....

•15p sau•

Nó bước xuống nhà, trước sự ngỡ ngàng của đám người làm và cả hai nhà Trần Hoàng đều phải đứng hình với nó. Còn hấn thì cười thoảng qua chẳng ai thấy kíp, chỉ biết giờ hấn thấy rất thú vị khi có một người vợ như nó.

Người kíp lấy lại tinh thần đầu tiên là bà Trần

“Hà Phương con đi make up lại cho mẹ” bà Trần không ngờ nó lại make up cái kiểu Thị Nở để ra mắt bên nhà chồng mình như vậy, quần áo thì lè phè chẳng ra gì cả

“Con make up vậy là max đẹp rồi mà” nó làm vậy không thấy mặt mặt mà còn cố cãi lại.

“Hà Nhi con dắt em lên phòng make up lại cho mẹ” bà Trần không thể nào tin tưởng nó lần thứ 2 nữa, “dạ” Hà Nhi đáp lại rất nhẹ nhàng

“Tôi xin lỗi anh chị và cháu đã chê cười rồi” ông bà Trần thấy nó và Hà Nhi bước lên lầu rồi quay lại xin lỗi ông bà Hoàng và hấn

“Không sao đâu cháu nó muốn để lại ấn tượng đẹp cho chúng tôi thôi mà” nhà họ Hoàng mỉm cười

“Cảm ơn anh chị thông cảm, thôi chúng ta vào bàn ngồi ăn đi” ông Trần vội mời dùng bữa.

Trên phòng nó

“Lâu ngày không gặp em vẫn quậy nha” Hà Nhi trách yêu nó “biết nhà họ Hoàng qua coi mắt mà còn make up như vậy nữa”

“Hihi, tại em không muốn lấy chồng sớm đâu, nên mới dùng đến hạ sách này, chứ em nào muốn đâu” giọng nó một lúc một buồn

Trong một góc khác, có hai người con trai đang đứng nói chuyện với nhau

“Này! Ông thấy em gái tôi sao?” Anh nó tò mò muốn biết hấn sẽ có sắc thái như thế nào khi ngay lần gặp đầu đã cho hấn ấn tượng quá mạnh mẽ như vậy

“Em ông hả, thuộc diện quá quậy khi nào về nhà tôi sẽ chừng trị thẳng tay không nể nang gì hết” sau đó là một trận cười khòa chỉ

Câu hỏi và câu trả lời chẳng ăn nhập vào đâu, làm cho anh nó điên tiết lên muốn bóp chết thằng bạn của mình cho hạ hạ

Quay trở lại

“Con chào cả nhà” thế là nó từ Thị Nở hóa công chúa bước vào bàn ăn nở nụ cười rất dễ mến

“Đây mới là con dâu của ta phải không” bà Hoàng mỉm cười nhìn nó pha chút chăm chọc. Lần này nó chỉ trang điểm nhẹ nhìn rất xinh đẹp.

“Dạ con chào hai Bác và anh” nó một lần nữa cúi chào, nó không thèm nhìn hấn lấy một lần, trong khi miệng thì chào

Nó ngồi xuống kế bên hấn và anh nó, đang gấp đồ ăn bỏ vào miệng tự nhiên lạnh sống lưng rung mình cái, nghe được giọng nói kế bên vang lên

“Em đã cho anh thấy được sự thú vị của em rồi” nói xong hấn không tặng nó một nụ cười mê người.

“Biến thái” nó nhìn qua liếc hấn cái cũng tặng cho hấn hai từ rất ư là thiện cảm.

Buổi gặp mặt này sẽ khắc sâu vào tim một người, từ trước đến giờ rất nhiều cô gái theo đuổi hấn, chỉ cần lên tiếng thì sẽ có hàng tá người nhào vô. Trong khi nó thì xinh đẹp kiều diễm như vậy mà làm cho mình thành ả Thị Nở, để khỏi gả và nhà họ Hoàng.

Chương 4: Nhà Mới

“Con xin phép ba mẹ và hai bác cho con đưa Hà Phương về biệt thự được không ạ” giọng hấn cứ đều đều vang lên

“Như vậy là quá tốt rồi còn gì nữa” hai bên gia đình vui mừng còn không kịp nữa là, sao lại không đồng ý cho được.

Chỉ tội cho nó không thể phản bác lại được câu nào, chỉ nghe theo sự sắp xếp của hai nhà Trần Hoàng, mà không thể khóc ra thành tiếng được, nó tự nhủ với lòng mình sẽ cho tên chồng biến thái này không dám mơ tưởng đến việc lấy nó nữa.

Tại dinh thự hấn

“Đến rồi à” nó hỏi hấn không đầu không đuôi

“Ừm đến rồi”

“Anh ở chung với hai bác?” Nó tò mò muốn biết là hấn ở chung với ai còn biết đường mà đối phó chứ

“Không, đây là biệt thự của anh, từ đây sẽ có em ở chung rồi”

Hai người vừa đi vừa nói cuối cùng cũng đến phòng ngủ của nó

“Em cứ tắm rồi nghỉ ngơi đi, anh qua phòng làm việc chút, đồ ngủ trong tủ cứ lấy ra mặc” nói xong hấn đi đến phòng làm việc của mình. Còn nó thì bước vào căn phòng max rộng (phòng ngủ của chuy to hơn phòng khách nhà ầu rồi, giỡn chút thôi), cách bày trí theo hướng Châu Âu luôn, nó rất thích căn phòng này, bước ra cửa sổ là có thể thấy mọi thứ về đêm. Nó đi lại từ đồ mờ ra, đập vào mắt nó là những bộ đồ ngủ sexy, quyến rũ, làm gai óc nó dựng ngược lên, nó dị ứng những thứ này (đúng rồi ngta là con gái mới lên mà dị ứng là đúng thôi). Thế là không nói lời nào, nãy em đồ ngủ sexy ấy bị lấy ra không thương tiếc thay vào đó là những bộ đồ ngủ vô cùng đáng yêu như: kitty, doraemora, gấu puca.....

Nó tắm rửa thay cho mình đồ ngủ doraemon đáng yêu vô cùng, đang chuẩn bị bước lên giường nghỉ (ọc... ọc...), nó đưa tay lên sờ bụng, “cũng tại tên Khánh Phong đó bảo hại mình không ăn ngon miệng nên giờ đói meo cả ruột”.

Nó đi xuống nhà bếp lục tìm coi có gì để lót dạ được, đang dọc theo hàng lang thì nghe thấy giọng phụ nữ truyền ra từ phòng làm việc của hấn. Nó dón dĩ không yêu thì làm sao ghen tuông, thế là nó bỏ đi xuống bếp.

“Bang chủ, bang Hắc Long cướp hàng chúng ta rồi”

“Bang Hắc Long! chờ xem chúng sẽ hàng động gì tiếp theo, chúng ta không nên manh động” giọng hấn không lạnh không nóng cứ vang lên đều đều, “Lệ Trinh xuống bếp nước lên đây cho tôi”.

Cô gái tên Lệ Trinh cứ thế nghe lệnh bước xuống bếp nhìn thấy một vật thể lạ đang ngồi trong bếp hút mỳ nghe “rột rột”. Cô gái đó nhìn một lượt đánh giá nó, rồi lên tiếng

“Này! Cô kia đem lên phòng bang chủ cốc nước cam” nó nghe có tiếng gọi mình liền ngẩng đầu lên chỉ còn thấy bóng lưng cô ta, nó cũng rất nghe lời pha cốc nước cam đem lên (vì chuy ấy cũng hiếu kì xem người bang chủ mà cô gái kia nó là ai)

“Cốc... cốc...”

“Vào đi” cô gái kia lên tiếng nó đẩy cửa bước vào

“Sao em lại vào đây còn mang theo nước” hấn ngạc nhiên vì ai dám sai vợ yêu của hấn bưng nước lên

“À! Lúc nãy chị này có nhờ em bưng nước lên cho bang chủ” nó chỉ tay vào Lệ Trinh thân nhiên nói. “Không lẽ bang chủ là anh à?”

“Ừm” hấn kêu nó đi lại bàn làm việc của mình, nó ngoan ngoãn đi lại, rồi hấn kéo nó ngồi trên đùi mình trước sự kinh ngạc của hai người còn lại trong phòng. “Nếu không còn chuyện gì hai người có thể về trước, à mà quên giới thiệu”

“Đây là chị hai tương lai”

“Còn đây là Lệ Trinh và Hải Vỹ người trong bang”

Nó vui vẻ cười đáp lại

“Chào hai anh chị, cứ gọi em là Hà Phương, đừng kêu chị hai gì hết, nghe khó chịu lắm”

“Vâng chào Hà Phương” cả hai đồng thanh đáp lại.

“Sao anh vào phòng tôi” nó ngạc nhiên hỏi

“Đây là phòng anh thì phải vào ngủ rồi”

“Tôi vào phòng khác ngủ” nói là làm nó liền bước ra cửa, chưa đến nơi thì cánh tay bị lực của bàn tay khác kéo mạnh, là nó lao đảo rồi ngã vào lòng hắn trong nháy mắt. Bị hắn ôm chặt nó cố thoát khỏi nhưng không tài nào thoát ra được. Hắn nhẹ nhàng kề vào tai nó nói

“Em cứ ngủ đây, không cần qua phòng khác”

“Nhưng tôi không muốn ngủ chung với một người không đi tắm.” Hắn nghe vậy buông nó ra rồi bước vào phòng tắm.

Nó thở phào vượt ngực, rồi chạy đi tìm dụng cụ tác chiến cho đêm nay. Lúc hắn tắm xong bước ra nó đã ngủ say, rồi hắn nhìn kỹ thì trên giường được chia đôi bởi những chiếc váy ngủ hắn đã cất công mua cho nó, giờ thành dụng cụ để ngăn cách. Hắn không khỏi phì cười vì nó quá đáng yêu, lớn rồi mà còn mặc đồ ngủ doraemon trẻ con.

“Em nghĩ cách này có thể cản nổi anh sao?” Hắn vuốt tóc nó, hôn lên trán đầy dịu dàng, rồi ôm nó chìm vào giấc ngủ sâu. Đến nửa đêm “anh nghĩ tôi có thể để anh ngủ yên vậy à, kha kha” nó nghĩ thầm rồi cười rút rút không thành tiếng. Nó bắt đầu giơ chân lên định đạp hắn xuống giường, đột nhiên hắn ôm chặt lại không nhúc nhích gì được thì làm sao mà đạp. “Được lắm thua keo này ta bày keo khác, đêm nay coi anh ngủ như thế nào haha” nó thực hiện tiếp kế hoạch thứ hai tưởng ngủ xấu nhất được bày ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tên Biến Thái Trong Cty

“A.... a.... a” hắn nghe tiếng hét chói tai của nó, mơ mơ màng màng tỉnh dậy

“Em làm sao vậy?” như mới ngủ dậy giọng còn khàn khàn hắn quan tâm hỏi nó

“Sa... sao tôi nằm trên người anh?” Thế là bốn mắt nhìn nhau trong buổi sáng sớm trong lành

“Cái này thì phải hỏi em rồi” hắn mỉm cười gian tà nhìn nó, như thể nó là người có lỗi vậy

Nó giận quá hóa thẹn “anh... anh... anh”

“Anh sao ?” Hắn ngây ngô hỏi

“Anh là tên biến thái đáng ghét” nó nằm trên người hắn vừa đánh vừa chửi làm cho cái lỗ tai sắp có nguy cơ không nghe được

“Này vợ yêu! Anh chỉ biến thái trước mặt vợ thôi” hắn nắm lấy tay đang làm loạn của nó lại, “em mà còn làm loạn nữa là anh sẽ không chịu nổi mà làm gì em mất.

Nó im phăng không dám động đậy hay nhúc nhích, cũng không chửi hắn nữa vì nó sợ hắn sẽ làm thịt mất.

Nó lặng lẽ trèo xuống giường trong nỗi uất ức, rồi vào vsen để chuẩn bị đi xin việc, nên tạm gác chuyện đó qua bên.

Tối hôm qua lúc nó chuẩn bị giơ chân đạp hắn, hắn đã biết mà giả vờ ngủ say rồi ôm chặt nó lại, không cho hành hung chồng tương lai. Đến khi nó muốn lấy chân tay để đè cho hắn khỏi ngủ, cũng là lúc hắn kéo nó nằm trên người mình, để nó không làm loạn được. Không ngờ khi ôm nó hắn cảm thấy thân thể nó rất mềm mại và nhẵn mịn, làm cho hắn phải hết sức kìm chế lại dục vọng của bản thân.

Hắn ngồi trên giường nghĩ lại đêm hôm qua, thực chẳng ngờ đến nó lại dùng những cách trẻ con như vậy. Cô vợ của thật trẻ con thu phục cũng khó lắm đây, hắn ngao ngán lắc đầu một cái.

*** TÀI CTY AK ***

“Chị ơi, em nghe nói cty mình đang tuyển nhân viên phải không?, cho em hỏi phòng phỏng vấn – tuyển dụng ở đâu ạ” nó nói bằng giọng ngọt ngào nhất

có thể đề hỏi chị tiếp tân

“À! Đúng rồi em, em là Trần Hà Phương phải không?” Chị tiếp tân mỉm cười thân thiện đáp

“Dạ! Đúng rồi chị, sao chị biết tên em”

“Giờ em đi lên tầng 5 quẹo phải là phòng của tổng giám đốc, lúc này tổng giám đốc có căn dặn khi nào em đến, thì mời em lên gặp tổng giám đốc” chị tiếp tân tận tình chỉ dẫn nó

“Dạ! Em cảm ơn chị, nhưng sao không vào phòng nhân sự mà vào phòng tổng giám đốc vậy ạ?” Nó thắc mắc hỏi

“Cái này chị cũng không biết” nó gật đầu lia lịa như hiểu, rồi không làm phiền chị tiếp tân nữa mà cảm ơn rồi đi theo chỉ dẫn.

Bóng nó khuất sau cửa thang máy không được bao lâu, thì mấy cái miệng ngửa ngáy liền linh hoạt.

“Con bé đó là ai vậy, xinh quá” chị A lên tiếng khen ngợi

“Nhỏ đó từ đâu ra mà, được vào phòng tổng giám đốc đấy?” Chị B lên tiếng

“Thôi đi mấy bà tám vừa thôi chuyện tổng giám đốc, không đến lượt mấy bà lo đầu” chị tiếp tân khi này vội lên tiếng.

“Xí...í...í...” hai người đồng thanh phản bác, chị đó chỉ biết lắc đầu vì tính nhiều chuyện của hai người này.

Nó đang tung tăng phấn khởi lo mãi suy nghĩ chút không biết nói gì, đột nhiên từ đâu xuất hiện một tên con trai đậm sẫm lấy nó, sắp hồ sơ trên tay tên đó bay tứ tung, còn nó xoay vài vòng rồi một cú đập đất hết sức lý tưởng

“Trời ơi sao đi không nhìn vậy nè?” Nó không hiểu vậy đâu, vì ngày đầu đến cty không nên gây chuyện đến tránh phiền tối sau này, nên nó đành nhỏ giọng mắng tên đi mất dể trên trán.

“Cô có sao không?” Tên đó lo lắng hỏi

“À! Cảm ơn anh tôi chưa chết” nó mĩa mai hấn rồi khuyên mãi cho tên đó cái lùm liếc mắt.

“Cô không sao vậy được rồi” vừa nói vừa loay hoay nhặt lại giấy tờ, hình như tên đó vừa nhớ ra chuyện gì đó quay qua hỏi nó “cô là ai, sao vào khu dành cho tổng giám đốc?”

“Em là Trần Hà Phương, đi xin việc làm mà chị tiếp tân bên dưới nói em lên gặp tổng giám đốc” nó dịu dàng giải thích

“Vậy à! Tôi cũng đi gặp tổng giám đốc có việc, hay để tôi dẫn đi cho, coi như bù đắp chuyện khi nãy vậy” tên đó bình thản nói

“Hihi, cảm ơn anh trước” nó thích thú cười cười

“Cốc..... cốc..... cốc”

“Vào đi” bên trong là giọng nam đầy băng giá

“Tổng giám đốc đây làm hồ sơ anh cần” tên đó đưa sắp hồ sơ để trên bàn cho hấn, hấn ngồi đưa lưng về phía nó và cái tên đó

“Để đó đi không việc gì cứ ra ngoài trước”

“Còn có người muốn gặp anh đây, em xin phép ra ngoài trước” tên đó lễ phép xin ra ngoài, giờ phòng chỉ còn hai người hấn và nó. Nó nhìn bóng lưng và bộ đồ thấy quen quen mà không nhớ ra.

“Anh ơi! Em muốn xin việc làm” nó hơi run run, nhưng vẫn muốn phá vỡ bầu không khí căng thẳng tự nó tạo ra.

Nó vừa nói xong thì chiếc ghế kia từ từ xoay lại, lộ ra gương mặt điển trai quen thuộc đập vào mắt nó

“TÊN BIẾN THÁI NHÀ ANH SAO Ở ĐÂY?” nó bất ngờ chỉ tay vào mặt hấn la lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sự Cố Nhỏ

“Vợ yêu, anh mới đi làm một chút là nhớ anh chạy đến đây tìm rồi sao?” Cứ mỗi lần hấn nhìn thấy nó là chỉ muốn chọc thôi (anh này có sở thích lạ ghê), vì cứ mỗi lần nó tức lên là khuôn mặt cứ hồng hồng lên rất đáng yêu, tội gì hấn không chọc nó chứ.

“Có ma mới nhớ anh đây” nó không chịu thua lên tiếng biện minh cho mình, “tôi là đến đây để xin việc chứ không có rảnh đi tìm anh hiểu chứ”.

“À! Vậy em muốn mình vào vị trí như thế nào, để anh sắp xếp?” Hấn cũng nhiệt tình hỏi thăm vợ mình, muốn thế nào. (Anh này cưng vợ ghê, thích quá^^)

“Nó hợp với bằng cấp trong tay tôi là được rồi”

Nó định đi đến ghế sofa ngồi, đi được đoạn thì cả hai nghe thấy tiếng “rắc rắc”, và đến tiếng hét chói tai của nó

“Aaaaaaaa” sau đó nó ngồi khụy xuống lấy tay xoa xoa chân mình, hấn thấy vậy hoảng hốt, chạy lại

“Em không sao chứ?” Hấn lo lắng hỏi

“Bị trật chân rồi huhu, đau quá” nó nói trong tiếng nấc, mắt thì rung rung ướt lệ

“Em đi đứng kiểu gì vậy hả?” Hấn mắng nó nhưng trong cái mắng đó là cái yêu, cái quan tâm, lo lắng.

“Tôi đang đau, mà anh còn mắng tôi nữa” nó mếu máo trách hấn

“Anh mắng là để em nhớ mang giày cao gót đi đứng phải cẩn thận vào” hấn vừa nói vừa động tay vào chân nắn lại, thế là tiếng la của nó lại một lần nữa ngân lên như tiếng hát của chaien vang khắp phòng làm việc.

“A... anh làm gì thế đau quá à” nó đau, tay đánh hấn loạn xạ

“Anh tưởng em học võ không biết đau mới phải”

“Sao anh biết tôi có học võ, mà nếu có thì tôi cũng chỉ là con người, chứ có phải...” nó nói đến đây không thêm cái với hấn nữa im luôn. Rồi hấn dìu nó lại ghế ngồi, để chân nó lên đùi hấn từ từ mát xa chân đau, động tác rất nhẹ nhàng, cẩn thận sợ nó sẽ đau, sẽ khóc, dịu dàng và nâng niu.

Hấn cầm điện thoại lên gọi cho phòng nhân sự

“Cậu sắp cho cô Hà Phương làm ở phòng tài chính.” Bên kia chỉ dạ dạ vâng vâng không dám hỏi gì thêm.

*

*

*

11h nghỉ trưa

Nó ngồi trong phòng hấn dưỡng chân cho đỡ không dám đi đâu, còn hấn thì ngồi bàn làm việc xử lý công việc, hấn liếc nhìn đồng hồ thì đã 11h, đứng dậy cảm áo khoác đi đến chỗ nó

“Trưa rồi mình đi ăn thôi” hấn bế nó lên sợ động đến nó lại đau thì khổ

“Anh thả tôi xuống đi tôi đi được” hấn như không nghe lời nó mà đi thẳng ra cửa, đi một đoạn trên hành lang thì gặp

“Anh đi ăn trưa à cho em đi chung với” tên đó nói

“Ừ, đi chung”

“Đây là...” tên đó chỉ tay vào nó nghi hoặc hỏi anh mình

“Đây là chị dâu tương lai em” hấn nhìn tên đó thân nhiên nói, “còn đây là em trai anh Hoàng Thế Anh” hấn quay lại nhìn cô gái nhỏ nhắn trong tay mình giới thiệu

“Anh thả em xuống để chào hỏi em anh nữa” nó biết trước mặt người ngoài không nên tranh chấp với hấn, hấn thấy vậy cũng đành miễn cưỡng thả nó xuống.

“Chào anh, tôi là Hà Phương” nó được thả xuống, đi đến trước mặt Thế Anh chào hỏi.

“Chị dâu xin lỗi khi nãy đụng trúng chị” Thế Anh hồi lỗi

“Không sao đâu” nó bước đi khập khểnh, Thế Anh càng nghi là chị dâu bị như vậy là mình làm, định lên tiếng thì

“Chân cô ấy bị vậy là lúc thấy anh, vội chạy đến ôm không may trật chân ấy mà, hehe” hấn nhin không được nên chọc nó

“Anh... anh.... anh” nó không nói thành câu được luôn vì quá ảm ức. Nó nghĩ thầm “anh được lắm, rồi anh sẽ biết tay tôi”

Nó cười cười rồi gật đầu chứng minh là chân mình do nhớ hấn chạy đến ôm, lực chạy quá nhanh nên đã bị trật chân (thiệt khổ cho chuy, phải nói điều không đúng ~~~)

Cặp này cứ cãi nhau hoài không biết bao giờ mới sóng yên biển lặng mà yêu thương nhau đây, mong các bạn tiếp tục theo dõi diễn biến câu chuyện của au nha^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chào Hỏi Đột Ngột (I)

“Điều tra được gì rồi?” Một giọng nam trầm ảm vang lên

“Dạ! Cô gái đi ra cty chung vs bang chủ, bang Hoàng Anh là vợ sắp cưới của hấn, vừa mới từ Mỹ về.” người mặc vest đen đang đứng khom người trả lời.

“Được bắt cóc cô ta để uy hiếp hấn”

“Vâng bang chủ” người mặc vest đen cung kính đi ra khỏi gian phòng rộng lớn, còn người đàn ông ngồi trong phòng mỉm cười như mình là chiến thắng (Haiz, anh này tự đắc sớm vậy, cứ chờ xem ai mới chiến thắng nha, khakha)

- o
- o
- o

“Xin hỏi đi mấy người ạ” anh phục vụ xinh trai cúi đầu chào hỏi

“Chúng tôi đi ba người” hấn đang đỡ nó trả lời rất ư trang nhã, không giống như những lúc hấn chọc nó gì cả.

Rồi anh phục vụ xinh trai dẫn ba người đến bàn cạnh cửa sổ nhìn ra là, một khu vườn xinh đẹp đầy trắng lè.

Khi cả ba đều được an vị, thì anh phục vụ đưa menu cho cả ba

“Mời chọn món”

Nó thấy có đồ ăn thì mắt sáng chum lên như đèn ô tô, mà chỉ các món mà mình thích

“Anh, cho tôi món này.... món này... món này... và cả món này nữa nhanh lên nha”

Nó chỉ mà anh phục vụ đồ mờ hôi hột vs nó luôn. Còn hai người kia thì há hốc miệng mà kinh ngạc, nó thì chọn quá trời còn hai người đàn ông chưa kịp chọn gì cả

“Này! Cả hai người làm ơn kếp miệng lại giữm cái, nhiều người nhìn lắm kìa” nó lườm hấn rồi chỉnh lại tóc tai ngay ngắn, nó thấy sao mấy tên này cứ nhìn mình hoài mà không chịu chọn món gì hết, nên nhắc nhở, “chọn món đi chứ”. Giọng nó vang lên làm phá vỡ bầu không khí ngưng đọng do hấn và em hấn tạo ra

“Cậu cứ làm mấy món cô ấy gọi khi nãy đi” hấn đưa lại menu cho anh phục vụ. Anh phục vụ nhận lấy menu cúi đầu lùi đi

1phút

2phút

3phút

Trôi qua nó chẳng thấy đồ ăn đem lên, buồn bực đứng dậy

“Em định đi đâu?” Hấn thấy nó đứng dậy liền hỏi

“Em đi vệ sinh một lát quay lại ngay” nó cười nhẹ với hấn rồi quay lưng rồi đi.

“Em đi một mình được chứ?” Hấn thấy chân nó vậy không nỡ cho nó đi một mình.

“Không cần, em tự đi được”

Nó nói xong bước đi cà nhấc vào nhà vệ sinh. “Chị dâu đi vậy có sao không”, Thế Anh nhìn nó đi cà nhấc vậy cũng thấy tội liền nhìn lại ông anh trai hỏi.

“Anh chắc không sao đâu”

TẠI WC

Nó đang đứng trước bồn rửa mặt, trang điểm lại, tự dung đằng sau lưng nó xuất hiện bóng của mấy người mặc vest đen. Nó vừa quay qua chưa kịp mở miệng hỏi, thì nguyên chiếc khăn tay trắng tinh che miệng nó lại, và từ từ nó nhắm nghiền mắt lại mọi thứ đều dần tối sầm đi. Sự việc xảy ra quá nhanh.

TRỞ LẠI BÊN NGOÀI

“Đồ ăn đã dọn hết lên rồi sao chưa thấy chị dâu ra vậy” Thế Anh và hấn nhìn một bàn đầy thức ăn mà ngao ngán nói.

“Đi lâu vậy không biết có xảy ra chuyện gì không nữa, em ngồi đây để anh đi xem sao đã”

Hấn nói xong đi thẳng về hướng nhà vệ sinh mà chẳng cần hỏi ai cho mất thời gian, (anh này quá quen với cái nhà hàng này rồi mà). Hấn vào phòng vệ sinh nữ chẳng thấy bóng dáng nó đâu cả, mà trên sàn lại có thìa son của nó để lại, hấn cầm lại chặt thìa son trong tay đầy tức giận và lo lắng đi đến bàn em hấn đang ngồi.

“Anh sao vậy chị dâu đâu?” Thế Anh thấy hấn đi ra một mình không thấy nó đâu, nhìn sắc mặt lại không được tốt, thì cũng hiểu được gì đó.

Hấn phớt lờ câu hỏi của em mình mà cầm điện thoại lên bấm số gọi cho ai đó

“Khanh, ông mau đến trụ sở ngay, Hà Phương bị bắt rồi”

“S...ao...., ông... ông nói gì???” Anh nó nắm chặt điện thoại trong tay khi nghe hấn nói nó bị bắt.

Mọi người có muốn biết tiếp theo sẽ là gì không, nhớ đón xem chap tiếp theo nha.^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chào Hỏi Đột Ngột (Ii)

“Bang chủ”

“Ừm, cô ta tỉnh chưa?” Người đàn ông hỏi tên cận vệ để biết tình hình của nó.

“Cô gái đó chưa tỉnh ạ” tên cận vệ cung kính đáp lại

Người đàn ông đó bước lại gần nó hơn, cho đến khi chỉ còn cách 3 bước chân nữa là đến chỗ nó. Chợt mắt nó nheo nheo lại vài cái và từ từ mở ra, dường như nó đã ngủ khá lâu (au nói cho nghe chuy ấy chỉ mới ngủ có 1h30' thôi mà ^^), khi tỉnh lại cảnh vật hoàn toàn xa lạ, là một căn nhà hoang ảm uớt, xung quanh còn có mấy con gián chuột chạy vòng vòng thật làm cho người ta nổi hết da gà. Nó cố nheo mắt để nhìn rõ hơn, khi nó đã thích nghi được với ánh sáng, ngay trước mặt nó là một người con trai cao to, đặc biệt cực kì điển trai, tầm khoảng với hấn. Nó đưa mắt đảo quanh một vòng, rồi lại nhìn thẳng vào tên đó hỏi một tràng làm cho tên đó ngờ người luôn

“Anh là ai?... Sao bắt tôi?... Tôi đã làm gì anh sao?... Sao anh không trả lời tôi?... Câm à?.....”

“Cô hỏi xong chưa?” tên đó bắt đầu thiếu kiên nhẫn với nó rồi

“Rồi” nó trả lời rất ư là cute luôn

“Được tôi sẽ trả lời từng câu của cô”

“Tôi là bang chủ bang Hắc Long”, tên đó vừa nói xong nó hỏi lại như muốn chắc chắn điều mình nghe là không lầm, “bang Hắc Long!?”

“Đúng! Tôi bắt cô vì muốn biết vợ chưa cưới của bang chủ đứng đầu thế giới là người như thế nào?”

“Vậy sao?”

“Cô xinh đẹp hơn tôi tưởng” tên đó nở nụ cười ma mãnh với nó

“Anh với chồng tôi có thù oán gì thì tìm hấn không nên tìm tôi, anh có thể cời trói cho tôi được không?” thấy tên đó cứ

Nhìn chăm chăm vào nó, mà còn cười cứ khiếp như thế nào á, nó rất khó chịu khi bị ai đó bắt giữ, hay dùng thứ gì đó buộc lại.

-
-
-

“Tìm được vị trí của Hà Phương chưa?” anh nó đi gấp gấp đến chỗ hấn, lo lắng hỏi.

“Vẫn chưa, tôi cho Hải Vỹ tìm rồi, Hà Nhi đâu?” hấn nhìn phía sau anh nó không thấy chị dâu nó đâu nên hỏi. Vì chuyện mà có liên quan đến Hà Phương sẽ có mặt hai người này, nhưng giờ không thấy Hà Nhi nên hỏi

“Hà Nhi đang đến, tôi lo cho nó quá nên đến đây trước” anh nó vừa thờ vừa nói

“Anh yên tâm đi, chắc chị dâu ổn mà” Thế Anh này giờ mới dám lên tiếng khuyên hai ông anh này

“Bang chủ thấy rồi, vị trí là căn nhà hoang ở ngoại thành Tây khoảng 60km” Hải Vỹ vừa dứt là cả hai phóng như bay ra khỏi trụ sở, đi theo sau hấn và anh nó là mấy chiếc xe phóng như điên, chỉ kịp nhìn thấy làn khói mập mờ phía sau xe để lại

PHẦN NÓ

“Hình như anh đã cướp hàng của chồng tôi thì phải, giờ lại bắt tôi, không sợ bang anh sẽ phải có chuyện sao?” nó tốt bụng nhắc nhở

“Chồng cô không làm gì tôi đâu, cảm ơn cô quan tâm”

“Nếu chồng tôi không làm gì thì tôi sẽ làm, anh không cần cảm ơn trước, hehe ” nó nhìn tên đó vừa nói vừa cười rất có sức mê hoặc.

Sau 10phút với vận tốc khủng thì hai chàng nhà ta cũng đến nơi, hai người sai bước đi vào trong. Hấn đi vào nhìn thấy nó đang bị trói trên ghế, làm hấn giật dử ker nào dám trói nó sẽ không yên với hấn.

“Hai! Phong! Em ở đây cứu em với” nó nhìn thấy hấn và anh hai liền gọi to làm tên kia cũng hơi hoảng một chút.

Suy nghĩ đến đây hết ý tưởng rồi, mấy bạn đọc vui nha, khi nào có au sẽ ra típ thông cảm hihi

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thử Đồ Cưới

“Hnnnnnn” nó tỉnh dậy vươn vai một cái thật là thoải mái, còn hấn đang ngủ không biết tên nào đục một phát ngay mặt mơ hồ tỉnh dậy, xem hung thủ là ai dám làm phiền giấc ngủ của bang chủ đứng đầu thế giới. Hấn định bụng nghĩ sẽ cho cái người gây họa kia như xương, nhưng khi đã hoàn toàn tỉnh ngủ hấn lại nhìn thấy một cảnh tượng khó phai, có lẽ sẽ in sâu vào đầu hấn tới già mất. Một người cô gái đang dùng hết sức của cơ thể để vươn mình vào buổi sáng sớm, những tia nắng chói chan mà ấm áp của sớm mai cũng đang cố len lỏi qua từng khe cửa để cùng hoà mình với người con gái ấy. Hấn thấy thật mắc cười không nghĩ rằng nó lại có hành động thiếu ý tứ như thế, nhưng hành động thiếu ý tứ đó lại thật đẹp trong mắt hấn đến lạ lùng.

“Này! Sáng sớm đã ngủ người rồi, tôi đẹp quá phải không?” nó lấy tay hươu hươu trước mặt hân rồi nói, xong lại cười đắc ý.

Hân bị nó lôi kéo về lại thực tại, hai ngón tay của hân thật linh hoạt, nghe nó nói xong lại ngò cười tự đắc như vậy đã bắt đầu co lại và dịch đến là “bót” ngay trán của nó, và nụ cười kia đã bị tắt vụt. Hân búng trán nó xong quay người đi hướng nhà vệ mà đi, để lại một câu mà nó cực kỳ không muốn nghe.

“Em đừng tự sướng nữa, nhanh thay đồ chúng ta đi thử đồ cưới” nó đang xoa xoa cái trán cho giảm bớt đau thì hân phán câu xanh rờn động tác cũng dừng lại luôn (trạng thái hiện giờ là đơ và ngủ người). Hân xoay người đi khẽ mỉm cười.

Wedding dress white happiness

(Tiệm áo cưới hạnh phúc trắng)

Hai người bước xuống xe đi vào, nó ngược lên nhìn tấm bảng hiệu trước tiệm áo cưới.

“Àk, tổng giám đốc cậu đến rồi” một người con gái tầm khoảng hai mươi mấy tuổi bước ra chào đón, dáng người thật sự làm say đắm lòng người, nó đang thưởng thức cái đẹp thì bị tiếng nói kéo về

“Đây chắc là tổng giám đốc phu nhân rồi” người đó cười nói với nó

“Dạ! Em chào chị” nó lễ phép chào lại

Ngoài lề chút

Người con gái đó là chị họ hân Hoàng Mai 26 tuổi là một nhà thiết kế trang phục cưới có tiếng trong và ngoài nước.

“Chị đã chuẩn bị lễ phục rồi chứ?” hân thiếu kiên nhẫn với bà chị họ lăm lờ này

“Rồi” chị ta trả lời ngắn gọn và súc tích, vốn biết tính em họ mình là thiếu kiên nhẫn mà.

Chiếc váy cưới mà nó đang mặc là do tự tay Hoàng Mai thiết kế nó được nhiều người đề mắt đến, nhưng cô đều không bán dù có trả cao bao nhiêu, đây là quà cưới mà cô muốn tặng cho em dâu mình.

Bộ váy có màu trắng thật tinh khôi, cổ áo lệch vai trên áo đính hạt cườm lấp lánh. Váy thiết kế hoàn toàn tranh nhã, ôm sát theo từng đường cong của nó lộ ra vẻ mị hoặc vốn không được nó bày ra cho mọi người chiêm ngưỡng.

“Woaa” hân chỉ phát ra từ đó vào khinh ngạc đôi chút.

“Anh thấy sao, được chứ?” nói hỏi trong vẻ ngưỡng ngừng đáng yêu.

“Đẹp” hân cảm thấy ba chị họ này có tay nghề quá chuẩn, tạo ra một chiếc váy cưới xinh xắn như vậy.

Chắc các bạn cũng đang thắc mắc tại sao, mình không viết tiếp đoạn Hà Phương bị bắt và được giải cứu như thế nào, mà lại viết đoạn chả liên quan gì cả!!!??? Nếu các bạn muốn biết thì hãy theo dõi những chap tiếp theo nha.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ngày Cưới

Ngày hôm nay có lẽ đối với nhiều người mà nói là một ngày trọng đại, là ngày hạnh phúc nhất của những người đang yêu nhau. Nhưng đối với nó thì ngược lại hoàn toàn những suy nghĩ kia, với nó là một ngày thảm hại, giống như ngày tận thế sẽ không còn được nhìn thấy ánh mặt trời chiếu rọi vào buổi sớm mai nữa. Thật là khủng khiếp khi nó không còn được tự do tung tăng bay nhảy.

“Em có thể khép mắt lại một chút cho chị đánh mắt được không!?” chị nv trang điểm thiếu kiên nhẫn khi nó không hợp tác

“Dạ! Em sẽ ngồi yên mà” nó cũng đang khó chịu đây, lấy chồng à! Nó chưa hề nghĩ đến vậy mà ngày hôm nay, chỉ còn vài phút ngắn ngủi nữa là sẽ trở thành vợ người ta, là con dâu nhà họ Hoàng không còn là cô con gái quậy phá, bướng bỉnh nhà họ Trần. Nó thường nghe mấy người lớn nói con gái gả đi rồi, giống như nước là đổ đi không lấy lại được. Nó nghĩ đến đây càng không muốn nghĩ tiếp nữa. Nó đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ, không biết hân đã vào từ lúc nào.

“Chào tổng...” các nv chưa kịp chào hết câu thì hấn đã giơ tay lên chặn lại rồi, bọn họ cũng chỉ đành cúi chào thay vậy, rồi đều lùi đi ra khỏi, trong phòng giờ chỉ còn hai con người, hai dòng suy nghĩ khác nhưng lại nghĩ về đối phương. Ngày hôm nay hấn vận bộ tây trang trắng, tóc vuốt keo nhìn đẹp trai vô cùng. Nó cũng chẳng thua kém một chiếc váy cưới do chị họ hấn thiết kế đường nét tinh xảo, ôm sát theo từng đường cong của cơ thể, nhìn nó cứ như nàng công chúa bước ra từng câu truyện cổ tích nào đó.

Hấn cứ như vậy nhìn nó, không biết nó còn bao nhiêu điều thú vị mà hấn chưa biết hay không, hấn nhớ lại lúc nó bị bắt đi mà buồn cười.

“Anh hai, Khánh Phong hai người mau đến cứu em” nó bị trói trên ghế không ngừng gọi hai người kia đến cứu mình

“Lâm Vũ Quân” tên đó nghe tiếng gọi quay đầu lại nhìn, người gọi là nhị bang chủ (anh hai nó á), “cậu mau thả em tôi ra”

Ngoài lề

Lâm Vũ Quân, hấn và anh nó từng là bạn chơi chung với nhau cũng khá lâu, chỉ một chuyện xích mích dẫn tới cả ba không còn chơi chung với nhau nữa. Đương nhiên là hấn và Lâm Vũ Quân không hề biết đến sự tồn tại của Hà Phương lúc bấy giờ.

“Cô bé này là em cậu à? Sao trước giờ tôi không biết” Vũ Quân nghi ngờ hỏi anh hai nó.

Nó ngồi mà ngây ngốc không hiểu gì cả, không lẽ ba người này quen nhau thoát trước rồi tính, còn hấn từ nãy giờ vẫn im lặng không nói tiếng nào cả

“Cậu muốn gì?” hấn rất điềm đạm trả lời

“Tôi muốn lô hàng tiếp theo là của tôi” Vũ Quân không câu nệ gì liền ra điều kiện ngay

“Được nếu cậu chịu thả cô ấy ra” nó nghe cái điều kiện kia không biết lô hàng gì đó có thứ gì, nhưng nó nghĩ chắc là số tiền không nhỏ.

“Không được” nó la lên, rồi đứng dậy trên tay là sợi dây trói nó đã bị tháo ra từ lúc nào rồi

“Không cần chấp nhận điều kiện của hấn” nó tiến lại chỗ của Vũ Quân đang đứng dùng chính sợi dây khi nãy trói nó, nó thừa lúc tên đó ngây người mà trói lại một cách thuần thục, tên đó cao hơn nó cái đầu liền ghé sát vào tai nói giọng vô cùng quyến rũ nhưng cũng không kém phần hăm dọa “anh xem thường tôi quá rồi”. Nói xong nó đi lại kéo hai người còn đàn ra đó, kéo đi ra ngoài. Anh nó nghĩ “đây có phải em mình không?”. Còn với hấn thì vợ của hấn thật giỏi không hổ là bang chủ phu nhân.

Hấn nghĩ lại lúc đó thật buồn cười, đi cứu vợ thành ra vợ lỗi về. Hấn ngắm nó đang nghĩ gì đó rất chuyên chú không chú ý có sự tồn tại của hấn, ngắm một lúc không kìm lòng được sự mỉa mai của nó, mà đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt non mịn kia. Nó cảm nhận được từ một bên khuôn mặt có một luồng khí ấm áp truyền đến. Cả hai cứ như không còn ý thức mà từ từ tiến sát lại nhau và môi của hấn cũng chậm rãi mà đặt lên đôi môi anh đào mềm mại của nó, hai người họ hôn nhau thật sâu và thật lâu kéo dài cho đến khi.

Các bạn hãy tiếp tục theo dõi nha^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Náo Loạn Lễ Đường (I)

“Nè!!! Hai đứa không đợi nổi đến đêm nay sao?” anh và chị nó mở cửa bước vào liền đập vào mắt là cảnh tượng rất ư là lãng mạn nha.

Hai người nghe thấy tiếng nói hoàn hồn trở về và nó mới ý thức được mình đang làm gì, vội đẩy hấn ra. Hấn quyến luyến roi xa đôi môi mềm mại kia, quay đầu lại nhìn hai tên phá đám chuyện tốt của hấn, còn nó khi được hấn buông tha thì cũng tham quyền từng ngậm khí vào người, mặt đỏ ửng lên như quả cà chua chín, nó nghĩ lại nụ hôn khi nãy tại sao nụ hôn của hấn lại ngọt ngào và dịu dàng đến vậy, như rót từng chút từng chút mật ngọt vào trong khoang miệng, chảy đều khắp nơi trong miệng làm cho nó càng đắm chìm trong sự ngọt ngào ấy từ lúc nào không hay. Nó nghĩ như vậy bất tri bất giác đưa tay lên chạm vào cánh môi đào rồi khẽ mỉm cười nhưng chỉ lướt qua, ấy thế lại lọt vào tầm mắt của một người (đó các bn cứ chỉ của Hà Phương này giờ đã lọt vào tầm mắt của ai nào, hihi ^^).

“Em rề, tối nay chuyện gì cũng phải bình tĩnh đừng hung hăng quá mà tội cho em tao” anh nó đi lại chỗ hấn vào nó đang ngồi mà cất tiếng nói, còn Hà Nhi bước đến chỉnh đầu tóc lại giùm nó.

“Anh vợ yên tâm đi em sẽ không để em ấy xuống giường được đâu” nói xong hấn quay lại nhìn nó mà nở một nụ cười gian tà, nó đang trang điểm lại nghe hấn nó vậy mặt càng đỏ nhiều hơn, và nó thầm nói “cứ để mà xem”. (Chuyện ấy cứ để mặt như vậy thì khỏi đánh má hồng luôn, đỡ tốn phấn ghê)

*

*

“E hèm, xin lỗi mọi người chúng ta hãy im lặng và hướng mắt về phía hậu đài để có thể nhìn thấy được “cô dâu và chú rể” đang sánh bước bên nhau tiến về sân khấu” giọng ông MC vang lên làm cho khán phòng đang đông đúc ồn ào, bỗng im lặng quay về hướng hậu đài nơi hai nhân vật chính xuất hiện.

“Cô dâu xinh quá” vị khách thứ 1 bị cuốn hút bởi chiếc váy cưới của nó.

“Chú rể cũng đẹp trai nữa” vị khách thứ 2 nhìn không được cũng lên tiếng khen ngợi

“Ừm... Đúng là trai tài gái sắc mà đẹp đôi ghê” vị khách thứ 3 vang lên.

Tuy nó không ưa gì hấn, nhưng dù sao hôm nay cũng là ngày đám cưới của nó cơ mà, nên nó phải cười nhiều lên.(Tự an ủi)

Hai người tiến lên sân khấu nở nụ cười tươi với mọi người

“Hôm nay là ngày cưới của tôi mọi người cứ tự nhiên mà uống hết mình nha” hấn cầm lấy mic nói

“Nè! Hoàng tử chúng tôi sẽ ăn uống tự nhiên hơn, nếu hai người có thể trao cho nhau nụ hôn ngọt nhất, đúng không mọi người??” một vị khách đứng dưới sân khấu nói vọng lên rồi quay qua những người xung quanh hỏi

“Đúng rồi, hôn đi”

“Hôn đi hôn đi ” thế là cả khán phòng nháo nhào lên. Nó rất xấu hổ “không phải chứ kiss nhau nữa sao”, nó thầm nghĩ khi này chỉ là ngoài ý muốn thôi mà, còn bây giờ là phải kiss nhau trước rất nhiều người ngược chết đi được. Hấn thì nghe đến việc hôn nó thì rất thích, hấn xoay nó lại đối diện nhau rồi từ từ sát lại gần nhau hơn cho đến khi chuẩn bị chạm môi, còn nó thì cố né tránh nhưng bị hấn giữ chặt cổ không cho nhúc nhích gì cả, thế là môi gần đến đích (mấy bn đừng hiểu lầm là đích kia nha, chỉ là mục đích cần đến thôi ๐×๐), từ dưới sân khấu có một giọng trong veo cất lên, khiến cho ai nấy cũng phải quay đầu lại nhìn xem, đó là ai.

Các bn theo dõi câu chuyện tiếp nha, kịch hay còn phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Náo Loạn Lễ Đường (Ii)

“Trần... Hà... Phương...”

Có hai tiếng gọi đồng thanh cất lên từ dưới sân khấu, truyền đến hấn và nó. Nó thầm mừng rằng ai đã đến cứu nó đây thật phải cảm tạ rồi, thế nhưng nó không biết tai họa giáng xuống người mà còn thầm mừng cho đến khi nó chính thức quay mặt xuống sân khấu.

“Aaaaaaa” nó nhìn thấy hai cô gái ăn mặc sang trọng, tuổi ngang bằng nó chỉ tay về phía họ la lớn, tất cả khách khứa và ngay cả hai bên gia đình và hấn đều không hiểu chuyện gì, mà nó nhìn thấy hai cô gái đó lại la lớn nhưng thế, cứ như nhìn thấy ma vậy.

“Hà Phương mày thật biết hưởng thụ đó” hai người con gái đó mặt đờ đờ sát khí bước lên sân khấu, nó thì hoạn loạn núp sau lưng hấn, động tác của nó làm hấn hơi bất ngờ nhưng chỉ trong chốc lát. Cả khán phòng ai nấy cũng đang trầm trồ xem kịch hay.

“Mày gây ra chuyện rồi bỏ trốn về nước báo hại hai đứa tui tao phải chịu phạt thay mày” hai người đó đứng lại nói, rồi bẻ tay rắc rắc thật đáng sợ.

“Tao xin lỗi baba và mami kêu tao về gấp nên tao vội về mà quên mất” nó vẫn đứng sau lưng hấn, vội vàng giải thích.

“Mày bỏ mặc bạn bè chạy về đây lấy chồng, hôm nay tui tao sẽ xử mày tại đây” một người quá uất ức chịu không nổi, tức giận bước lên trước nói.

“A... đừng... đừng tao xin mà” nó nhanh chóng xách váy lên bắt đầu co chân bỏ chạy. Nó chạy từ sân khấu xuống dưới sân khấu chạy vòng vòng, hai người cũng không vừa gì đuổi theo cho đến cùng.

‘ Chuyện xảy ra là vậy ‘

Lúc nó còn bên Mỹ đêm đó nó đi chơi về khuya, nên sáng hôm sau vào đến lớp là gục mặt xuống bàn đánh một giấc ngon lành, đang ngủ thì bà cô nổi

tiếng khó tính gọi tên nó lên trả bài. Nó không nghe thấy bà cô gọi mà cứ ngủ ngon cho đến khi hai đứa bạn thân gọi hộ mới chịu ngẩng mặt lên nhìn bà cô. Nó bước lên bục giảng bà cô đặt câu hỏi nào nó cũng trả lời được tất. Thế nhưng nó lại ngủ trong lớp vậy là bà cô tìm được cơ phạt nó sau tan học phải làm công ích xong mới được về.

Nó hận bà cô dám phạt nó như vậy trong khi trả lời câu hỏi đều được hết, còn phạt nó nữa, không biết nó là một đứa khó chọc tới sao. Nó vừa làm công ích vừa mắng chửi bà cô, nó tưởng tượng cái ghế trong tay là bà cô mà trút giận. Thấy nó vậy không nỡ nên hai đứa bạn thân là: (HUỖNH TRÚC LINH VÀ PHAN NHƯ NGỌC) cũng là người Việt Nam du học nên cả ba kết thân với nhau.

“Cần tụi tao giúp gì không?” hai cô đi lại hỏi nó

“Có” nó nói xong kêu hai cô lại gần nói nhỏ, lúc nói mặt nó cứ gian gian sao ák.

“Được tụi tao chuẩn bị cho mày” hai cô thăm cầu nguyện cho bà cô xui xẻo chọc phải nó .

Nó biết vào sáng sớm bà cô hay đi vào nhà vệ sinh sửa soạn lại rồi mới vào lớp nó. Nó treo bột mì ngay cửa ra vào, dưới sàn toàn là xà bông+dầu ăn, bà không biết cứ như thường ngày mang giày cao gót mở cửa ra vào là đã được hưởng bột văng đầy đầu, chân thì cũng đã bước lên sàn thế là một màn ba tin hoàn hảo do nó tạo ra cũng được đáp lại, bà cô nằm vật vạ trên sàn xà bông+dầu ăn dính tèm lem trên người vì một cú trượt ba tin miễn phí đã dẫn đến nằm bất tỉnh nhân sự trên sàn. Cả ba chúng nó đứng một góc nhìn thấy toàn cảnh diễn ra, nó hài lòng với sự sắp xếp của mình mà cười vui vẻ còn hai cô cảm thấy tội lỗi với bà cô tội nghiệp kia. Ngay sau đó nó nhận được điện thoại ông bà Trần gọi nó về nước, nó quên phải giải quyết vụ bà cô mà cuốn gói đi về nước bỏ mặt hai đứa bạn sống chết mặc bây mà đi. Khi nhà trường điều tra ra được là nó đã bay về nước, thế là nhà trường bắt hai kẻ đồng phạm xử tội, mỗi người được tặng cho tấm bảng treo trước ngực

“Tôi là đồng phạm với kẻ đã quậy phá giáo viên bộ môn” hai cô phải dọn dẹp nhà vệ sinh suốt một tháng, đồng thời mỗi buổi sáng đứng ngay cổng trường đeo băng đỏ vào, người người đi qua đi lại, chỉ chỉ trỏ trỏ, ôi! Thôi thật nhục nhã mà. Hai cô uất ức nó đã bỏ hai cô mà về nước cho đến một hôm nhận được cuộc gọi của một người nói là nó sắp lấy chồng, hai cô càng ức chế hơn nữa, khi đã hết hạn phạt thì hai cô cũng thu xếp đồ đạc trở về, khi xuống sân bay là chạy đến lễ đường ngay.

‘Quay lại thực tế’

“Tao xin lỗi mà đừng đuổi nữa tao mệt quá” nó chạy một hồi cũng thấm mệt nên cầu xin tha thứ.

“Thôi hai đứa đừng đuổi bắt nó nữa đợi lễ cưới hoàn thành đã rồi hai bác xử nó giùm cho tụi con” hai nhà chạy ra khuyên rằng, không thì cứ chạy hoài còn gì là cái đám cưới nữa đây.

“Đúng đấy hai con bình tĩnh đã” bà Hoàng cũng vội lên tiếng

“Dạ vãn chúng con đợi nó làm lễ xong”

Nó thầm mừng hai con quý kia cũng chịu buông tha cho nó rồi. Hắn này giờ cũng cố ngăn lại nhưng không kịp khách khứa cứ chen nhau không có chỗ đi cứu nó, giờ thì có thể chạy đến đỡ nó rồi.

“Đám cưới thế nà thì mới vui chứ” anh nó đứng một góc cười nói thầm, bị Hà Nhi đứng một bên nghe thấy

“Em sẽ nói lại cho Hà Phương nghe đó nha” cô trêu anh

“Em mà nói cho nó nghe là chồng tương lai của em không còn nguyên vẹn đâu đó nha” anh nó ghé sát vào tai cô nói nhỏ

“Không sao” cô cũng nói đùa lại

“Em thật là ác đó” hai người họ thì cứ trêu nhau, lễ cưới vẫn tiếp tục diễn ra...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Động Phòng Có Biến

Dường như ánh trăng đêm nay cũng muốn hoà mình vào bầu không khí tĩnh lặng. Bầu trời đêm càng làm cho ánh trăng toả sáng hơn, sáng cả một vùng trời tĩnh mịch, chiếu rọi cho vạn vật nhìn thấy một con đường sáng trên trời kia. Nhưng các ngôi sao song hành cùng ánh trăng tươi sáng ấy cũng không chịu kém cạnh, khi ánh trăng đang toả sáng giữa bầu trời rộng lớn thì mình sao thua kém được, cũng vì thế các vì sao lại càng phải tỏa sáng hơn nữa. Như vậy cả ánh trăng và ngôi sao đều đang có toả sáng trên trời, tạo nên một bức tranh sinh động mà huyền ảo mờ mịt ấy.

Trái ngược với khung cảnh bên ngoài là tĩnh lặng cùng toả sáng, còn trong phòng hân và nó là náo động cùng đen tối.

“Anh yêu ơi... Xong chưa em không chịu nổi rồi... Nhanh đi”

“Anh đang cố... Em im lặng chút đi... Anh cũng đang đau khổ đây.”

“Anh mà không ra... Em sẽ đánh chết anh đó.”

(A! Đến đây các bạn có suy nghĩ gì, nói cho au nghe với, chờ câu trả lời các bn nha)

Còn tiếp.....

Đó là một loạt âm thanh trong phòng hân và nó bây giờ, có thể ai nghe thấy cũng phải đỏ mặt và có suy nghĩ không trong sáng cho mấy. Nhưng xin đính chính lại rằng hoàn toàn trong sáng nha!

CHUYỆN XẢY RA VÀO MÁY TIẾNG TRƯỚC

“Alo, tụi bây về nhà chưa?”

“.....”

“Mua dụng cụ chuẩn bị cho tối nay giùm tao” nó nói với hai cô xong rồi cúp máy, đưa mắt về phía căn phòng tắm một không biết nghĩ gì mà khuôn mặt trắng hồng nay chỉ toàn màu đỏ của cà chua chín mọng.

Khoảng 5p sau trước cổng nhà nó truyền đến tiếng phanh xe, nó mừng rỡ chạy ra mở cửa

“Mày nhờ tụi tao mua mấy thứ này làm cho chúng tao ngưỡng muốn chết” nó nhăn mặt khó hiểu, hai đứa chúng nó mua gì mà ngưỡng, nó nhận lấy cái túi từ trong tay của Trúc Linh rồi mở ra xem thử ai dè.....

“Trời ơi! Tao không kêu mua những thứ này” nó nhìn những thứ nằm lăn lóc trên sàn nhà mà khóc không ra nước mắt với hai con bạn này luôn.

“Thì không phải hôm nay là động phòng của hai người sao, nên tao mới mua những thứ đó.” Như Ngọc thấy nó nhăn mặt, sắc thái thay đổi liên tục từ trắng hồng sang, đỏ mọng, rồi là tái xanh thật khủng khiếp.

“Tao không cần mấy thứ biến thái này, mày đi mua cho tao gói thuốc xỏ nhanh đi” nó phải kìm hãm lại cơn tức trong người.

“Ok” nó vừa nói xong là hai cô vụt như bay đi mất không dám chần chừ thêm nữa, Trúc Linh và Như Ngọc biết mỗi khi nó tức giận là hai đứa cô sẽ phải nước họa vào người.

Hai cô bạn của nó thật chu đáo vào nhiệt tình mua BCS (tự hiểu nha) cho nó, còn mua thêm thuốc bôi trơn nữa chứ. Nó cảm tất cả bỏ lại vào trong bao. Rồi đi vào bếp pha một ly nước cam, đợi hai người kia về chỉ việc bỏ vào thôi.

Khi pha xong cũng là lúc hai cô đến trước cửa nhà nó lần nữa (thiệt khổ cho hai chuy đêm hôm còn phải đi mua cái này cái kia haizzz@@)

“Này! Mày lại nghĩ ra cho trò gì nữa vậy, đừng làm luyên luy bọn tao đó, coi chừng chuyện lần trước hai đứa tao bỏ qua cho” hai cô nói xong đưa gói thuốc cho nó rồi bỏ về thăm mặt niệm cho người xấu số khi bị nó chơi.

“Tao biết rồi, cảm ơn, ngủ ngon” nó vẫy tay chào hai đứa bạn xong là lật đặt bỏ gói thuốc vào trong ly cam, mang vào phòng.

Nó vừa vặn nắm cửa là hân cũng từ trong phòng tắm đi ra

“Em mới đi đâu đấy?” hân chỉ quần một cái khăn ngay hông, để lộ một khuôn ngực rộng và vững chắc, làm nó bị cuốn hút cho đến khi hân hỏi nó mới phản ứng lại

“À! Em đi pha nước cam cho anh” nó cầm ly giơ lên cho hân thấy, bước vào đưa trước mặt hân

“Em pha cho anh đó uống đi” từ khi nào mà nó xưng em với hân vậy, không còn cái kiêu tôi tôi anh anh rồi, hân thấy mừng vì nó từ từ cũng có tình cảm với hân rồi.

“Ừm” hân cầm ly cam uống một hơi cạn sạch không, nó nở một nụ cười nhạt thật nguy hiểm. Khoảng được 1p sau thuốc bắt đầu có tác dụng, nó đang lau khô tóc cho hân rất ư lãng mạn thể mà

“A... Đau quá... Không được rồi” (bảo đảm đầu óc lại không trong sáng nữa rồi hehe)

Hân ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh (thật mất hình tượng là mỹ nam mà ==”), nó ngồi trên giường, người thì run run tay thì bụm miệng tay thì ôm bụng cười ra nước mắt, nó thâm chử

“Hur! Dám ở trước mặt anh hai và chị Hà Nhi nói không cho mình xuống giường nổi, chờ xem ai mới là người không ra khỏi phòng vệ sinh nổi haha” (chịu

không nổi với chuy này luôn để bụng ghê)

Các bạn thấy chap này sao vui chứ! Au làm người viết mà còn tự kỉ ngồi cười nữa là. Thôi chúc các bạn đọc truyện vui, nhớ theo dõi chap sau nha! ^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Áy Náy

Đêm qua nó cười một lúc lâu cũng mệt nên ngã lăn ra giường ngủ không biết trời trăng mây gió gì cả, cứ thế mà đẩy một giấc đến sáng hôm sau. Khi tỉnh dậy còn mơ hồ chưa hoàn toàn tỉnh ngủ bước đi xiên xiên quẹo quẹo như mấy người say rượu á, đến trước cửa nhà wc đẩy vào mà không biết có sinh vật sống ở trong, bao nhiêu thứ không nên nhìn cũng đều thấy hết

“A... A... A...” thế là chất giọng trong trẻo sớm mai cũng được cất lên. Hắn trong nhà wc nghe thấy tiếng hét cũng mở mắt tỉnh ngủ, thấy nó đang trợn mắt nhìn về phía mình mà la toát lên, như chưa hiểu chuyện gì cho đến khi hắn xem xét lại chính mình thì cũng hiểu ra vài việc. Nó đỏ mặt chạy ra ngoài, ‘thì ra tối qua đến giờ hắn vẫn trong đây chưa ra.’ nó nghĩ thầm trong đầu. Hắn thấy nó đi ra ngoài không đứng trước cửa wc la om xòm nữa, vội đứng đi tắm rửa sạch sẽ, rồi bước ra nhìn nó ngồi một đống chình ịch trên giường ngẩn người đang suy nghĩ gì đấy mà trầm tư tập trung chuyên môn thấy ón. Hắn đi được mấy bước thì phía sau truyền đến con đầu, do tối qua hoạt động cả đêm đến gần sáng thì hết, mệt mỏi nhắm mắt lại được chút thì đã nghe âm thanh chói tai của nó vọng vào rồi. Hắn đi lại đến gần nó, đặt hai tay lên vai làm nó giật nảy người lên

“Trời ạ! Anh làm em hết hồn mà” hình như từ lúc đám cưới xong nó luôn xưng anh em với hắn thì phải, làm cho hắn thấy khoảng cách của cả hai gần nhau hơn một chút, nhưng hắn có thật sự muốn khoảng cách gần hơn chẳng?!!, hay chỉ muốn vui đùa với nó cho thỏa mãn khoảng trống bao lâu này đã bị ai đó không tiếc rẻ mà đem khoảng lấp đầy của hắn đi mất.

“Làm điều gì xấu nên mới giật mình phải không???” hắn chỉ có ý trọc ghẹo nó thôi, không ngờ lại bị nói trúng tim đen càng hoảng hốt hơn mà ngồi trên giường không yên, nó có tật bị ai nói trúng tim đen là đứng ngồi không yên, hai tay thì nắm vào nhau thấy thương.

“Làm... làm... gì có đùng... đùng... có mà suy diễn lung tung” bị nói quá đúng thành ra cả lâm luôn, vội vàng đứng dậy định đi ra ngoài thì một bàn tay ấm áp nắm lại

“Không có vậy em vội đi làm gì?” hắn thấy nó có vẻ muốn đi ra khỏi phòng liền níu lại

“Tôi... tôi...” nó nghĩ hắn níu lại chắc đã biết nó là người bỏ thuốc xổ vào nước cam rồi nên càng sợ hơn

“Em sao vậy, anh thích em gọi anh xưng em hơn.”

“À em thấy anh không được khỏe, định xuống nhà nấu tô cháo thôi mà” nó không quan tâm hắn đến thế chỉ là lương tâm lên tiếng bắt nó phải làm vậy. Hắn chỉ ‘ừm’ một tiếng rồi buông tay cho nó đi nấu cháo ra, ngoài mặt thì nó tỏ vẻ áy náy nhưng tron lòng lại vui sướng vì chơi hắn một cú quá đau (haizzz thấy cũng tội thôi cũng kệ, ai bấu chọc vào chị ấy làm gì).

Nó biết đêm qua hắn đi cả đêm nên mất nhiều nước, giờ nó nấu một chén nước cháo muối loãng để bù nước, và một tô cháo thập cẩm để lót dạ. Tuy nó sống bên Mỹ từ nhỏ nhưng có người luôn chăm sóc cho nó mỗi khi bệnh, dạy nó nấu ăn, rất quan tâm dịu dàng đến nó, nhưng nó luôn xem anh là người anh thứ 2 của mình.

Nó đem cháo lên phòng cho thì hắn ngủ rồi, nó chỉ cho hắn uống nước cháo muối, ai ngờ tay chân vụng về đổ lên người hắn, có gì nóng nóng đỏ đỏ và người hắn vội vàng tỉnh dậy

“A.. xin lỗi không cố ý” nó nhanh tay lấy hộp giấy trên bàn lau cho hắn.

“Ừm thôi được rồi đưa cháo đây” hắn thấy nó vậy mà lòng có chút vui vui không trách nó. “Sao cháo loãng” hắn thấy nó đưa chén cháo lằng lằng kinh ngạc hỏi lại

“Để bù nước, uống đi rồi ăn cháo” hắn nhủ mày lại nhưng vẫn uống hết rồi ăn cháo, ‘không biết ăn rồi có bị nữa không?’ hắn nghĩ thầm

Các bạn đọc truyện vui nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15

Đã mấy ngày trôi qua kể từ khi hấn và nó kết hôn đến giờ, hấn luôn làm việc tại nhà không đến cty được vì cô vợ nhỏ vô cùng dễ thương cho hấn thuốc xỏ, thế là không lết ra khỏi giường chỉ ngồi đó. Mỗi ngày thư ký của hấn sẽ đưa các bản hợp đồng đến cho hấn xem qua và duyệt, bản luận về các dự án sắp đến, còn nó thì chăm sóc cho hấn xong là đi đâu mất dạng bỏ hấn với cô thư ký xinh đẹp trong phòng không quan tâm đến.

“Tổng giám đốc anh xem qua bản hợp đồng này đi ạ” cô thư ký lễ phép đưa cho hấn mặc dù là tại nhà nhưng vẫn giữ đúng cấp trên cấp dưới.

“Được!” hấn chỉ nhàn hạ một từ rồi cảm lấy

“Hợp đồng đó họ chỉ gửi cho chúng ta xem trước, còn hợp đồng gốc sẽ mời chúng ta thảo luận một số vấn đề rồi hai bên cùng hợp tác.” cô thư ký có giọng nói ngọt như mật rót vào tai những ai nghe thấy còn với hấn thì chẳng có tí gì gọi là cảm xúc, gặp mặt vẫn dán vào tờ giấy trước mặt, sau một hồi xem xét kĩ lưỡng thì cũng chịu đáp lại.

“Địa điểm? Thời gian?, cô cứ sắp xếp lịch trình cho tôi, ngày mai lên cty báo cáo” đó là cách hấn luôn đối sự với người lạnh lùng khó đoán, nhưng đối với người thân, bạn bè hấn luôn vui vẻ.

“Dạ! Nếu vậy tôi xin phép” cô thư ký nhận bản hợp đồng từ tay hấn, rồi cúi đầu chào xoay người bước đi

Hấn chỉ đơn thuần “ừm!” một tiếng là xong.

Nó cùng Trúc Linh và Như Ngọc đi shopping mua đồ

“Hai đứa tụi bây về đây có xin được chỗ làm việc nào chưa?”

“Vẫn chưa nhưng chắc tao sẽ làm cho gia đình tao rồi” Như Ngọc nghe nó hỏi cũng trả lời lại

“Tao cũng vậy, nhưng trước khi đi làm thì phải chơi cho đã rồi hấn tính” Trúc Linh cười ranh ma với nó

“Vậy là tao yên tâm rồi” nó khoác hai tay con bạn rồi cả ba cùng nhau tiến vào chỗ bán đầm lụa, hết thử cái này đến cái kia, cả người mà làm cho cửa hàng đỏ nháo hết cả lên, cô nv bán hàng mất kiên nhẫn nên hỏi

“Quý khách đã ưng ý cái nào chưa ạ” (ý muốn đuổi khéo đây mà) cô nv cười cười với chúng nó

“Mày thấy sao? Cái này tao cũng thích, cái kia cũng vậy” nó làm mặt vô tội mà nhìn hai đứa bạn đã mãi thử đồ chưa xong kia

“Tao cũng vậy”

“Tao cũng vậy nè” cả hai người đồng thanh đáp

Thế rồi nói ra một cái kết luận rằng

“Chỉ lấy hết sào này cho em” vậy là mỗi đứa một sào mà đem về

Chưa chịu về đâu nha còn đi spa, làm tóc, mua giày... ai cũng vác một đồng đồ về, nó thấy vậy gọi điện cầu cứu

“Alo! Bác Phúc năm, sáu người đến trung tâm thương mại TP giùm con nha” sau 10’ cũng có người đến xách đồ bỏ và trong xe. Vệ sĩ đến gặp chúng nó cả một đồng đồ trước cửa trung tâm thương mại mà mồ hôi đã chảy khắp người rồi. Thật là quá khủng khiếp.

Sau một hồi vận chuyển thì nó cũng đã được về đến nhà một cách an toàn

“Về rồi sao” hấn đi xuống nhà tìm nước uống thì gặp nó đang thay giày

“Ừm mới về” nó vừa thay vừa trả lời

“Cô chủ đồ này...” từ sau lưng nó truyền đến giọng nam là vệ sĩ kèm xách đồ cho nó

“Đem lên phòng giúp tôi, cảm ơn” nó xong nó chạy vào trong bếp giặt lấy chai nước hấn đang uống mà một hơi cạn sạch.

Hấn đứng nhìn nó uống tựa hồ như con rồng đang hút cạn sạch nước mới thôi.

“Đi shopping vui chứ?”

“Vui lắm” cười rất tươi khi hắn hỏi

“Tóc mới của em đẹp đó” hắn khẽ đưa tay vuốt từng lọn tóc đang bị rối về đúng nếp của mình

“Cảm ơn anh nha” nó chỉnh lại tóc mình

“Ngày mai em sẽ chính thức vào cty làm” nó tuyên bố với hắn

“Ok! Chúc em ngày mai làm việc thật tốt!. Còn bây giờ thì làm chuyện quan trọng đã....” hắn tiến lại gần sát nó nói làm cho hơi thở của hắn đều có thể nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đi Làm

Hôm nay nó chính thức là nhân viên phòng tài chính đó nha. Từ khi nó đi phỏng vấn đến giờ chẳng thấy mặc mũi nó đâu, ấy thế mà hôm nay nó lại đến cty làm việc, ai nấy cũng ngỡ ngàng, điều đáng ngờ nhất là còn đi chung với tổng giám đốc của bọn họ nữa chứ. Cũng phải thôi từ lúc nó xin làm việc, lúc thì bị bắt cóc, lúc thì làm đám cưới, lúc thì phải chăm sóc cho hắn có đến cty được đâu, với lại lúc đám cưới chỉ mới những người trong hội đồng, không mời nhân viên thì làm sao biết nó là ai kia chứ.

Lên tới lầu hai nó đi ra khỏi thang máy dành cho tổng giám đốc, đi đến phòng tài chính nơi nó sẽ làm việc, dù sao hắn cũng sắp xếp cho nó hết rồi đến nơi sẽ có người chỉ dẫn, nên hắn cũng yên tâm mà lên phòng làm việc của mình.

“Mọi người hôm nay phòng chúng ta có thêm người mới nha” cô quản lý phòng lên tiếng mọi người đều ngưng hoạt động đứng nghe cô quản lý nói gì

“Em ấy tên Trần Hà Phương, 18t vừa tốt nghiệp bên Mỹ về”

“Dạ! Em chào mọi người mong giúp đỡ thêm” nó lễ phép cúi đầu chào

“Chào em, em dễ thương quá đấy, có bạn trai chưa nè!” một người bạo gan hỏi nó, anh này trong phòng được coi là người vui tính.

“Hihi! Em chưa có bạn trai, nhưng....” nó cũng thành thật đáp

“Nhưng sao em?” anh ta tò mò hỏi tiếp, lỡ mai đâu có cơ hội thì sao

“Nhưng em có chồng rồi anh à! Haha” rồi nó cười phá lên, làm cho không khí trong phòng hôm nay náo nhiệt hơn hẳn.

“Thôi làm việc đi, như vậy là được rồi” cô quản lý vội lên tiếng để mọi người tập trung lại làm việc, xong dẫn nó đến chỗ bàn làm việc rồi chỉ dẫn những công việc nó làm hôm nay.

“Con bé đó không biết quan hệ thế nào với tổng giám đốc nữa, khi nãy thấy nó đi chung với Hoàng tổng đó” một nhân viên trong phòng ngửa miệng không chịu nổi quay qua người kể bên tám

“Chắc cùng đường thôi” nv kể bên nói như không tin lời cô nv kia

“Cùng gì chứ, chính mắt tôi nhìn thấy đi ra xe cùng với Hoàng tổng, rồi còn đi thang máy dành riêng cho tổng giám đốc nữa là” cô nv kia khẳng định thêm một lần nữa

“Thật sao...?” câu nói chưa hết thì chị quản lý bước vào làm hai cô đang tám ngon lành bỗng dừng lại, nghe xem có thông báo gì

“Hà Phương, hôm nay về thu xếp đồ đạc mai đi công tác với tổng giám đốc, đây là lệnh” chị quản lý vừa dứt câu thì tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nó, như nó là người ngoài hành tinh mới xuống trái đất không bằng.

“Dạ! Em cảm ơn” nó bên ngoài nở nụ cười tươi nhưng bên trong đang thầm nguyện rủa cái tên chồng đáng chết, từ nãy giờ nó đã nghe hai người kia nói gì rồi vậy mà thêm chuyện này nữa thì từ nay về sau nó khỏi sống yên rồi.

Chị quản lý nghe điện thoại của hắn xong cũng hết sức bàng hoàng lâu nay, đi công tác sẽ là thư ký đi theo, còn giờ tại sao hắn lại đi kêu một nv mới vào làm chưa được một ngày vậy mà được đi công tác chung với hắn thật sự rất lạ. Không chỉ một mình chị quản lý mà hầu hết tất cả nv trong cty đều đặt câu hỏi to đùng nó là ai? Nó có thân phận thế nào với tổng giám đốc?

“Đấy thấy không? Mới vào làm mà đã được cùng đi công tác với Hoàng tổng rồi” chị quản lí vừa đi thì những tiếng xì xào bàn tán nổi lên

“Ừm! Chắc là tình nhân rồi, trẻ đẹp vậy mà”

“Ồ! Mà nếu vợ Hoàng tổng không ghen sao ta”

“Vừa lấy vợ đây mà đã vậy...” cô nv nói xong thì lắc đầu rồi là việc tiếp

Từng câu, từng chữ đều lọt hết vào lỗ tai nó không sót chữ nào, nó đang sôi máu lên từ trước đến nay chưa ai dám xúc phạm nó như vậy, gọi nó là tình nhân của hấn ư! Đây là một nỗi nhục lớn với nó, đường đường là tổng giám đốc phu nhân ấy thế lại xem nó là những ả tình nhân thấp kém sao? Dám nói nhưng thế không biết nó là ai à? Là Trần Hà Phương khó chọc đến, lần này phải cho những người này biết tay mới được.

“Tụi bây bắt cho tao mấy con rắn, chuột, gián nha gần giờ nghỉ trưa đem đến cty AK cho tao” nó vào nhà vệ sinh gọi cho Trúc Linh và Như Ngọc chuẩn bị giùm nó những thứ đồ chơi ấy

“Ok”

Giờ nghỉ trưa cũng đến, nó giả bộ ngồi làm thêm chút nữa, đợi mọi người đi ăn trưa hết nó cùng hai cô thực hiện kế hoạch trả thù hoành tráng. Thật là tội lỗi cho hai cô lúc nào cũng bị nó lôi vào những việc làm ác không, ai bảo hai cô là bạn thân nhất của nó là chi.

“Aaaaaaaa” đến giờ vào làm hai cô nv khi nãy tám chuyện, đi đến chỗ ngồi thì nhìn thấy trên bàn trên ghế đều là rắn chuột bò tán lạn khắp nơi

“Chuột kia, aaaa”

“Trời ơi, rắn nữa, ai chơi kì vậy nè, aaaa tránh ra”

Thế là cả căn phòng nào loạn cả lên nó thì đứng một góc mỉm cười đầy hài lòng và thỏa mãn, những người chọc đến Hà Phương này đều phải bị trừ phạt và không có kết quả tốt.

Ấy mấy bạn đừng tưởng nó ác nha, đây chỉ là cách bảo vệ chính mình không bị tổn thương thôi, vì nó đã từng có một kí ức không đẹp nên phải tự bảo vệ chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chuyến Công Tác

Sáng sớm là nó đã dậy để chuẩn bị những thứ cần thiết đem theo, cùng hấn đi gặp đối tượng tác cũng như du lịch một chuyến, lâu rồi nó không về Việt Nam có nhiều thứ đã thay đổi nay có cơ hội được đi thì còn gì bằng, người ta gọi là một công mà đôi việc.

“Em đã thu xếp đồ đạc và giấy tờ cần cho cuộc gặp mặt hôm nay rồi” nó đi xuống lầu tay xách tay mang mà nói, hấn nhìn theo nơi có tiếng nó vội đi lại đỡ tiếp vài món

“Vậy mình đi thôi” vậy là cả hai đi đến trụ sở, sẽ đi bằng máy bay tư nhân của hấn. Trên máy bay hấn còn một số việc cần phải giải quyết nên ngồi trên sofa làm việc, còn nó thì ngồi đối diện chơi máy tính. Lâu lâu còn lên nhìn hấn vài lần mà khẽ rung động và đờ đẫn vài giây. Nó chưa bao giờ nhìn hấn như vậy, đặc biệt lúc này đây trông hấn đẹp trai kinh khủng khiếp, vậy mà trước giờ nó không nhận ra thật là lãng phí.

“Tròng mắt sắp lọt ra ngoài rồi kia thu lại đi” hấn cứ cầm cúi nhìn vào sắp giấy tờ trước mặt nhưng vẫn biết nó đang nhìn hấn như muốn thiêu đốt hấn, nên trêu chọc nó chút

“Anh... anh nói ai chứ” nó bị phát hiện quá quá nói đờ lưỡi luôn

“Anh không nói em, anh chỉ đang nói cái người nhìn anh này giờ như muốn đốt anh luôn” hấn ngược lại nhìn biểu cảm trên mặt nó mà muốn cười một trận cho đã, lúc thì xanh lè, lúc thì hồng hồng như con tắc kè bông biến đổi màu vậy á!

“Trời ơi vợ hấn đáng yêu quá đi mất” hấn thầm nghĩ rồi mỉm cười, nó nhìn mà muốn chảy nước luôn người gì đâu mà đẹp quá trời không biết cái nụ cười kia đã cười với bao nhiêu cô gái khác rồi nữa, nó càng nghĩ mà càng bức trong người mà nhìn ra cửa sổ không thèm nhìn hấn nữa.

Vậy mà hấn tưởng nó giận hấn vì đã trêu ghẹo nó mà không nhìn hấn nữa nên trong lòng có chút buồn.

Ngồi tiếng máy đồng hồ trên máy bay cuối cùng cũng đến, nhưng không được vào khách sạn nghỉ liền mà phải tranh thủ đi gặp đối tác bàn chuyện

“Chào Phàm tổng đợi đã lâu rồi” vừa xuống là đối tác đã đứng đợi hần sẵn, rồi hần đưa tay về trước phía Phàm Ngọc Cảnh và hai người chào hỏi

“Chào Hoàng tổng không sao cũng mới đến thôi” cả hai vui vẻ nói chuyện, nó đứng một bên im lặng quan sát

“Chuyện hợp tác lần này tôi muốn bàn với Hoàng tổng là tôi muốn bên ngài cung cấp cho tôi một số lượng lớn đá quý và kim cương không biết ngài có thể đáp ứng được không?”

“Tại sao lại không chứ, mỗi làm ăn này tôi nghĩ là không có gì trở ngại cả” hần nói với vẻ đầy tự tin

“Vâng! Đây bản hợp đồng bên chúng tôi đã xem qua, còn đây là bản hợp đồng đã được tôi bổ sung đầy đủ hơn, ngài cứ việc xem qua” nó chìa tờ hợp đồng ra trước Phàm Ngọc Cảnh nhẹ nhàng nói và mỉm cười chuyên nghiệp.

“Cô thư ký của Hoàng tổng thật xinh đẹp nha, và biết cách ăn nói nha” Ngọc Cảnh nhìn nó mà cười không mấy gì gọi là thân thiện, hần nhìn mà tức điên

“Nếu ngài thích thì tôi có thể nhường” hần nói vậy để xem biểu cảm nó thế nào, ai ngờ nó cũng chẳng chịu thua phẫn một câu

“Nếu tổng giám đốc đã nói vậy tôi đành phải đi theo Phàm tổng rồi.” nó nói nhưng ánh mắt luôn nhìn hần đầy thách thức và tiếp tục thêm một câu

“Huống chi Phàm tổng lại còn đẹp trai nhả nhận như thế, người người đều thích” nó trong lòng đang cười rộ lên, không ngờ những lời nói như vậy lại có thể chọc hần mặt đen xì thế kia

“Người đẹp đã nói vậy rồi ý Hoàng tổng thế nào??”

“Thực xin lỗi, khi này không giới thiệu mới gây ra sự hiểu lầm này. Xin giới thiệu đây là vợ tôi tên Hà Phương”

“A... vậy là Hoàng phu nhân đây sao nghe nói cô mới bên Mỹ về tính tình vui vẻ, không ngờ lại cho tôi màn chào vui như vậy, làm này giờ cứ tưởng...” Ngọc Cảnh bị nó chơi cái méo mặt luôn

“Không này giờ đùa hơi dai thông cảm” nó cũng cười ngượng thôi

“Đây hợp đồng tôi xem qua và đã ký rồi chúc hai người luôn sống hạnh phúc”

“Vợ chồng chúng tôi cảm ơn Phàm tổng, hai bên hợp tác vui vẻ”

Nó thì được hả hê trả thù con tức khi này trên máy bay, nhưng lại không biết mình đã đụng đến con sói thềm khát bao lâu nay.

Chap sau thú vị lắm nha

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lăn Đầu

*Thông báo: chap này sẽ có cảnh nóng nha, bạn nào chưa đủ 18t xem hãy cẩn thận, thật tội lỗi đầu độc tâm hồn trẻ thơ. ~~~”

Nó vừa đi vừa cười tủm tỉm, sợ hần phát hiện nên lấy tay che miệng cười lại rồi rất tự nhiên, nó không biết đằng sau có một con sói mặt đặng đặng mùi yêu khí, mà vẫn cứ thong thả bước đi, đến trước cửa phòng nghỉ, vừa vặn nắm cửa bước vào là đã bị hần đẩy một phát vào tọt trong phòng rồi đóng cửa cái “rầm” làm nó hoảng hốt mà nói chuyện lấp bắp

“Anh... anh làm... gì vậy” nó thấy hần mặt mày đen xì bước từ bước đi đến nó, nó cũng cố lui về phía sau cho đến khi đã đụn mếp giường mới dừng lại

“Em còn nói dám ở trước mặt chồng mà muốn đi cũng đàn ông khác sao” hần tức giận nhìn nó

“A... cái này... ừm... ừm” nó chưa nói hết câu là hần đã xông đến chế trụ nó trên giường rồi kịch liệt mà áp chế đôi môi nó. Nó cố giãy giụa nhưng không thoát ra khỏi dù sao sức lực con gái sao mạnh bằng con trai chứ.

Hần cứ thế mà hung hăng gặm cắn đôi môi đào của nó không chút thương tiếc, hút hết dưỡng khí trong người nó, lấy hết mật ngọt khoang miệng nó, lưỡi của hần vô cùng bá đạo thám hiểm trong miệng không chừa mọi ngóc ngách nào, tay hần cũng không yên mà vuốt ve từng tất thịt nó, nó như bị cho uống thuốc đầu óc miên man cùng hần dây dưa cho đến khi hần bắt đầu cởi cúc áo trên người nó ra hết thì, ý thức nó mới quay lại và chặn động tác lại

“Không... đừng... nó sẽ đau...” nó nghe nói lần đầu sẽ rất đau, nó thực không muốn chút nào

“Không sao anh sẽ nhẹ, không đau, thả lỏng” hắn ghé vào lỗ tai nó mà nỉ non, rồi nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm qua làm cho đỏ lên, mặt nó cũng vì hắn kích tỉnh mà đỏ lừng lên thật sự rất quyến rũ và câu người nha.

Hắn cời hết những thứ vướng víu trên người cả hai xuống hết, rồi cảnh xuân cũng dần hiện ra trước mặt khiến hắn khó lòng mà kiềm chế

“Cô vợ của anh có thân hình đầy quyến rũ nha” hắn bời vì bị kích tỉnh mà giọng khàn khàn. Nó như chẳng nghe hắn nó gì cả mà chỉ phát ra tiếng rên nhẹ “ừm”

Hắn cúi xuống hôn lên xương quai xanh, rồi cắn nhẹ nơi đó

“A... a...”

Hắn cứ thế mà mỗi một tác thịt của nó đều để lại dấu vết của hắn đã đi qua, rồi hắn nhẹ nhàng tách đôi chân dài thẳng tắp của nó để lộ nơi kiêu diễm của nó ra trước mặt, hắn cự nhiên mà nhìn chăm chú, rồi đưa ngón tay vào nơi đã ướt át kia mà vuốt ve

“A...a...” nó lại ngâm nga khúc ca

Hắn không đùa với nó nữa mà trực tiếp đưa vật đã sớm cương cứng kia vào nơi đầy ướt át của nó

“A...a...a.... đau... đau quá” bị hắn đi vào mà không báo trước làm đau ê ẩm

“Em đừng kẹp chặt quá, mau thả lỏng chút đi” hắn cũng khó chịu vào không được mà ra cũng không xong, nơi đó của nó quá chặt chẽ khiến hắn càng thêm phấn kích. Một lúc sau nơi đó cũng đã tiếp nhận được hắn thế là hắn cứ ra vào một cách tron tru. Cả hai thân thể cứ quấn lấy nhau mà triền miên, và tiếng ngân nga của người con gái cùng tiếng thở dốc của người đàn ông tạo nên một âm thanh êm dịu cho những người yêu nhau.

Đúng! Chính từ lúc này nó đã nhận ra hắn sẽ là của nó mãi mãi là của nó, và nó đã yêu hắn rất nhiều mong rằng hắn cũng yêu nó như nó yêu hắn.

Trời ơi! Lần đầu tiên viết thế này, sao mà nó kì kì, có gì hơi lố hoặc không hay thì xin lỗi nha!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Người Yêu Cũ Trở Về

Có mấy bn hỏi mk về nữ 9 yêu nam 9 khi nào?. Vâng! thật xin lỗi chap này mk chưa thể giải thích gì được, mk sẽ giải thích sau nha, rồi từ từ sẽ hiểu cả mà.

Kể từ sau chuyến công tác trở về hai người càng đấu khẩu nhiều hơn nhưng nói chứ, họ càng đấu võ mồm thì càng yêu nhau hơn. Một ngày mà họ không tranh nhau là sẽ chịu không được, ăn không ngon. Cuộc sống của họ cứ vậy mà bình yên trôi qua, mặc dù đôi lúc đi làm có nhiều người nói xấu sau lưng nó, chỉ là à tình nhân thấp kém nhưng nó cũng xem như không nghe thấy gì cả, mặc kệ cho bọn họ buồn đưa, có nhiều lúc hắn muốn nói với tất cả nhân viên trong cty rằng nó chính là Hoàng phu nhân, nhưng nó đã ngăn cản lại, vì nếu mọi người biết được thì sẽ nịnh hót nó hay là gì đi chẳng nữa nó cũng chẳng muốn cứ để cho tự nhiên sẽ tốt hơn.

Như thường lệ chẳng có gì khác lạ nó và hắn vẫn cùng nhau đến cty, cùng nhau đi ăn trưa. Thế nhưng hôm nay nó có hẹn với Linh và Ngọc cùng đi ăn trưa, nên nó đi trước không đợi hắn cùng đi, đi đến đại sảnh thì nghe mọi người xì xào to nhỏ với nhau, chắc cũng nói về nó là tình nhân nữa chứ gì, nhưng nội dung hôm nay lại khác đi một chút.

Có một cô gái ăn mặc rất sang trọng nhã nhặn, thân hình thon gọn, điệu dáng thủy mị tiến vào đến lễ tân

“Chào cô” cô tiếp cười nhẹ một rồi cúi đầu chào đầy chuyên nghiệp

“Tôi muốn gặp Hoàng tổng” cô gái đó không vòng vo mà trực tiếp vào thẳng vấn đề

“Xin hỏi cô có hẹn trước không ạ” cô tiếp tân lễ phép với khách hành lần lại

“Không. Nhưng cô cứ nói có Trần Mỹ Tuyết muốn gặp là được”

“Vây phiền cô chờ chút” nói xong cô tiếp tân điện cho ai đó, về mặt cực kì nghiêm túc chỉ có những từ như thế này vang lên

“Vâng có cô Mỹ Tuyết muốn gặp ngài”

“...”

“Dạ, tôi biết rồi” cô cúp máy rồi mỉm cười với Mỹ Tuyết chỉ dẫn đường đi lên phòng của hấn.

Khi bóng cô dần xa thì những người bán dưa bắt đầu buôn chuyện

“Cô ta nhìn xinh đẹp và trang trọng ghê” nv1

“Ừm! Đúng đó, ờ mà khi nào là phu nhân không ta” nv2

“Cũng có thể đó, chỉ cần nói tên cô gái đó là tổng giám đốc cho gặp liền” nv3

“Sao mấy người cứ thích buông dưa mãi vậy, quản lí mà xuống thì tiền lương tháng này bị cắt hết giờ” cô tiếp tân rất ghét ồn ào mà mấy người đó cứ tám suốt nhúc cả đầu.

Nó nãy giờ đứng đó đều nhìn thấy, nghe thấy hết tất cả những gì xảy ra trước mắt. Nó xem như không, mà bỏ đi. Thế nhưng có ai biết được rằng nó phải luôn cố tỏ ra mạnh mẽ, không quan tâm, làm như chuyện chẳng liên quan gì đến mình mà bỏ mặc.

• Phòng tổng giám đốc •

“Cốc... cốc...”

“Vào đi” hấn vẫn luôn cúi đầu nhìn đóng giày tờ trước mặt

“Chào Phong đã lâu không gặp” Mỹ Tuyết nói giọng rất nhỏ nhẹ, mượt mà không như nó suốt ngày chỉ biết tìm cơ hội móc câu hấn

“Em vẫn khỏe chứ?” hấn mỉm cười, rồi ngẩng mặt lên nhìn cô

“Vâng! Em vẫn khỏe, trông anh dạo này mùa xuân đầy mặt nha” cô trêu hấn

“Em vẫn tỉnh mắt như ngày nào, em về đây bao lâu rồi” anh ngồi xuống ghế salo cạnh cô rồi rót tách trà cho cô

“Em mới về thôi, cho em ở đậu nhà anh vài ngày được chứ?”

“Ok” hấn trả lời rất nhanh

Chiều nó đi chơi về nhà đứng trước cửa là đã thấy một đôi giày cao gót của phụ nữ, làm cho nó có cảm giác chằng lảnh chút nào.

Khi nó thay giày xong vừa đặt bước chân đầu tiên lên bậc thềm thì viễn cảnh trước mặt là nó phải đứng hình như bị ai giữ lấy đôi chân, như bị ai bóp nghẹn cổ họng chẳng nói thành là, sống mũi lẫn đôi mắt ấy đều cay nồng như ăn phải ớt hiểm.

“Anh... anh...” giọng nói nó đứt quãng từng khúc

.....

Theo dõi típ nha, tks vì đã ủng hộ ạ ^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hiểu Lầm

Chap này mk tặng cho hai bn nha @cherryDng5 @zinn_ivinzoidùng

“Hai người... hai người đang làm gì đấy” nó ghen cả họng tiếng nói cứ bị đứt quãng. Cũng đúng là sao mà không bị ghen cơ chứ, chứng kiến chồng mình đang ôm hôn người con gái khác trong nhà mà còn ngay trước mặt mình. Nhưng nó vẫn cố giữ thật bình tĩnh trở lại.

“Phuong em về rồi sao?” giọng hần mừng rỡ khi thấy nó về. Tuy nói vậy nhưng tay chân hần thì luống cuống cả lên sợ nó sẽ nhìn thấy rồi sinh ra hiểu lầm (haizzz làm sao đây chực ấy nhìn thấy hết rồi), hần sợ nó sẽ giận hần, sợ nó sẽ không thềm đầu khẩu với hần nữa.

“Em gái anh hà, dễ thương quá, sao trước giờ anh không giới thiệu với em nhỉ” Mỹ Tuyết đi lại chỗ nó đang đứng ngắm nhìn thật kĩ như muốn đánh giá nó. Rồi lại giờ giọng hờ trách với hần.

“Chuyện gì đây, hết xem nó là tình nhân, giờ lại xem nó là em gái. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy” nó cũng dùng ánh mắt dò xét nhìn cô ta

“Em ấy là vợ anh” hần nghe Mỹ Tuyết nói nó là em gái lòng hần khó chịu, nên đành lên tiếng giải oan cho vợ yêu

“Sao... anh nói sao chứ.... cô ta là vợ anh” Mỹ Tuyết như chẳng nghe được gì khác ngoài “em ấy là vợ anh” (công nhận chực Tuyết diễn quá hay diễn quá sâu luôn)

“Không anh nói dối, anh nói sau này em đi du học về sẽ lấy em mà, anh hứa sẽ không lấy ai khác ngoài em kia mà. Tại sao... tại sao hà?” cô ta lấy tay bịch kín tai lại như chẳng muốn điều đó là sự thật, rồi lại chạy đến ôm lấy hần rồi khóc lóc. Còn nó như một con ngốc đang xem kịch bi mà chẳng hiểu cái mô tê gì hết. Nhưng nó biết một điều thì ra trước khi lấy nó hần đã cùng với người con gái trước mặt

Từng có những lời hẹn,

Từng có những lần hò hẹn,

Từng có những phút lãng mạn,

Từng trao nhau những cái ôm thắm thía, khi trời bắt đầu giá rét

Những cái nụ hôn ngọt ngào.

Tất cả... tất cả nó và hần chưa từng có gì là của nhau cả, chỉ có lời đính ước của hai bên gia đình đã có từ trước. Nó cố ngăn lại hai dòng suối đang trào trong khóe mắt, tay nó cũng đang nắm chặt lại thành một quả đấm, và rồi nó không thể nào đứng đó xem tiếp vở kịch chưa hạ màn. Nó cố không cho mắt mình ướt đầm lệ, nó bỏ chạy ra ngoài thật nhanh vì nó không muốn ở lại đây thêm một phút giây nào cả.

Khi nó vừa chạy đi, thì hần cũng đẩy cô ta ra và đuổi theo nó, nhưng vừa ra đến cổng thì nó đã bắt taxi chạy mất. Mỹ Tuyết thì đứng trong nhà nở một nụ cười đều.

Hần vội chạy vào nhà lấy chìa khóa xe rồi chạy ra sân đi tìm nó.

Mỹ Tuyết chẳng kịp níu lại thì hần đã khởi động xe đi mất, cô ta lấy điện thoại gọi cho ai đó

“Alo.... con đã tách nó ra khỏi Khánh Phong rồi”

“Được cứ đúng kế hoạch mà làm”

Hần tìm nó mãi cho đến khi cũng khoảng 9h tối mà vẫn chưa kiếm được hần lo sốt vó cả lên, rồi chợt nhớ ra nó hay đi chung với Trúc Linh và Như Ngọc, rồi hần cũng nhớ ra một điều quan trọng là không có số của hai cô nên đành gọi anh nó. Nói nói hỏi hỏi một hồi anh nó mới chịu cho số

“Alo... Linh hà em”

“Ai vậy???”

“Em có gặp Hà Phuong không”

“Không từ chiều chia tay với nó xong thì em với Ngọc không nhìn thấy nó. Mà sao anh hỏi vậy?? Hai đã xảy ra chuyện gì sao??”

“Anh với cô ấy xảy ra một chút hiểu lầm thôi” hần cười ngượng

“Em cảnh báo anh không nên làm nó tổn thương, nếu không hai đứa tụi em không tha cho anh đâu”

“Anh biết rồi. Mà em có biết khi buồn Hà Phuong đi đâu không?”

“Những lúc nó buồn thường đi bar, đua xe, đánh nhau. Nhưng anh không cần đi tìm nó, tối nó sẽ mò về thôi yên tâm đi”

“Anh cảm ơn đã làm phiền em rồi”

“Đại tỷ về khi nào vậy ???” một người trong bar nhìn thấy nó mở cửa bước vào liền ra chào

“Về cũng lâu rồi, quán đông khách chứ” nó cũng quan tâm đến anh em của mình nên hỏi

“Đông ă! Nhờ đại tỷ nên mới có quán đây” anh chàng đó niềm nở đáp

“Ừm! Có gì đâu, thôi lấy cho tôi chai rượu loại mạnh đi” anh chàng cúi đầu rồi vào trong lấy ra chai rượu cho nó

“Chuyện tôi nhờ cậu lúc còn bên Mỹ sao rồi? ” nó vừa mở nắp chai vừa nói

“Em vẫn đang điều tra” anh chàng đó vẫn cung kính nói chuyện với nó

“Khi nào có báo tôi biết ngay, còn bây giờ điều tra cho tôi Trần Mỹ Tuyết là người như thế nào, có mục đích gì?” mặt nó càng nói càng hàn khí xung quanh nhiều hơn, người đứng bên cạnh cảm giác như đang đứng ở vùng bắc cực lạnh giá

.....

Mọi người thấy thế nào ạ chap này mình viết hơi dài một chút nha!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Khơi Gợi

Dưới bầu trời đêm đầy sao có cô gái đang trong tình trạng say xin bước xuống chiếc xe taxi, rồi cứ đi xiên xiên quẹo quẹo lạng qua bên này lạng qua bên kia xém một chút nữa là dính ngay cái cột điện trước nhà rồi.

“Hức! Không muốn làm phiền ai thì đành về đây vậy” nó đứng trước cửa chưa chịu mở mà còn lăm nhăm vài câu rồi mới chịu vào trong.

Hắn thì tìm nó mãi cũng chẳng thấy nó nên đã quay về nhà ngồi chờ tại phòng khách, vậy mà chờ mãi chờ mãi cho đến khi con buồn ngủ ập tới lúc nào cũng chẳng biết.

“Hức!... hức!... đi lên phòng ngủ thôi” nó bước vào đứng thay dép mà còn không vững cứ té lên té xuống, rồi đi ngang qua phòng khách lần mò đường đi lên phòng ngủ.

“Phương” hắn đang nằm ngủ trên ghế sofa, bỗng giật mình ngồi dậy gọi tên nó xong, lại quay ngang nằm ngủ tiếp. (Ui anh này ngay cả mơ mà cũng chực thật là hạp mà)

___ SÁNG HÔM SAU ___

hắn tỉnh dậy chưa thấy nó về, vội vàng chạy ra ngoài tìm thì thấy đôi bốt của nó nằm ngay cửa, hắn mừng rỡ chạy lên lầu xem thử nó đã về thật chưa. Vừa bước vào đến phòng là đã ngửi thấy toàn là mùi rượu, càng đi đến gần giường càng nghe thấy, hắn đưa tay xúc chẩn lên thì thấy nguyên con sâu rượu nằm co mình trong chăn ngủ ngon lành.

“Vợ à! Em ngốc thật hay là giả đây, ít nhất cũng phải cho anh giải thích với em vài lời, tại sao lại bỏ ra ngoài uống rượu như thế chứ, khi nào em tỉnh dậy anh sẽ phạt em không được rời giường cho hết dấm đi uống rượu nữa” nói rồi hắn nhéo mũi nó thật mạnh, đắp chăn lại đàng hoàng xong đi xuống lầu.

“Tên nào dám nhéo mũi chị đang ngủ vậy hả??” hắn vừa ra khỏi cửa xong là nó bật người dậy chửi liền ngay tức khắc.

“Anh đang làm gì vậy?” Mỹ Tuyết từ trên lầu đi xuống đã thấy hắn lui cui dưới bếp không biết làm gì nữa

“Nấu canh giải rượu cho Hà Phương” miệng thì nói tay thì làm không ngược lên nhí cô một lần

“Quào trước giờ em không biết anh là biết nấu canh giải rượu nha. Đứng là lấy vợ xong có khác” cô ta thấy hắn chuẩn bị đem canh lên thì chặn lại

“Đề em đem lên cho, anh đi tắm đi tối hôm qua đến giờ anh không tắm rồi, vội lại em đem lên sẵn tiện xin lỗi chuyện hôm qua luôn” cô ta thuyết phục được hắn xong, cũng bung chén canh lên cgo nó.

“Cốc... cốc...”

“Vào đi” lúc này đang ngủ bị ai đó nhéo mũi, rồi không lại được nên nó đi tắm sạch sẽ vừa mới ngồi xuống bàn trang điểm đã có người gõ cửa phòng rồi.

“Em dậy rồi à! Chị đem canh giải rượu lên cho em này” Mỹ Tuyết vừa bước vào nhìn thấy nó đang lấy úp tắm gương lại, và cô ta nở một nụ cười nhếch mép đáng ghét. Chỉ trong chớp lát nụ cười kia biến mất chỉ còn lại nụ cười thân thiện giả tạo.

“Ừm” nó chỉ nhàn nhả trả lời một tiếng.

“Sao em trang điểm mà không nhìn gương vậy, phải nhìn vào xem mình có đẹp không chứ?. Em phải nhìn vào để còn biết có một người rất giống em, giống từng ánh mắt, cử chỉ, lời nói.” cô ta ghé sát vào tai nó mà thì thầm còn nó thì mặt mày tái nhợt không một huyết sắc

“Em có nhớ một người rất giống em không, người đó cũng có khuôn mặt xinh xắn thế này, có làn da mịn như thế này. Cũng từng chơi đùa, nghịch phá chung, em có nhớ không” tuy giọng nói cô ta êm dịu dễ nghe nhưng với nó như là từng cây kim đâm vào trái tim của nó, như sát muối vào vết thương không bao giờ lành, cô ta nói từng chút từng chút làm cho nó mất hết lí trí, nó như kẻ điên loạn mà quay lại túm lấy tóc cô ta

“Cô im miệng lại cho tôi nghe không hả?”

“Có một người có khuôn mặt rất giống cô” Mỹ Tuyết chưa chịu dừng lại mà còn nói thêm một câu nữa, làm nó càng điên lên mà giật mạnh tóc cô ta

“Aaaaaa đau quá chị có làm gì em đâu, a... a... mau thả ra” Hình như bị kéo mạnh quá mà la lên.

Hắn nghe thấy tiếng la vội chạy vào phòng thì thấy nó đang kéo tóc Mỹ Tuyết. Hắn nhìn vậy đi lại kéo ra như không được, hắn lo lắng nên.

“Bốp” một cú tát như trời giáng xuống làm nó hoàn hồn trở lại, và rồi cả người nó lảo đảo tê dại, ôm lấy một bên má.

“Em làm gì vậy Phương, Mỹ Tuyết chỉ muốn xin lỗi em thôi, mà em lại giật lấy tóc người ta chứ” hắn ôm lấy cô ta mà trách cứ nó trong khi chưa hiểu chuyện gì mà đã vội đổ tội cho nó

“Anh... tát... em, anh tát em chỉ vì cô ta thôi sao” một tay ôm lấy bên mặt, một tay chỉ vào Mỹ Tuyết mà nói

“Được lắm cái tát này tôi sẽ nhớ suốt đời, tôi cũng sẽ cho anh biết người con gái trước mặt anh là người như thế nào” nói xong nó lại một lần nữa bỏ đi.

Nhưng lần nữa nó bỏ đi lại mà theo cái đau của thể xác và linh hồn, mang theo cả tình yêu mà nó luôn khao khát có được. Nó ra đi trong tình trạng không mấy ổn định. Nó là một cô gái mạnh mẽ và cá tính, ừ thì nó mạnh mẽ đó, nhưng nó cũng chỉ là một cô gái tầm thường, cũng sẽ biết đau khi người yêu mình quan tâm người khác, cũng biết giận hờn.

Vết thương cũ chưa kịp lành lại đã phải thêm một vết thương mới.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Binh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bệnh Tái Phát

“Alo... Linh... tụi bây... đến giúp... giúp tao....” nó vừa ra khỏi nhà là lấy điện thoại trong túi ra gọi cho hai cô, nhưng chưa hết câu thì nó đã bất tỉnh.

“Đau... đau quá, khi này em chỉ đem canh giải rượu vào cho Phương, hức! nói vài câu xin lỗi thì... hức! đột nhiên em ấy ùng ùng nổi giận, rồi kéo tóc em giật mạnh, em... cầu xin mà em ấy, nhất quyết không chịu buông cho đến khi anh vào... huhuhu” cô ta ngồi đó kể lể i oi với hắn, giống như mình thật sự bị oan, lòng tốt thành ra ác ý vậy (chuyện này giả tạo kinh khủng thật)

“Phương... Phương mày tỉnh dậy đi, Phương” Trúc Linh và Như Ngọc nhận được điện thoại từ nó là hối hả chạy cấp tốc đến, khi vừa đến nơi đã thấy nó nằm bất tỉnh trên nền đất mẹ rồi. Hai cô lo lắng bế nó lên xe rồi đưa về nhà, mà chưa báo ai biết cả.

“Không được rồi mình phải điện cho anh John mới được” Ngọc sốt ruột nói với Linh

“Sao anh ấy về kịp” Linh cũng lo lắng người đó về không kịp là xong luôn

“Không sao anh ấy có máy bay tư nhân mà, chắc sẽ về kịp thôi, nếu không Hà Phương mà tỉnh dậy, nó sẽ tự làm tổn thương mình mất.

“Alo... anh... anh John Hà Phương... Hà Phương lại tái phát rồi”

“Sao... tại sao lại thế, được hai đứa nhớ canh chừng đằng hoàng nha, anh sẽ bay về liền” giọng người bên kia lo lắng cũng không kém, vừa cúp máy xong là vội vàng thu xếp vài ba bộ đồ vào vali và chuẩn bị những thuốc cần thiết giúp nó điều trị.

“Alo... anh Khanh, con Phương nó bất tỉnh đang ở nhà em anh qua liền nha” Ngọc cúp máy xong đã nghe tiếng của Linh gọi cho anh nó rồi.

Khoảng 15' sau anh nó đã có mặt tại nhà Ngọc.

“Sao hai đứa không đưa nó đến bệnh viện mà về nhà vậy” anh nó đến nhìn thấy đứa em gái bé bỏng của mình nằm trên giường đôi mắt nhắm nghiền lại,

mặt thì không một chút huyết sắc, làm anh nó liên tưởng đến chuyện của 13 năm về trước, khiến anh nó toát mồ hôi và hoảng sợ sẽ mất nó.

“Đã gọi cho Khánh Phong chưa?”

“Dạ! Tụi em chưa gọi”

“Phong qua nhà Ngọc cấp có chuyện rồi, Hà Phương nó đang bất tỉnh ở đây” anh nó thấy hai cô chăm sóc cho nó nên quên, vậy là anh nó gọi cho hấn biết.

“Được tao sẽ đến ngay” hấn không biết vì sao mà ngắt đi, nhưng cũng phải lo cho Mỹ Tuyết trước đã, cô ta không nãy giờ cũng mệt nên đã ngã vào vòng tay của hấn ngủ, vậy là hấn phải đưa cô ta về phòng, rồi lấy chìa khóa lái xe đi. Trong lòng hấn hiện giờ đang mù mịt, chưa thông suốt điều gì cả. Hấn không biết phải đối mặt với nó là sao? Hấn sợ sẽ mất nó, nó giờ là cuộc sống của hấn. Thiếu nó như hấn thiếu đi một cái gì đó quan trọng, nó là tất cả đối với hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Who Are You?

“Phong mày đến rồi sao?” anh nó đang đứng cạnh giường quan sát xem nó chuyển biến thế nào còn chờ đi bệnh viện, thì thấy hấn đến.

“Ừm! Phương sao vậy” hấn nhìn nó nằm trên giường mặt mày trắng bệch, không nghĩ rằng nó lại suy yếu như thế.

Hai cô đang chăm sóc nó, nghe được anh nó gọi hấn, thì tâm trạng hai cô càng tồi tệ hơn. Đột nhiên hai cô đứng dậy đi đến chỗ hấn,

“Bốp” và rồi bàn tay ngọc ngà của Trúc Linh cũng giáng xuống mặt hấn một cách nhẹ nhàng, mà không được báo trước.

“Cái tát này tôi muốn anh nhớ lại lời anh đã hứa rằng sẽ không làm tổn thương nó, tại sao.... tại sao anh lại để nó thành ra bộ dạng như thế này chứ” cô gào thét khi thấy cô bạn cùng lớn lên với mình nằm bất động trên giường, còn người đàn ông, được gọi là chồng của nó thì đứng đưng chỉ hỏi một câu đơn giản “Phương sao vậy?” cô đã không thể kìm được nữa.

Hấn đứng đó không biết làm gì cả, chỉ hướng ánh mắt về phía nó. Như Ngọc cũng kích động mà lập lại động tác của Linh một lần nữa.

“Bốp” âm thanh ấy vang lên chói tai tới tất cả mọi người có mặt trong phòng này.

“Cái tát này tôi thay mặt nó đòi lại, tại... sao anh lại đánh nó chứ. Anh có biết từ khi chúng tôi quen biết nhau đến này, chưa một lần ai dám đánh nó cả.

Anh là cái gì chứ???... là Hoàng tử của tập đoàn Ak sao!!??... hay là Bang chủ bang Hoàng Anh. Những cái đó hả???... tôi khinh, rất là có thể lực, vậy mà lại để vợ mình ngắt xiu bên ngoài.”

“Anh xin lỗi” hấn cảm thấy mình thật vô dụng, luôn quyết đoán trong công việc nhưng lại không biết cách chăm sóc tình cảm của mình.

“Anh nghĩ xin lỗi là xong sao?” anh nó thấy Linh chuẩn bị tát một cái nữa thì nhanh chóng bắt lấy và kéo đi qua một bên. Đồng thời Ngọc cũng định xông lên chửi tiếp thì bị Hà Nhi kịp thời tới kịp ngăn lại.

“Hai đứa bình tĩnh đã, đừng xúc động” Hà Nhi lên tiếng khuyên răn.

“Hai đứa đủ rồi” Hà Nhi định khuyên thêm gù nữa từ ngoài cửa vọng vào giọng nam trầm thấp.

“Anh về rồi sao?” hai cô đồng thanh nói, rồi vùng mình thoát khỏi hai người kia, chạy lại một người con trai cao ngáo, nước da trắng không lẫn vào đâu được, sống mũi cao ngút.

“Hà Phương có chuyển biến gì xấu nữa không?” anh ta vừa đến là hỏi ngay tình hình của nó như là rất hiểu tình trạng nó gặp phải vẫn.

“Từ trưa đến giờ, lâu lâu nó hay nói mớ ‘Hà Nhi’” Ngọc nói với anh ta

“Ừm anh đã tiêm cho em ấy liều an thần rồi, đây treo chai nước biển lên” anh ta lấy túi nước biển cho Linh treo lên.

Cả ba người kia không hiểu gì đứng im nhìn anh ta.

“Cậu là ai? Tào sao lại ở đây? Và còn biết cả em tôi?” anh nó hỏi một tràng không cho anh ta trả lời được gì hết.

“Mọi người thắc mắc tôi là ai, vậy tôi kể mọi người nghe một câu chuyện, là mọi người sẽ hiểu hết tất cả sự việc. Tại sao Hà Phương bị xui, tại sao Linh và Ngọc lại kích động như vậy, tại sao tôi lại có mặt ở đây trong ngôi nhà này. Tất cả mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết hết.” anh ta điềm tĩnh trả lời

“Không được nó mà biết, sẽ băm anh ra mất” hai cô ngăn cản không cho anh ta giải thích với mọi người

“Anh đưa giữ bí mật, không nói cho Phương biết thì làm sao nó biết được, nếu không anh sẽ lòi hai đứa vào chết chung đấy.”

“Thôi được rồi, giữ thì giữ” hai cô ỉu xiu trả lời với anh ta.

Bạn nào thắc mắc về nó ỉu xiu từ lúc nào thì, chap sau au sẽ giải thích về vấn đề này nên mấy bn nhớ theo dõi nha!^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Câu Chuyện Tuổi Thơ (I)

*NOTE: Phần au viết nghiêng sẽ là kể, còn phần in đậm sẽ là mơ nha!

Trời cũng bắt đầu có những ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm, đang dần hạ xuống. Trong căn nhà rộng lớn có một top người ngồi quay quanh nhau nghe kể chuyện như đám trẻ con ngồi nghe bà kể chuyện cổ tích, nhưng đây là một câu chuyện buồn, một câu chuyện tưởng chừng như chỉ có trong những bộ phim truyền hình, nhưng thật không ngờ nó là xảy ra với Hà Phương. Một người luôn mạnh mẽ, quấy phá ai nhìn vào cũng nghĩ nó sẽ là một cô gái hạnh phúc vì được sinh ra trong nhung lụa. Thế nhưng chẳng ai biết được sự thật đằng sau khi nó đến Mỹ du học.

“Mọi người hãy lắng nghe tôi kể nha!. Gia đình tôi là bác sĩ chuyên khoa tâm lý học, ba mẹ tôi đã mở một bệnh viện tại Mỹ. Thế nên chúng tôi đã ở bên đây định cư, tôi được sinh ra vào lớn lên tại Mỹ.

Năm tôi 10t được ba mẹ dẫn đi công viên chơi, tại đó tôi đã thấy một cô bé khoảng 5t xinh xắn, dễ thương đang tìm kiếm một cái gì mà nhìn mặt cô bé khá hoảng hốt, tôi tò mò chạy đến hỏi???

“Em đang tìm gì à” cô bé đưa đôi mắt to tròn nhìn tôi, không nói gì cả, tôi cứ tưởng cô bé không muốn nói gì với tôi, và rồi đột nhiên cô bé nắm lấy hai cánh tay tôi thật chặt, gào lên “Hà Nhi, em đừng bỏ chị” lúc đó tôi đứng im lặng tôi cứ nghĩ là cô bé đó bị lạc em ở đất khách quên người này, nên tôi ra sức hỏi “em bị lạc em mình sao?” cô bé cứ gào thét tên người đó mãi, ba mẹ tôi thấy cũng lạ, nên đã dẫn cô bé về nhà. Và cho cô bé uống thuốc an thần để có thể nghỉ ngơi một chút. Cô bé đã được ba tôi chẩn đoán là mắc bệnh về tâm lý, như là vừa trải qua cú sốc gì đó khá lớn nên thần trí hoảng loạn, như chỉ trong nhất thời.” mọi người ai nấy cũng đều chú ý lắng nghe anh ta kể.

Anh nó cảm thấy hoảng hốt khi nghe được cái tên “Hà Nhi” khi được kể đến, anh nó nghĩ thầm: “không lẽ cô bé được anh ta kể là Hà Phương sao, không... chắc không phải thế đâu, chắc cùng tên thôi. ... đúng cùng tên thôi.” anh nó tự an ủi mình rằng không phải thế.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Câu Chuyện Tuổi Thơ (Ii)

Chắc sẽ có rất nhiều bn thắc mắc là tại sao Hà Nhi là chị dâu nó, mà cái tên đó lại được nhắc đến trong câu chuyện của John. Hay để au bật mí một chút nha!

Trần Hà Nhi tức là chị dâu nó không phải là tên thật. Chỉ là nhà họ Trần nhận nuôi từ lúc nhỏ nên, ms có cái tên này. Chứ tên thật là Bảo Uyên. Cuối chuyện m.n sẽ hui hơn, au cho bật mí như v thôi

“Cô bé đã ngủ một giấc khá dài, khi tỉnh dậy nhìn chúng tôi hỏi

“Đây là đâu? Các người là ai?” gia đình chúng tôi cũng ngạc nhiên vì cô bé tỉnh lại chẳng nhớ chuyện gì xảy ra với mình cả. “Cô bé con không nhớ gì sao” mẹ tôi hỏi xem cô bé có nhớ ra điều gì không?. Nhưng rồi cô bé chẳng nhớ điều gì cả.

Qua một thời gian tiếp xúc với cô bé, thì quyết định nhận nuôi cô bé, để có thể theo dõi bệnh tình tùy lúc đó tôi còn nhỏ nhưng là người luôn chăm sóc cho cô bé. Cô bé cũng không kí túc xá mà dọn qua nhà chúng tôi ở, cùng lúc đó cô đã dẫn theo hai cô bạn mồm mím, đáng yêu về nhà chúng tôi. Chúng tôi như một đại gia đình vậy, mỗi khi có anh của cô bé qua thăm thì cô bé lại chạy về kí túc xá như mình ở đó. Hai cô bạn của cô bé luôn giúp đỡ những lúc không còn là chính mình, ba cô thân nhau như chị em ruột một người gặp chuyện là hai người còn lại sẽ cuống quýt cả lên. Thời gian cứ thế trôi đi bốn chúng tôi cùng nhau lớn lên, cho đến ngày kia bệnh của cô bé đột nhiên lại lên cơn, cô bé chạy ra ngoài nói đi tìm em, nếu không em cô bé sẽ gặp nguy hiểm. Chúng tôi chẳng kịp ngăn lại thì đã chạy ra ngoài mất, cả ba người chúng tôi tìm mãi, sợ cô bé tự làm hại mình và người khác vì mọi khi lên cơn cô bé sẽ tự cào rách mặt mình.

“Merry, em ở đâu ra đây đi”

“Merry, mày ra đây đi” chúng tôi kêu gọi mà chẳng thấy đến khi tôi gặp em ấy đang ngồi xuống đường và nhìn một chàng trai, có dáng vẻ rất tao nhã, đang ngồi xuống cạnh bên cô bé đó, chắc là hỏi vài điều gì đó tôi cũng không dám khẳng định, nhưng tôi biết khi cô bé gặp chàng trai đó, ý thức cũng đã dần dần tỉnh táo lại. Ô chàng trai có gì đó làm cho cô bé trầm ổn trở lại.

Khi chúng tôi đưa cô bé về thì lúc nào cũng ngồi cười tủm tỉm suốt, có lúc lại ngồi ngâm nga vài ca khúc quen thuộc.

Tôi kể này giờ chắc mọi người cũng đoán được cô bé kia là ai phải không, đó chính là Hà Phương, còn cậu chàng trai kia là chính là Khánh Phong, chồng của em ấy. Và tôi muốn kể cho mọi người biết rằng em ấy là một đại tỷ của bang Phuong Nhi, trong bang có cả ba người chúng tôi.”

“Đây là chuyện gì hả?, Hà Phương tại sao nó lại bị vậy chứ” anh nó nghe này giờ cầu mong không phải nó nhưng sự thật đã quá phũ phàng, người em duy nhất còn lại cũng phải gánh chịu một căn bệnh quái dị đó chứ.

“Tôi luôn theo dõi bệnh tình em ấy thì đây là chứng bệnh tâm lý khá đặc biệt” John giải thích cho mọi người hiểu về bệnh của nó.

“Nhưng Hà Phương tại sao lại lập bang hội?” Chị nó cũng không ngồi yên được nữa nên hỏi.

“Chuyện này chúng em không giúp chị được” Ngọc nói giọng khá áy náy vì không giải thích được cho người kia

“Tại sao chứ?” chị nó không chịu buông tha vẫn cố gắng hỏi.

“Mọi người muốn biết thêm nhiều chuyện vậy hãy hỏi em ấy, chúng tôi không thể” John không muốn kể tiếp vì không muốn xâm phạm vào đời tư cá nhân của nó. “Tôi xin lỗi, không giải thích được nữa. Và muốn nhắc mọi người một chuyện là đừng nói gì cho em ấy biết nếu không tính mạng của ba anh em chúng tôi sẽ không được giữ được.” anh ta vừa dứt lời thì

.....

“Có chuyện gì mà không được kể cho em nghe vậy” từ trên lầu nó bước xuống làm tất cả những người có mặt đều hoang mang không biết này giờ nó có nghe gì không nữa.

“Háaaaa”

.....

Cho au xin lỗi nha, vì dọn dẹp nên không ra sớm được. Chap này thấy nó sao sao á, hi vọng không vì vậy mà bơ au nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thông Tin Người Bắt Cóc

Au xin dành ra chap này để giải thích cho chap 24, 25. Đừng vì kh huu mà cho au ăn bơ

Chap 24 nói về bệnh của nó. Kể từ sau khi tai nạn lúc nó được 5t thì đã mắc một chứng bệnh tâm lý hiếm gặp. Sau khi nó biết mình có chứng bệnh kì quái là mỗi lần nhìn vào gương sẽ nhớ đến một người có khuôn mặt giống mình, và hình ảnh của quá khứ lại cứ ùa về trong tích tắc và nó hoàn toàn

không kiểm soát được ý thức của mình, mà làm tổn thương chính mình, vì vậy nó quyết định sang Mỹ, nó không muốn gia đình li thêm chuyện của mình.

Khi qua Mỹ thì nó gặp được gia đình của John trong lúc không kiểm soát chính mình, và rồi đã được gia đình đó nhận nuôi, và điều trị cho nó.

Có lần nó đi học thì quen được hai cô bạn cũng là du học sinh, nên cả ba rất thân nhau, luôn giúp đỡ lẫn nhau như chị em ruột.

Đó là ý của chap 24 mà au muốn gửi đến m.n

Chap 25 là kể về cuộc gặp gỡ tình cờ của hần và nó trong lúc nó chẳng biết mình là ai. Thì hần đã giúp đỡ nó tỉnh táo hơn.

“Cô bé sao vậy, không nên chạy lung tung” trong lúc hoảng loạn thì nó lao thẳng vào xe của hần, cũng may tài xế thắng kịp thời, hần chậm rãi bước xuống xe và đi đến chỗ nó đang ngồi trên đất mà kêu tên ai đó.

“....” hần cứ hỏi nó, mà dường như nó chẳng nghe thấy gì, mọi thứ đối với nó bây giờ đều là hư không, chỉ có đôi mắt hần mới thật, thế rồi nó cứ nhìn vào đôi mắt của hần một cách đầy đắm đuối cứ như mấy người ảo thuật gia thôi miên vậy, cứ nhìn... cứ nhìn. Đôi mắt hần giúp nó tỉnh táo hẳn lên, nó cảm thấy đó là đôi mắt đẹp nhất nó từng gặp, đôi mắt cho nó cảm giác thật bình yên như đang trên một cô đảo nào đó, chỉ có gió biển và những con sóng rì rào cứ vỗ, cho nó một cảm giác thật lạ.

Và rồi nó cũng dần tỉnh ra, nhưng nó chưa kịp nói câu gì thì đã bị hai người bạn lôi đi mất.

Và từ lúc đó nó muốn mình mau chóng hết chứng bệnh kì quái này để đi tìm đi tìm đôi mắt cho nó bình yên và trầm ổn, giúp nó thoát ra khỏi bóng tối đang vây quanh nó từng giờ từng khắc.

Au nghĩ chắc các bạn cũng hiểu rồi ha, và au cũng đã giải thích nữ 9 iu nam 9 như thế nào rồi, người ta gọi là sét đánh ái tình đó. Các bn nhớ đón theo đôi tip nha, cảm ơn ạ

Nếu bn nào còn chưa hiểu vấn đề gì thì cứ ib cho au, au sẽ trả lời tất.

CHAP 26: THÔNG TIN NGƯỜI BẮT CÓC

“Sao... sao thế, nhìn em giống người sao Hỏa hả, này! Nói cho biết nha dù cho có là người ngoại hành tinh thì Phương đây vẫn đẹp, nên không cần cứ nhìn chăm chăm như vậy ngại lắm đấy haha” nó đi xuống cầu thang thì thấy mọi người ai cũng nhìn mình không chớp mắt thế là nó xô một tràng. (Chuyện đẹp thật, nhưng quá tự tin lun).

“Aaaaaaaa, anh Thiên Nam về đây khi nào sao không nói em biết để ra đón” nó xuống tới dưới nhà mới để ý kĩ là anh nuôi của nó cũng có mặt ở đây

“Anh cũng mới về thôi, tại cô em gái này về đây rồi quên luôn người anh nuôi này, nên phải về đây để nhắc nhở người nào đó cho nhớ” nó nhìn thấy John (à thôi bây giờ gọi là Phạm Thiên Nam nha), chạy đến ôm lấy trước mặt hần, hần rất muốn đẩy ra nhưng rồi lại không can đảm để đối mặt với nó, hần không biết khi nó nhìn thấy hần sẽ phản ứng thế nào, chắc là sẽ tát hần để trả thù, hay là đuổi hần ra khỏi nơi này, hoặc là không thèm quan tâm đến hần, để cho hần phải ăn một cục bọ Mỹ. Nói như thế nào thì tất cả những điều nêu trên đều sẽ là cho hần cảm thấy đau, và càng cảm thấy có lỗi với nó hơn. Nhưng tất cả đều chỉ là giả thiết mà một mình hần đưa ra (haizzzzz a này tâm sinh lý yếu thật tự cho giả thiết tự sợ lun, au bó tay luôn rồi).

“Có phải là hai đứa kia gọi điện báo anh về không” nó buông Thiên Nam ra và chỉ thẳng vào hai cô rồi đưa ra một lời cáo buộc như đã đúng rồi vậy.

“E hèm, hai cô bạn của tôi thật tốt bụng nga biết tôi bệnh cũ tái phát liền gọi bác sĩ đến ngay, kệ cho người kia đang ở tận đất nước Mỹ xa xôi mà cũng gọi về cho được.” nó đi lại chỗ hai cô bé tay rắc rắc

“Vậy tao nên xử tội bây sao đây???” nó nhướn mày hai cái về phía hai cô làm hai cô có chút lo lo.

“Xử... xử... sao... sao chứ cũng gì quan tâm cho mày thôi.” hai cô ôm nhau đồng thanh nói lấp bắp và rồi chợt nhớ ra điều gì đó nên đã mạnh mẽ phản bác lại.

“Xử hả, mày có chắc muốn xử tội tao không, nếu vậy để tội này xử mày trước rồi cho mày xử lại tội tao cũng không muộn” rồi hai cô từ từ đi đến làm nó cũng hơi quéo mà lùi về sau.

“Tao... có gì để tội bây xử chứ?” nó hơi run rẩy khi thấy nét mặt đứa nào cũng như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy.

“À không có tội sao, vậy đứa nào đổ dầu ăn cùng xà bông vào nhà vệ sinh cho bà cô dạy hóa trượt té hả?”

“...” mặt bắt đầu biến sắc

“Đứa nào bỏ về đây để bạn bè chịu phạt thay”

“...” mặt chuyển sang màu xanh lá rất đẹp

“Đứa nào, là đứa nào hả” nói đến đây con tức của hai đã lên đến đỉnh điểm như ngọn núi lửa sắp phun trào.

“...” mắt máu

“Aaaaaaaa” vậy là cuối cùng hai cô đã nhịn không được và đánh nó một trận bẹp dí.

“Thôi được rồi đừng giỡn nữa” cuối cùng anh nó cũng lên tiếng vì cảm thấy đau lòng khi đứa em gái nghịch ngợm này luôn ở trước mặt mình cười cười nhưng đằng sau đó nó phải gánh chịu căn bệnh quái lạ kia, nỗi ám ảnh của quá khứ đã giày vò đứa em bé nhỏ này suốt mười mấy năm qua mà không một lời than vãn với ai, cứ tưởng đứa nó sang Mỹ là giúp nó quên đi cái quá khứ tồi tệ ấy. Nào ngờ.....

“Dinh dong dinh dong” trong nhà đang nhộn nhịp vui tươi thì bên ngoài có người đến.

“Đề tao ra xem thử” Linh đứng lên ra ngoài mở cửa xem thử đó là ai

“Ừm”

“Nhị tỷ, em muốn gặp đại tỷ” vừa ra đến cửa thì một người trong bang cúi đầu chào cô.

“Vào đi” cô mở cửa cho hắn ta đi vào.

“Chào” nó nhìn thấy hắn ta từ cửa bước vào thì khuôn mặt bỗng nhiên thay đổi 180°, lạnh lùng, nghiêm túc, có gì đó thâm sâu, không còn vẻ mặt tươi cười khi nãy nữa không gian cũng trở nên quái dị hơn.

“Đại tỷ em có chuyện cần báo”

“Nói đi người một nhà thôi” giọng nó không lạnh không ám nói (ta nói chuyện ấy cứ như mấy anh soái ca vậy, nhưng mà chuyện ấy là nữ nên thành soái tỷ rồi haha)

“Em đã có thông tin của người đã chủ mưu trong vụ bắt cóc năm đó”

“Tiếp” nó vẫn nhàn nhã một từ

“Là một người phụ nữ, bà ta tầm khoảng 40t, hiện giờ đang sống tại Singapore, chồng cũ của bà ta là... là” nói đến đây hắn ta hơi ngập ngừng khó nói

“Là ai nói mau”

“Là...”

“Là ai?” nó không đủ kiên nhẫn, nên đã hét lên khiến cho tất cả mọi người có mặt đều giật mình.

“Là chủ tịch tập đoàn đá quý Khánh Hưng, ông Trần Hưng” hắn ta thấy nó la lên sợ hãi nói ra.

“Sao... là chủ tịch tập đoàn Khánh Hưng, ông Trần Hưng ư” nó như muốn chắc chắn mình nghe là thật nên đã lặp lại một lần nữa.

“Phải, bà ta còn có một đứa con gái nhưng bây giờ vẫn chưa có thông tin”

“Về điều tra ngay đứa con gái đó là ai, trong vòng một tuần phải có thông tin về đây” nó giận dữ mà nói.

“Ông Trần Hưng... Trần Hưng” hắn ta cúi đầu chào rồi đi về cò nó thì cứ lẩm bẩm cái tên đó.

.....

Vẫn còn típ nha

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tin Vui

“Phương... em cho người điều tra vụ bắt cóc năm đó sao??!” anh hai nó không nghĩ rằng nó sẽ điều tra người đằng sau bắt cóc nó.

“Ừm, em nhất định phải tìm cho ra kẻ đã cướp đi một nửa sinh mạng của em” khi nhắc đến về vụ bắt cóc năm đó làm nó điên tiết lên, và kìm ức lại ập

đến.

“Nhưng khi biết được người bắt em năm đó là một người phụ nữ, mà người đó lại có quan hệ thân mật với người mà em thường gọi là ba, chắc anh cũng hiểu được cảm giác của em đúng không??, làm sao... làm sao em có thể chịu được khi người ba mà em luôn yêu quý lại là người chồng của kẻ giết chết con gái của mình kia chứ!!” nó nói đến đây thì mọi cảm xúc lẫn lí trí đều bị hận thù và nỗi oán giận che đi, nó khóc khóc thật to và hét lên như người loạn trí.

Mọi người có mặt đều hoảng sợ, hấn càng sợ hơn và lo hơn nên chạy lại ôm nó vào lòng, ôm thật chặt như là nếu không ôm chặt như thế hấn sẽ mất nó, sẽ mất đi một người vợ bướng bỉnh suốt ngày chỉ biết đầu khẩu với hấn. Và rồi hấn dùng chất giọng dễ nghe nhất mà kẻ sát lỗ tai nó thì thầm.

“Ngoan! Anh luôn ở đây, sẽ luôn ở bên cạnh em, đừng sợ hãi, hãy để anh dẫn em ra khỏi bóng đêm của quá khứ, và sẽ đưa em đến tương lai tươi sáng của chúng ta, ngoan!” nó như thấy được lời nó của hấn mà lí trí cũng dần hồi phục và rồi nó cũng từ từ khép đôi mi lại.

Tất cả mọi người ai cũng không ngăn được dòng cảm xúc bấy giờ nữa, mặc cho nó tuôn trào mà lẳng lặng nhìn hấn và nó ôm lấy nhau.

Ai cũng ngồi ngoài phòng khách, bây giờ chỉ còn mình hấn và nó trong phòng ngủ (mấy bạn đừng nghĩ gì xa xôi nha ^^).

Hấn ngồi cạnh ném giường vén từng sợi tóc sang một bên, và rồi nắm tay nó, mà ní non

“Anh xin lỗi, anh không biết em lại có quá khứ đau buồn như vậy!.. Anh xin lỗi, lại để em chịu uất ức mà ra tay đánh em. Đúng! Bạn em nói rất đúng, anh là Hoàng tử của cty danh tiếng thì sao?, là bang chủ hùng mạnh thì sao? Anh có tất cả, nhưng anh cũng chỉ là một thằng tôi không chăm sóc được cho vợ mình, không biết cô ấy đã phải trải qua bao nhiêu đau khổ. Anh sẽ giúp em điều tra ra người bắt em năm đó. Em hãy ngoan mà ngủ một giấc thật dài, khi mở mắt ra sẽ là một ánh bình minh ấm áp bao phủ lấy em. Ngoan! Anh yêu em. Cô vợ bướng bỉnh của anh.”

Trên lầu là một bầu không khí ngọt ngào, ngọt hơn cả mật ong. Trái ngược hấn với bầu không khí ngọt ngào ấy, là một bầu không khí căng thẳng ở phòng khách.

“John này, anh có cách nào điều trị cho Hà Phương không?” anh nó nhìn thấy nó như vậy trong lòng rất khó chịu, đưa em bảo bối của mình cứ bị cái quá khứ khôn nạn kia dày vò mãi như thế được.

“Gọi tôi là Thiên Nam đi, suốt mười mấy năm qua tôi cũng luôn tìm cách trị nhưng không có tiến triển gì cả. Cái này phải do Hà Phương quyết định là em ấy có muốn thoát khỏi quá khứ

hay không thôi.” Thiên Nam chậm rãi giải thích cho mọi người hiểu.

“Vậy là không còn cách nào” Hà Nhi thấy nó như vậy cũng khá sốt ruột vì từ trước đến nay luôn thấy một Hà Phương năng động quậy phá, còn bây giờ người mà Hà Nhi thấy là một người nội tâm, u buồn, đau khổ, luôn bị quá khứ bám lấy.

“Ừm! Hết rồi! Mà tôi muốn nói với mọi người rằng là Hà Phương em ấy đã có em bé rồi” Thiên Nam thông báo tin này làm mọi người đang hoang mang bỗng dưng xuất hiện một niềm vui bất ngờ.

“Thật... thật sao???!” mọi người đồng thanh hỏi

“Thật, nhưng không nên nói cho Khánh Phong biết chuyện này” Thiên Nam khẳng định một lần nữa

“Tại sao?”

“Làm điều bất ngờ”

“À, ra là vậy” mọi người cười nói gật đầu thật náo nhiệt.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tha Thứ

“Không... không Nhi em đừng bỏ chị... Nhi em đừng đi đừng bỏ chị lại chị sợ, Nhi.... Nhi.

Phong... Phong anh đừng đi, đừng bỏ em, đừng bỏ em một mình mà, Phong.... khôngggggggg” nó mơ một giấc mơ dài, nó thấy Hà Nhi đã bỏ nó đi

mất, nó chỉ còn lại mỗi hấn để dựa dẫm vào, vậy mà hấn cũng đã đành lòng rời xa nó, bỏ nó một mình trong bóng tối lạnh lẽo, nó chẳng còn ai có thể nương tựa vào, nó cô độc sống trong bóng đêm. Nó đã cố gắng... cố gắng cầu sinh hấn ở lại nhưng hấn vẫn lạnh lùng vứt bỏ nó mà đi.

“Phương, anh ở đây, đừng sợ anh không đi đâu cả, ngoan! Nghe anh mở mắt ra, anh sẽ ở cạnh bên em mãi, hãy thức tỉnh, khi mở mắt ra em sẽ thấy anh, có tất cả mọi người luôn quanh em, không ai bỏ em cả ngoan! Mở mắt ra.” hấn đang mơ màng thì nghe tiếng nó gọi hấn, nói hấn đừng đi, đừng bỏ nó, tay nó cứ đưa lên trên không trung như myõn nếu thứ gì đó lại. Hấn vội nắm lấy tay nó đỡ nó ngồi dậy ôm vào lòng vào gọi nó thức dậy. Nó như nghe thấy hấn đang gọi, nó từ trong bóng đêm thấy được một luồng ánh sáng, và từ từ nó cũng mở mắt ra, điều đầu tiên nó nhìn thấy là hấn là đôi mắt của sự bình yên, nó nhìn thấy được ánh mắt hấn chăm chú nhìn là ánh mắt của sự yêu thương, của sự lo lắng, quan tâm, và hơn hết ánh mắt đó đối với nó bằng tất cả tình yêu mà hấn dành cho nó.

Đúng! Trước đây hấn thật sự là chỉ muốn chơi đùa với nó, lúc đó hấn chỉ một lòng yêu Mỹ Tuyết. Nhưng khi biết Mỹ Tuyết sẽ đi du học và hấn đã có vợ hứa hôn, thì trong đầu hấn là một mớ hỗn độn chẳng biết phải làm sao. Nhưng khi gặp nó tại công viên, hấn cũng khá bất ngờ vì hấn không nghĩ nó lại đẹp đến như vậy, với lại võ thuật thì khỏi bàn có những lời nói bá đạo vô cùng, lúc đó hấn thật sự thấy nó rất thú vị.

Lúc hấn qua nhà nó ra mắt thì nó lại trang điểm cái kiểu ma chê quỷ hờn của THỊ NỞ mà gặp gia đình hấn, hấn cứ nghĩ nó sẽ ăn mặc thật đẹp, trang điểm thật lộng lẫy để gặp hấn nhưng ai mà ngờ nó lại... mà nó còn khen đẹp nữa chứ. Lúc đó trong suy nghĩ của hấn nó thật khác biệt.

Đến lúc đám cưới thì nó và hai cô bạn quậy muốn banh cái đám cưới, có thể nói đó là cái đám cưới nhộn nhịp nhất mà hấn từng thấy, cô dâu thì xách váy chạy vòng vòng hai cô bạn thì la hét đuổi theo, còn chú rể thì khỏi bàn co chân giải cứu cô dâu nhưng không thành, thật mắc cười mà. Và rồi từng ngày, từng giờ hai người luôn đấu võ mồm với nhau, cứ thế mà trôi qua. Thế là thời gian cũng làm cho con người ta thay đổi, hấn đã không biết mình yêu nó từng bao giờ, nhưng khi vắng nó hấn cảm thấy có một khoảng trống nào đó.

Hấn không nghĩ rằng từ một người vợ suốt ngày tìm cách quậy phá chồng, vậy mà giờ đây trở thành một kẻ trầm lặng, có nỗi đau thương, nội tâm

Trong lúc nó dần tỉnh thì hấn lại suy nghĩ những điều đó, cho nên khi nó tỉnh dậy và nhìn vào đôi mắt ấy lại thấy tầng dòng cảm xúc của hấn cứ như thế mà nó nhìn thấy hết.

“N...ừ...ơ...c, nước... em muốn” trước khi nó ngủ thì đã có một trận la hét nên khi tỉnh dậy miệng đều khô khốc.

“Được đề anh lấy nước” nói rồi hấn lấy gối chim đằng sau lưng nó ngồi cho thoải mái hơn, rồi hấn mới chạy đi lấy nước

“Nước đây” hấn vừa bung cốc nước lại là nó bung uống liền.

“Từ từ thôi” hấn thấy nó uống vội sợ nó sặc nên nhắc nhở, nó uống xong đưa ly lại cho hấn, nhận lấy và hỏi “có muốn uống nữa không.” nó chỉ lắc đầu.

“Anh xin lỗi!” đi dẹp xong ly thì lại cầm tay nó và xin lỗi.

“Không sao, em không ích kỷ như thế đâu” nó mỉm cười nhìn hấn

“Em tha thứ cho anh chứ??”

“Em tha thứ cho anh, nhưng với điều kiện ngủ ngoài phòng khách một tháng”

“Một tuần nha”

“Không trả giá”

“Vậy hai tuần thôi”

“Trả giá nữa là gấp đôi 2 tháng”

“Một tháng thì một tháng. Miễn là em hết giận anh là được, anh hy vọng em luôn như vậy nha! Anh yêu em!” nói rồi hấn đặt lên môi nó một nụ hôn ngọt ngào, thật sâu.

.....

Au viết chap này lãng mạn một chút để m.n ngủ ngon nha!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Bướng Bỉnh Khó Bào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Về Nhà

Trong không gian đầy lãng mạn, ngọt ngào cùng hạnh phúc đang tràn ngập căn phòng ngủ rộng lớn. Ấy thế! Đang hôn nhau đắm đuối để bồi đắp lại tình cảm, vậy mà có một toán người đi vào phá hủy không gian riêng tư của người khác.

“Woaaaaa ngọt ngào quá đi” anh nó giờ giọng treu ghẹo cô em nhỏ của mình.

“Hạnh phúc quá đó nha! PHA đang gato kịch liệt này” hai con bạn nó cũng không tha mà còn chọc thêm vào

“Sau này mình cũng như tụi nó anh nhì! Phải hạnh phúc hơn thì em mới chịu đó nha!” chị nó thấy chúng nó hạnh phúc mà thêm thường làm nũng với anh nó.

“Được rồi! Nhất định sau này sẽ hạnh phúc hơn tụi nó gấp ngàn lần luôn được không vợ yêu” anh nó cũng đáp lại, ra sức lấy lòng bà xã tương lai.

“Ừm”

Tất cả đều cười nói vui vẻ làm cho cặp vợ chồng kia đỏ bừng mặt cả lên nhìn dễ thương quá chừng.

“Được rồi đừng chọc em nữa ngại quá đi mất” nó ôm mặt mình mà nói

“Vợ em mặt như trái táo đỏ rồi, đừng chọc nữa” hấn nhìn nó lúc này thật đáng yêu, ngây thơ như một đứa trẻ được tặng quà. Yêu chết đi được.

“Lát nữa anh sẽ đưa Hà Phương về, cảm ơn hai em đã chăm sóc vợ anh nha!” hấn nhìn hai cô nói không nhanh cũng không chậm.

“Anh đi chuẩn bị xe, em ngồi đây chơi chút đi” hấn nựng má nó rồi đứng dậy đi ra ngoài.

“Anh hai, anh giúp em hỏi ba xem trước khi quen mẹ thì có yêu ai không? Và lấy giúp em một sợi tóc để khi điều tra ra con gái bà để thì đi xét nghiệm ADN” nó đợi hấn đi khỏi thì nó nhanh chóng nói với anh nó

“Ừm! Anh sẽ lấy cho em” anh nó đi lại cạnh giường quan sát tình trạng sức khỏe nó thế nào rồi trả lời nó. Nó cảm thấy mình thật hạnh phúc khi có một người anh luôn che chở bảo vệ cho nó, luôn đứng về phía nó trong mọi hoàn cảnh mà không nghi ngại hay đắn đo điều gì. Nó quá hạnh phúc nên đã chồm người về phía trước anh nó để ôm người anh trai đáng quý này! Nói ra cũng lâu rồi nó chưa ôm anh nó như vậy, chắc là kể từ ngày nó sang Mỹ đến nay nhì.

“Phương!” đang ôm anh nó đầy tình cảm thì bị ai đó gọi làm nó giật mình, “anh quên nói, anh có tin vui muốn nói cho em biết” thì ra là anh nó gọi, muốn nói tin vui cho mình biết. Nên bỏ ra không ôm nữa mà chăm chú lắng nghe niềm vui mà anh trai mình muốn nói.

“Em... em...” vui quá nên cà lăm luôn ùi

“Em sao hai????!” nó tròn to mắt long lanh nhìn anh nó.

“Em... em sắp được làm mẹ rồi, và anh... anh sắp được là cậu rồi” anh nó nói trong niềm vui sướng, rồi nó thì đàn ra, “cái gì làm mẹ??, cái gì mà cậu??? không lẽ” nó đưa tay lên bụng sờ sờ, “không lẽ... chỗ này của mình đang chứa một tiểu thiên thần sao, thật thật ư!” nó sờ sờ qua lại rồi nghĩ thầm trong đầu

“Anh hai, không gạt em chứ!!!!!” nó muốn khẳng định lại lần nữa

“Thật!!! Nhưng em vẫn đi kiểm tra lại”

“Trong bụng mình đang có một sinh mạng nhỏ sao?? Mình có thể làm mẹ sao? Đứa bé này có phải đã tồn tại quá sớm rồi không? Nếu... nếu lúc này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì không phải sẽ tổn hại đến nó sao. Không... không được mình phải bảo vệ nó, đúng mình phải bảo vệ nó sẽ không để chuyện ngoài ý muốn xảy ra” nó suy nghĩ thầm trong đầu đứa nhỏ này xuất hiện quá sớm trong khi kẻ thù đang núp đâu đâu chờ cơ hội khử nó.

Mọi người ai nấy cũng thiếu điều muốn nín thở vì mong chờ sự vui mừng hoặc là bày ra gương mặt hạnh phúc, sung sướng khi biết được mình sắp làm mẹ, còn đằng này nó lại bày ra cái gương mặt lo lắng, sợ hãi,... đủ thứ biểu cảm để trình diễn trên gương mặt xinh đẹp nó. Và cuối cùng thứ cảm xúc mà mọi người mong muốn cũng được nó đưa ra, nó đã một phen hù mọi người khiếp sợ, ai cũng đưa tay lên ngực mà sờ xem nó còn đập không.

“Ai nói cho mọi người biết em có thai??” nó đưa ra nghi vấn cho tất cả mọi người có mặt

“Anh Thiên Nam của em đó” chị nó trả lời một cách hết sức ngây thơ.

“Oh!”

“Khi về đến nhà anh sẽ kêu Mỹ Tuyết dọn ra ngoài” hấn đang lái xe, mắt vẫn hướng về phía trước nhưng vẫn nói chuyện với nó

“Không cần cứ để chị ta ở lại” nó nắm tay hấn đang đặt ở cần số, cười nhạt nói. Nhưng nụ cười lại cảm thấy có gì đó kì quái mà hấn không giải đáp được.

.....

Xin lỗi! Các bạn au ra hơi muộn nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Lập Bẫy

“Hoooo cuối cùng cũng về nhà rồi thoải mái quá đi” xe vừa dừng ở trước cổng là nó đã vươn vai hô to, rồi hít một ngum khí trời trong xanh.

“Aaaa Khánh Phong anh về rồi sao” Mỹ Tuyết nghe thấy tiếng xe vội chạy ra mặt tươi cười rạng rỡ mà gọi, cứ như là mừng chồng đi làm về vậy á!(chế này hoang tưởng thiệt nha).

Nó mở cửa bước xuống xe nở nụ cười tươi nhìn thẳng vào Mỹ Tuyết làm cô ta cảm thấy có một luồng không khí lạnh chạy dài từ đốt cổ đến thắt lưng, mà khẽ rung mình một cái, rồi cô ta chuyển hướng về phía hần lao thẳng đến ôm trằm lấy hần, làm hần không giữ được thăng bằng mà ngã về phía sau, lui vài bước mới lấy lại được cân bằng của cả hai.

“Sao anh đi lâu quá vậy, làm em cứ tưởng anh giận em vì đã hại vợ anh bỏ đi, mà đi luôn rồi đấy chứ.” cô ta ôm hần rồi trách hần lại bỏ đi mà không nói với cô ta. Mà không biết liên si ngay trước mặt nó lại hành động như thế. Thế như nó chịu về đây thì cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng về việc này, nên nó rất thân nhiên lại cười một cái nhìn về phía hần và cô ta mà khinh bỉ. Một khi nó đã cười thì nụ cười đó như muốn giết chết những kẻ mà nó nhìn trúng. Nó quay lưng đập gót giày và đi vào trong hần thấy nó lạ lạ vội gỡ tay cô ta đang ôm ra

“Sao này em không nên làm như vậy nữa, vợ anh sẽ giận, anh không muốn cô ấy phiền lòng. Chúng ta bây giờ chỉ là bạn không hơn không kém” hần nói xong chạy theo nó và nhắc bỗng nó lên đi vào nhà. Mỹ Tuyết nhìn theo cặp vợ chồng ân ái mà cảm phần.

“Sao là bạn ư?? Các người được lắm, tôi nhất định sẽ giành lại Khánh Phong về, Hà Phương rồi cô sẽ không được sống yên” cô ta cười thật to rồi, tức giận bỏ đi vào phòng của mình.

“Alo.... mẹ”

“Sao, cô gái??” người mẹ sùng nịnh con gái mình

“À ta đã trở về rồi, nhìn sắc mặt à không có gì gọi là bệnh nặng cả. Tại sao? Lúc đó mẹ lại kêu con làm vậy, nhưng công nhận là rất hiệu quả, sắc mặt của à lúc đó nhìn thật đáng thương, hahahaha” nói xong cô ta cười to thật sáng khoái

“À ta lại quay về sao, được con hãy nghe mẹ khi thời cơ đến con hãy thực hiện cho tốt, mẹ sẽ bay về để tiếp tục trả thù năm xưa.”

“Được mẹ cứ yên tâm rồi à ta sẽ không được một kết cục tốt đẹp”

Hai mẹ con bọn họ nói chuyện này giờ điều lọt và tai nó hết từng câu từng chữ đều được nó ghi nhớ thật kĩ. Và nó lại nhếch mép mà bước đi vào trong bếp. Không biết nó đang suy tính định điều gì mà nhìn mặt nó lúc này thật đáng sợ.

“Ăn com đêêêê, chín rồi nhanh nhanh không thôi nguội hết” nó chuẩn bị bữa tối cho cả nhà

“Ăn thôi, nhìn ngon quá ta tiểu thư như em mà cũng biết nấu ăn ha” Mỹ Tuyết đi vào phòng ăn đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngon bay khắp phòng, món ăn thì đầy màu sắc nhìn thôi mà đz muốn chảy nước dãi đến nơi, như vậy cố tình thả thêm cái móc câu vào.

“Tiểu thư như em, nấu ăn không được ngon nên chị đừng có chê” nó nói hùa theo để cô ta không nghĩ ngợi mà ăn.

“Không sao không sao, bỏ được vào bụng là tốt rồi” cô ta nhìn mấy món ăn mà thèm muốn ăn ngay, cùng lúc này hần cũng đi đến và ngồi vào bàn, nhìn mấy món ăn mà ngớ ngàng.

“Ai nấu???” hần nhìn nó rồi nhìn cô ta mà đặt nghi vấn

“Em nấu đó, nhìn được chứ” nó mạnh miệng nói

“Ừm để nếm thử xem sao” hần bắt đầu cầm đũa lên và gắp thức ăn bỏ vào miệng nhai vừa cái rồi từ từ nuốt xuống. Bày ra cái vẻ mặt hưởng thụ thức ăn của mình.

“Ừm! Ngon quá, vậy mà trước giờ anh không biết em nấu ăn được” hấn trách yêu vì nó nấu ăn ngon như vậy mà giấu hấn.

“Hihi!, ăn com thôi” nó ngồi kế hấn, gấp thức ăn cho nhau làm cho cô ta cứ điên tiết lên mà xả vào thức ăn. Mà những món ăn nó nấu món nào cũng cay đến, chảy nước mắt. Nó đã chuẩn bị cho mỗi người một cốc nước lọc kế bên. Cô ta càng ăn càng cay, vờ lấy cốc nước bên cạnh mà uống rồi ăn cứ liên tục như vậy cho đến khi

“A.....a.....a” cô ta ôm lấy bụng mà chạy vào nhà vệ sinh, hấn thì chả hiểu cô ta bị là sao, còn nó thì hiểu rất rõ tại sao cô ta bị như vậy, nên nó đã cười to một trận.

.....

Au nghĩ các bạn cũng đoán ra được vì sao Mỹ Tuyết lại bị như vậy rồi ha. Tuy là chiều cũ nhưng sử dụng đúng lúc vẫn có hiệu quả nha!!! Haha(*~*)

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Binh Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chúng Ta Cùng Chơi Đùa Nha! Mỹ Tuyết Haha

Cả một buổi tối Mỹ Tuyết luôn phải thăm hỏi nhà vệ sinh không biết bao nhiêu lần, đến trời sáng mới có thể chợp chợp mắt được một chút thì tiếng chuông điện thoại reo lên, cô ta lười nhác cầm điện thoại lên nhưng không nhìn màn hình mà để áp vào lỗ tai.

“Alo..... ai đấy.....???” tiếng cô ta kéo dài như bạch nha

“.....”

“Được rồi! Đợi một chút tao ra ngay” không biết đầu dây bên kia nói gì nhưng khi cô ta nghe xong liền ngồi dậy, thay đồ chuẩn bị ra ngoài.

“Ủa Khánh Phong và cái con nhỏ đáng ghét kia đi đâu hết rồi” Mỹ Tuyết bước xuống nhà chẳng thấy ai cả, kì lạ. “Không lẽ đi làm hết rồi sao” miệng thì nói thế, chân thì vẫn bước đi ra ngoài.

“Phong!” giọng nó đầy nũng nịu mà gọi hấn lại còn bày cái mặt cún con ra, đôi mắt thì cứ long lanh lên. Làm cho ai kia một phen mắt hờn mà ngẩn ngơ, càng nhìn nó như vậy hấn chỉ càng muốn cắn nó một phát, nghĩ là làm không chân chừ mà hờn lên đôi môi mát lạnh của buổi sớm.

Nó cũng không tránh né mà cùng hấn dây dưa, đến khi cả hai không đủ dưỡng khí để hít thở thì hấn mới chịu tha cho nó. Nó được hấn buông tha liền thở gấp vài cái, đến khi đủ oxy thì nó đánh hấn.

“Sao anh hôn em, đang ở trước cổng cty đó mọi người nhìn thấy sao!!!!” ngay cty mà hấn lại cưỡng hôn nó, làm cho mặt nó hồng hồng nhìn mà muốn nhéo một cái.

“Ai bủ em làm bộ mặt đáng yêu như thế chứ.” hấn làm vẻ hờn dỗi, “trời ơi! Chồng con nó làm vẻ mặt này là sao đây không lẽ.... aaa đẹp... đẹp không đâu... ừm! Chỉ là nhảm thôi” nó thấy hấn như vậy mà ngược mặt lên nhìn ông trời mà thầm than, không biết nó suy nghĩ cái gì trong đầu mà hấn thấy nó lắc đầu lia lịa (mấy bn cái ai bk chửi Phương suy nghĩ đến điều gì kh? Haha).

“Không đùa nữa vào nhanh đi” hấn cười cười rồi lôi nó vào cty

“Ừmmmmmm” nó lôi hấn ngược lại rồi ngáp ngừng

“Sao?? Em không muốn vào à??” hấn thấy nó kì hoặc nên vội hỏi

“Cho em nghỉ buổi sáng nha!!” chớp mắt vài cái, “hai cô kia rủ em đi mua đồ với tụi nó”

“Ồmmmmmm vậy trưa quay lại cty rồi cùng ăn trưa nha” hấn suy nghĩ hồi lâu rồi mới đáp ứng, nó được hấn cho đi mừng rỡ mà ôm cổ hấn hôn một cái lên má rồi chạy đi. Hành động đó của nó làm ai nấy trong cty đều nhìn thấy, hấn thì sờ lên má được nó hôn lên mà cười thật ngọt.

“Tao cho hai đứa tụi mày 15’ thay đồ, vsen, nhanh lênnnnn” nó gọi điện thoại nhóm với hai cô, hai cô đang mơ màng chưa tỉnh mà thấy giọng đầy hằn bực thì hai cô cũng đã tỉnh hoàn toàn.

15’ sau

“Xong chưa??” nó lười biếng hỏi

“Rồi hoiiiiiii” hai cô đưa tay lên che miệng đang ngáp của mình lại, “gọi tụi tao sớm vậy, chắc là muốn phá ai nữa phải không??” hai cô ít nhiều cũng đoán được tâm ý của nó muốn nói với hai cô điều gì

“Chỉ có hai đứa mày mới hiểu tao. Chúng mày đi mua da rắn, chuột, nước rửa chén, dầu ăn, bột năng. 10’ sau có mặt tại nhà tao” nó nói nhẹ nhàng mà tràn đầy nguy hiểm

“Mày tưởng tao với con Linh là siêu nhân hay thần thánh hả??” Như Ngọc đầy phẫn nộ mà lớn tiếng với nó.

“Nhanh đi hai đứa mày chia ra mà đi mua” nói xong nó cúp máy cái rụp.

Nó đi về nhà, đi vào phòng Mỹ Tuyết, xem có gì bí mật không? Trong khi chờ hai cô mua đồ đến.

10’ sau tại nhà nó

“Này! Những đồ mày muốn đó” hai cô mặt không được tươi mà thấy lên bàn cho nó, nó cầm lấy rồi lôi hai cô lên phòng Mỹ Tuyết.

Nó lấy da rắn ra để ngay cửa ra vào hai con, rồi xung quanh phòng, bàn trang điểm cũng có. Đến chuột thì để trên giường rồi lấy chăn đập lại, bột năng thì nó rải lên dra giường chỉ cần sóc chăn lên là giăng khắp phòng, còn dầu ăn cùng nước rửa chén thì đổ lên sàn nhà tắm, rồi nó đóng cửa nhà tắm lại, như là chẳng có gì để nhìn cả, nó lắp một cái camera nhỏ trong góc nhưng có thể thấy từng vị trí trong phòng, kết nối với cái laptop của Linh. Rồi nó và hai cô đi ra khỏi phòng đóng cửa lại trả về vị trí ban đầu. Nó khẽ mỉm cười và nói một câu

“Chúng ta cùng chơi đùa nha! Chị Tuyết hahaha” hai cô đứng kế bên nhìn nhau mà rùng mình.

“Đúng là không ai có thể chọc đến nó mà” hai cô cùng đồng thanh mà nói.

Cả ba người đi về nhà Trúc Linh mở laptop lên quan sát.

Hình ảnh sống động từ từ hiện ra trước mắt ba người.

Cô ta đi đâu vừa trở về mặt đầy mệt mỏi nhắm mắt mà mở cửa bước vào phòng. Đặt bước chân đầu tiên vào trong thì dưới chân có cái gì sần sùi, cô ta mở mắt ra nhìn xuống thì thấy con rắn.

“Aaaaaaaaaa, cứu. . . cứu với” tiếng hét cùng âm thanh thật sống động không cần cho thêm hiệu ứng, mà hình ảnh vẫn rất đẹp.

Cô ta sợ hãi chạy đến chỗ giường mà sóc chăn lên để chui vô thì bột năng giăng tung tóe khắp nơi làm mù mịt khắp phòng, cô ta ho sặc sụa, rồi vọt vào trong chăn vừa đặt mông ngồi lên giường thì có tiếng chuột kêu nhìn lại thì trời ơi! Cô ta ngồi lên nguyên con chuột.

“Chuột. . . chuột kia, ghê tởm quá, đừng. . . đừng qua đây” cô ta nhảy dựng lên rồi có một con chuột nhắm ngay cô ta chạy đến.

Cô ta nhìn lại thì chỉ còn nhà tắm là an toàn không chuột không rắn, sẵn rửa cái trắng hơn cả bạch vô thường nữa (au nghĩ chắc các bạn ai cũng bk bạch vô thường rồi đúng không?). Cô ta nghĩ vậy chạy lại nhà tắm mở cửa đi vào ai ngờ.

“Aaaaa. . . ách” cô ta đi vào gặp phải nước rửa chén cùng dầu ăn nó trơn làm cho ngã mà không chỉ đơn thuần chỉ là té ngã không thôi, cô ta còn vơ lấy mọi thứ để có thể giữ lấy thăng bằng lại chính mình nhưng không được thế là một màn té ngã hết sức là hài chân thì gác lên thành bồn tắm còn người thì nằm ở nền xà bông dầu ăn, mặt thì trắng bệch còn xung quanh là đầy chai lọ rơi rải khắp nơi, nhìn còn thảm hơn bà cô bên Mỹ gặp phải, và rồi sau tất cả mọi thứ cảm xúc, cùng hành động diễn ra thì cô ta đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Ba người nhìn vào màn hình máy tính mà biểu đạt cảm xúc, hai cô thì âm thầm cầu nguyện cho người kia, còn nó thì cười như điên, nó cười đến nổi ra cả nước mắt. Hai cô nhìn nó mà xót thương cho kẻ dám chọc nó mà mau sớm siêu sinh.

Mọi người thấy được chứ ạ

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Mỹ Tuyết Là Chị Gái

“Này!” nó đứng dậy không cười nữa mà nghiêm mặt đưa vài đồng tiền lẻ cho hai cô. Hai cô đơ người nhìn nó chả hiểu cái gì mà nó lại đưa cho hai cô vài đồng tiền làm chi, tưởng hai cô nghèo à!

“Mày đưa vài tờ tiền lẻ làm gì?” Trúc Linh chịu không được nên hỏi

“Tụi bây đi ra ngoài gọi điện công cộng, gọi một chiếc xe cấp cứu đến nhà tao chở cô ta đi. Rồi cho số của Khánh Phong đưa bệnh viện. Mọi chuyện tao nhờ hai đứa mày nha!” nó nói một mạch, rồi mỉm cười bước đi, hai cô thì ngẩn ngơ một lúc, rồi gật gật đầu làm theo.

“Hở??!!” hai cô chẳng thể khép miệng lại được, vì sao nó lại làm thế??! Hại cô ta cũng là nó, cứu cô ta cũng là nó. Nó có ý gì đây, thật là không hiểu nổi mà. Đây là toàn bộ suy nghĩ của hai cô dành cho nó ngay lúc này.

Cty AK

“Phong! Em đói rồi mình đi ăn thôi” đến cty là chạy thẳng lên phòng hấn chẳng thèm gõ cửa mà vào một cách tự nhiên, chạy đến ôm cổ hấn làm nũng.

“Anh đang đợi em đấy, mình đi thôi” hấn đưa tay lên vuốt tóc nó rồi nắm lấy tay nó, cả hai cùng nhau sải bước ra ngoài.

Hấn và nó đi ra đại sảnh thì có một cô nhân viên là quản lý phòng tài chính đi đến gọi to tên nó.

“Hà Phương” cô nhân viên vừa đi đến chỗ nó vừa gọi, nhưng không để ý là có hấn kề bên.

“Chị... chị quản lý gọi em sao??!” nó hơi bất ngờ không hiểu sao chị quản lý lại kêu nó, nên nó lấy tay chỉ vào mặt mình xác định một lần nữa.

“Tôi không gọi cô thì gọi ai đây? Tại sao mấy ngày nay cô lại nghỉ? Nếu có nghỉ thì cũng phải xin phép chứ, đằng này tôi chẳng thấy cái lá đơn nào của cô từ phòng nhân sự cả” cô nhân viên không cho nó cơ hội nào để biện minh cho mình cả, nó mặt cho cô ta hỏi khi nào đã thì thôi, hấn ở một bên mà nhủ mày nhìn cô nhân viên đang tra khảo nó làm hấn khá là không được vui.

“Dạ!! Mấy ngày nay em bệnh ở nhà, em có viết đơn nhưng không có ai để đưa giùm, nên đã gọi điện cho Hoàng tổng xin nghỉ rồi ạ!” nó tươi cười trả lời với cô nhân viên

“Sao??? Cô nghĩ quen biết Hoàng tổng thì không cần thông qua phòng nhân sự và qua tôi à, cô nên nhớ người có quyền đuổi cũng là tôi nha!!!”

“Vậy tôi có quyền đuổi chị chứ, chị Vân??” nó mới vừa hả miệng lên chưa kịp ra tiếng thì hấn đã nói trước. Làm cho cô nhân viên đó nhìn mà không chớp mắt, miệng thì mở to hết cỡ

“Ủa Hoàng tổng ở đây khi nào vậy ta?” đây là câu hỏi đầu tiên được nảy ra trong đầu của cô nhân viên lúc này, cũng chỉ dám nghĩ chứ không dám nói.

“Ngày mai chị tự viết đơn xin nghỉ, đừng để tôi đuổi chị” mặt hấn lạnh lùng, nhà ra từng chữ một khiến người nghe có cảm giác nếu không làm đúng thì sẽ nhận lấy một kết cục còn thảm hơn.

“Mình đi thôi” hấn quay lại nhìn nó với một nụ cười trên môi không giống như lúc nãy nhìn cô nhân viên đó.

“Nhum..g nhưng...” nó cũng mới kịp phản ứng thì bị hấn lôi đi chả kịp nói gì hết.

Nó không nghĩ đến hấn như thế nào lại, đưa ra một cái quyết định như vậy, dù sao cô nhân viên đó cũng làm đúng theo nghĩ vụ của một cấp trên thôi, sao lại đuổi người ta chứ.

“Nhà hàng”

“Quý khách đi mấy người” anh phục vụ thấy hấn vào bước ra liền chào hỏi.

“Hai người, chọn một chỗ thoáng mát” hấn cứ nắm lấy tay nó mà kéo đi cũng chẳng thèm để ý đến anh phục vụ.

“Được!! Vậy mời quý khách đến bàn ngay cửa sổ đi ạ!” anh phục vụ lễ phép đáp lại

Hấn kéo nó đi mãi cho đến khi đến chỗ anh phục vụ mới chịu bỏ tay nó ra, rồi kéo ghế cho nó ngồi xuống.

“Mời chọn món” anh phục vụ đưa menu ra cho hấn và nó chọn món.

“Cho em món này, món này, món tôm càng này nữa, và một chai rượu vang đỏ nha” nó chỉ vào các món mình yêu thích mà gọi.

Hấn cũng chỉ gọi thêm món súp nữa rồi đưa menu lại cho anh phục vụ.

“Em vẫn như vậy lúc nào đi ăn cũng gọi cho một bàn.” hấn ra vẻ mắng yêu nó

“Hihi!!!!.....” nó định nói là đừng cho chị quản lý nghỉ việc thì chuông điện thoại hấn reo lên.

“Ai đấy??”

“...”

“Phải tôi là Khánh Phong”

“....”

“Được tôi sẽ đến ngay”

“Có chuyện gì gấp hả anh” nó làm mặt như không biết chuyện gì hỏi hấn.

“Mỹ Tuyết!! Nhập viện rồi, mình đi thôi” hấn nói xong lấy tiền ra trả, rồi đi một mạch ra ngoài trước, bỏ nó đứng lại ngẩn ngơ cười.

“Thì ra anh vẫn còn yêu cô ta như vậy sao??, em chỉ muốn thử cảm giác của anh đối với cô ta, nhưng thật không may cho em anh chỉ cần nghe tin cô ta có chuyện liền chạy đi mà không cần suy nghĩ, cũng bỏ quên cô vợ này” nó nhếch mép cười nhạt rồi cũng đứng lên đi ra ngoài.

Bệnh viện

“Cô gái được đưa vào đây đang nằm phòng nào” hấn đi lại bàn trực của các y tá hỏi.

“À đang nằm ở phòng cấp cứu” cô y tá cũng nhiệt tình chỉ dẫn.

Nó và hấn cũng nhau đến phòng cấp cứu ngồi đợi. Bỗng chuông điện thoại reo lên.

“Alo” nó nói trước

“Đại tỷ đã có các thông tin đầy đủ của người bắt cóc rồi”

“Đến bệnh viện đi tôi đợi ở đó”

“15’ sau”

“Đại tỷ, đây là tất hồ sơ thông tin của bà ta, con gái của bà ta, và người mà đại tỷ kêu điều tra, Trần Mỹ Tuyết là con gái ruột của bà ta” tên đó vào đến nơi là đi ngay vào vấn đề cần nói.

“Được rồi!! Cậu cứ về trước đi” nó vỗ vai tên đó rồi mỉm cười. Ngoài mặt nó mỉm cười nhưng trong lòng nó cười không nổi.

“Mỹ Tuyết là chị gái mình sao” tay nó nắm chặt sắp hồ sơ trong tay, mặt thì đầy hoảng sợ.

Nó lấy điện thoại trong túi ra bấm dãy số quen thuộc.

“Anh hai, lấy sợi tóc của ba đem vào bệnh viện cho em nha” bên kia vừa bắt máy, nó liền nói nhưng giọng của nó run run như sắp khóc.

Các bạn ăn tết vui vẻ chứ ạ!! Hihi mấy ngày tết au lo đi chơi nên không ra chap mới được sr nhiều nha!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hai Anh Em Cùng Vui Đùa

Hiện tại chắc hẳn đối với nó bây giờ sẽ không còn ai là quan trọng cả.

-Gia đình ư??

-Ừ!! Quan trọng đấy.

-Người thân hả??

-Tất nhiên quan trọng hơn tất cả.

-Bạn bè sao??

-Vâng!! Chúng nó là niềm vui.

Chính xác đó là những điều nó đang suy nghĩ. Nhưng sẽ có một thứ không còn quan trọng nữa, thế mà nó vẫn yêu rất rất yêu là đằng khác, nó vẫn thương, vẫn luôn đặt niềm tin vào hắn.

Nó khẽ cười nhạt, một nụ cười của sự mất mát và đau khổ, nụ cười pha chút u sầu không thể nói lên.

Nó cầm sấp hồ sơ trong tay rồi đi về phòng cấp cứu lại, nhưng nó phải điều chỉnh tâm trạng lại ở mức bình thường, nó phải giấu đi cảm xúc thật, để không ai nhận ra rồi lại thương hại. Nó rất sợ, sợ phải bị thương hại, nó không cần lòng hảo tâm.

Nó càng nghĩ thì nước mắt lại càng không tài nào ngăn cản được dòng cảm xúc tuôn trào, thế là nó vừa đi vừa khóc, cho đến chỗ phòng cấp cứu thì bất chợt hắn hỏi nó

“Phuong, em sao vậy, sao lại khóc xảy ra chuyện gì sao.” câu hỏi này như kéo nó trở về với thực tại, rồi nó vội lấy tay lau đi nước mắt đang chảy rồi mỉm cười với hắn.

“Không sao, khi nãy không cẩn thận bụi bay vào mắt, nên khóc thôi” nó cố lãnh tránh câu hỏi của hắn.

“Bác sĩ ra rồi kìa” nó đưa tay chỉ về phía phòng cấp cứu đang sáng đèn đỏ nay đã tắt, rồi hình dáng ông bác sĩ cũng được xuất hiện.

“Cô ấy sao rồi bác sĩ?”

“Cô gái không sao, chỉ là bất tỉnh nhân sự và có va chạm vào đầu nhẹ nhưng chúng tôi đã khám hết thì không có gì xảy ra cả mọi người an tâm” rồi ông bác sĩ vô vai hắn như đang an ủi, “tôi đã chuyển cô ấy đến phòng hồi sức rồi, cậu đi theo tôi làm giấy nhập viện”.

Vậy là hắn đi cùng với ông bác sĩ còn nó thì đến phòng hồi sức. Đi được nửa đường thì anh nó từ ngoài đi vào.

“Sao em ở trong này, em bị gì sao?” anh nó nắm lấy bả vai xoay qua phải một cái, trái một cái để xem nữa có bị làm sao không

“Được rồi hai, em không sao, là Mỹ Tuyết mới có sao á” nó kéo tay anh nó ra nói.

“?????” anh nó trong đầu giờ là đầy dấu chấm hỏi.

Nó nhìn mặt anh nó ngẩn mà cười không thôi, thấy anh nó mặt từ từ tối sầm lại thì cũng hiểu là mình hơi quá lỗ, nên không cười nữa mà giải thích vì sao Mỹ Tuyết nhập viện.

“Emmm, thật là” anh nó cũng phải bó tay vì nó bướng bỉnh.

Anh nó không biết dùng từ ngữ nào để nói với nó nữa nên đã

“Cộc”

“Aaaa sao anh kí đầu em, đau quá em về mét mẹ nha” mặt nó mếu máo xoa xoa đầu nói.

“Em hay quá ha, hại người ta đến nằm viện” anh nó trợn mắt lên nhìn nó

“Tại cô ta dám lên mặt với em, em chỉ cho cô ta bài học thôi”

“Ôi trời!! Cái con bé này dám cãi lại anh nữa hả, có tin anh xử em ngay tại đây không” anh nó chuẩn bị giơ tay lên đánh nó, thì cũng may nó né kịp không thì cái bả vai này vút bỏ luôn rồi.

“Anh dám đánh em, em về mét chị Hà Nhi cho anh xem nha, hư...ư...ư...ư...” nó giậm chân nói

“A..a..a..a hôm nay còn lôi chị Hà Nhi của em ra đây nữa sao, gan thật nha”

“Thôi giỡn nữa, tóc đầu đưa cho em” mặt nó bỗng trở nên nghiêm túc, chìa tay ra trước mặt anh nó để lấy thứ mình cần.

“Đây, của em” rồi anh nó cũng lấy đưa cho nó, nhưng không phải là chỉ đưa đơn thuần mà còn cố ý đánh thật mạnh lên tay nó một cái đau điếng.

Nó nhin để không la lớn, nhin đến nỗi mặt nó từ chút từ chút đỏ bừng lên.

“TRẦN TIẾN KHANH, anh chết với em” thế rồi cuối cùng nó cũng hét lên thật to, đuổi theo anh nó chạy vòng vòng. Ai nấy trong bệnh viện đều mở thật to mắt xem đứa nào lại ồn ào như vậy. Còn hai người bọn họ cũng chẳng để ý đến những người xung quanh, mà cứ kẻ đuổi người chạy mãi như thế. Đã không biết bao lâu rồi hai anh em nó không được vui đùa như thế.

.....

Mấy bn thấy sao, được chứ ạ! Mình chỉ nghĩ được có bao nhiêu thôi. Nhớ đón xem tập nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chuẩn Bị Trả Thù

Đã từ lâu lắm rồi nó và anh nó chẳng thể như bây giờ chơi đùa cùng nhau, thế nên đây là một cơ hội tốt để cho hai anh em nhà họ Trần bù đắp tình yêu thương đã bỏ trống suốt 13 năm qua.

“Không... không đuổi nữa... mệt... mệt quá rồi nghỉ chút đi” nó đuổi theo anh nó từ trong ra đến khuôn viên ngoài bệnh viện thì mồ hôi nhễ nhại khắp người. Nó chống hai tay lên đầu gối gấp người lại thở phì phò một hồi mới có thể đứng lên bình thường được.

“Đứng... đứng rồi anh cũng nghỉ vậy đây... em đuổi gì mà đuổi dai thế không biết anh... chạy muốn đứt hơi luôn này” anh nó cũng không khá hơn nó là mấy bị rượt chạy hết hành lang này đến hành lang khác, rồi giờ lại chạy ra ngoài khuôn viên. Anh nó lấy tay quạt mồ hôi trên trán đi nhìn thật đẹp, hành động vô tình của anh lại làm cho nhiều cô gái có mặt ở đó một phen điều đứng.

“Anh hai ghê nha, chuẩn bị lấy vợ rồi mà còn khiến nhiều cô rung động như thế” mấy cô gái nghe nó nói vậy ai cũng đều đỏ mặt quay đi chỗ khác, như là mình không nghe thấy gì, cũng chẳng nhìn gì hết. Nó nhìn thấy mấy biểu cảm đó liền không nhìn được mà đưa tay lên miệng cười khúc khích.

“Được rồi đừng quậy nữa anh về thay đồ rồi, vào thăm Mỹ Tuyết sau, cũng tại em cứ rượt anh suốt nên giờ khắp người đều là nước muối đây này.” anh nó cõng bỏ áo vest ra rồi dắt lên vai đi trước.

“Ừm! E cũng phải về tắm rồi đưa mẫu tóc xét nghiệm cho anh Thiên Nam nữa”

“Vậy có cần anh chở về không?”

“Tất nhiên là... có rồi, không không thôi em đi bằng niềm tin sao” nói xong nó đi lại khoát vai anh nó đi.

Tại nhà

“Woaaaaa tắm xong thật thoải mái nha, bây giờ tranh thủ đi vào phòng cô ta, tìm sợi tóc nào đó mới được”

Nó tắm xong đang lau khô tóc thì nhớ đến việc quan trọng cần làm nên đã, đi ngay sang phòng Mỹ Tuyết tìm kiếm rồi. Nó lục lọi khắp nơi từ phòng tắm ra đến giường, từ giường rồi đến bàn trang điểm và cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng nó, đã tìm thấy được một sợi tóc trên cây lược.

“Haizzzz tôi tưởng tóc cô chắc đến nỗi không rụng sợi nào chúng, làm tìm hụt hơi” nó cầm sợi tóc lên mà thảm thán oan trách.

“Ý lo tìm đồ giờ mới để ý nha, phòng bừa bộn như ổ gà giờ trở thành phòng công chúa rồi. Khánh Phong anh cũng nhanh thật, em nghĩ chắc anh cũng đã biết là ai làm rồi” nó nói đến gần về sau thì càng nhỏ dần và sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Nhà Trúc Linh

Nó cầm lấy sợi tóc về phòng rồi nhanh chóng thay một bộ đồ gọn gàng, lấy xe chạy đến nhà Trúc Linh đồng thời cũng không quên gọi điện báo Như Ngọc cùng đến.

“Dinh... dong... dinh... dong”

“À! Là cô Hà Phương, vào đi cô chủ và cậu Thiên Nam đang ngồi ở phòng khách đấy” chị giúp việc ra mở cửa, chào hỏi nhiệt tình

“Cảm ơn chị” nó mỉm cười nhìn chị giúp việc rồi cửa đi vào.

“Hai người sướng thật ngồi đây vừa ăn trái cây vừa xem tivi” nó vừa đến phòng khách liền nhìn thấy Trúc Linh và Thiên Nam thư thả ăn trái cây, xem phim đúng là sướng hết chỗ nói mà.

“Cùng ăn đi” Thiên Nam kéo nó ngồi xuống rồi đưa cho nó một miếng hồng giòn.

“Em không phải đến đây ăn trái cây” miệng thì nói như thế, nhưng tay vẫn cầm lấy miếng hồng giòn đưa lên mình vào jng cắn một cái.

“Không thì nhả ra, tao không ép” Trúc Linh mắt nhìn tivi nhưng miệng thì đầy lạnh lùng nói.

“Tao không thích nhả. Không đùa nữa, anh Nam đây là hai sợi tóc, cái này là của ba em, cái này là của người kia, anh xét nghiệm hai người có phải là cha con không nha, chậm nhất là ngày mai phải có kết quả đó”.

“Xin lỗi mọi người mình không thể nói sợi tóc nà là của Mỹ Tuyết được” nó nghĩ thầm trong đầu.

“Và em muốn, anh, Linh và Ngọc chế tạo ra cho em một chiếc súng không đạn nhưng lại bắn ra thuốc có thể làm cho người bị bắt phải ngưng thở trong một thời gian nhất định.”

“Hihi, cho au xin nói đôi lời nha, cái này là au bịa đó”

“Tao biết mày và Ngọc rất thích chế tạo súng, và em biết anh Nam cũng có thể tạo ra được một loại thuốc như thế” nó nhìn cả hai và trông chờ và sự đồng ý của cả hai.

“Tại sao mày lại muốn có khẩu súng như vậy?” Trúc Linh có một chút thắc mắc nên hỏi lại nó.

“Sau này mọi người sẽ biết và không lâu nữa đâu sẽ dùng đến, hãy tranh thủ thời gian tao muốn giải quyết xong tất cả” Thiên Nam ngồi một bên quan sát thì thấy được trong mắt nó hiện giờ là một ngọn lửa, ngọn lửa của sự hận thù.

“Ừm, tao và con Ngọc sẽ cố gắng hoàn thành xong cho mày.” Trúc Linh nhìn nó toát lên một nỗi buồn xen lẫn hận thù làm cho cô không thể không đồng ý.

“Vậy anh Nam có định giúp em không?” nó nghe được Linh sẽ giúp mình thì rất vui, chỉ còn Thiên Nam là chưa trả lời thôi.

“Giúp anh tất nhiên sẽ giúp em rồi, em gái ngoan của anh” nói xong Thiên Nam kéo nó vào lòng và ôm chặt lấy nó.

Cũng may suốt 13 năm qua thiếu đi tình thương của anh hai, nhưng vẫn được tình thương của những người bạn, và đặc biệt của Thiên Nam một người anh nuôi luôn yêu thương nó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chuẩn Bị Trả Thù

Đã từ lâu lắm rồi nó và anh nó chẳng thể như bây giờ chơi đùa cùng nhau, thế nên đây là một cơ hội tốt để cho hai anh em nhà họ Trần bù đắp tình yêu thương đã bỏ trống suốt 13 năm qua.

“Không... không đuổi nữa... mệt... mệt quá rồi nghỉ chút đi” nó đuổi theo anh nó từ trong ra đến khuôn viên ngoài bệnh viện thì mồ hôi nhễ nhại khắp người. Nó chống hai tay lên đầu gối gấp người lại thở phì phò một hồi mới có thể đứng lên bình thường được.

“Đứng... đứng rồi anh cũng nghỉ vậy đây... em đuổi gì mà đuổi dai thế không biết anh... chạy muốn đứt hơi luôn này” anh nó cũng không khá hơn nó là mấy bị rượt chạy hết hành lang này đến hành lang khác, rồi giờ lại chạy ra ngoài khuôn viên. Anh nó lấy tay quạt mồ hôi trên trán đi nhìn thật đẹp, hành động vô tình của anh lại làm cho nhiều cô gái có mặt ở đó một phen điều đứng.

“Anh hai ghê nha, chuẩn bị lấy vợ rồi mà còn khiến nhiều cô rung động như thế” mấy cô gái nghe nó nói vậy ai cũng đều đỏ mặt quay đi chỗ khác, như là mình không nghe thấy gì, cũng chẳng nhìn gì hết. Nó nhìn thấy mấy biểu cảm đó liền không nhìn được mà đưa tay lên miệng cười khúc khích.

“Được rồi đừng quậy nữa anh về thay đồ rồi, vào thăm Mỹ Tuyết sau, cũng tại em cứ rượt anh suốt nên giờ khắp người đều là nước muối đây này.” anh nó cởi bỏ áo vest ra rồi dắt lên vai đi trước.

“Ừm! E cũng phải về tắm rồi đưa mẫu tóc xét nghiệm cho anh Thiên Nam nữa”

“Vậy có cần anh chờ về không?”

“Tất nhiên là... có rồi, không không thôi em đi bằng niềm tin sao” nói xong nó đi lại khoát vai anh nó đi.

Tại nhà

“Woaaaaa tắm xong thật thoải mái nha, bây giờ tranh thủ đi vào phòng cô ta, tìm sợi tóc nào đó mới được”

Nó tắm xong đang lau khô tóc thì nhớ đến việc quan trọng cần làm nên đã, đi ngay sang phòng Mỹ Tuyết tìm kiếm rồi. Nó lục lọi khắp nơi từ phòng tắm ra đến giường, từ giường rồi đến bàn trang điểm và cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng nó, đã tìm thấy được một sợi tóc trên cây lược.

“Haizzzzz tôi tưởng tóc cô chắc đến nỗi không rụng sợi nào chứ, làm tìm hụt hơi” nó cầm sợi tóc lên mà thầm than oan trách.

“Ý lo tìm đồ giờ mới để ý nha, phòng bừa bộn như ổ gà giờ trở thành phòng công chúa rồi. Khánh Phong anh cũng nhanh thật, em nghĩ chắc anh cũng đã biết là ai làm rồi!” nó nói đến gần về sau thì càng nhỏ dần và sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Nhà Trúc Linh

Nó cầm lấy sợi tóc về phòng rồi nhanh chóng thay một bộ đồ gọn gàng, lấy xe chạy đến nhà Trúc Linh đồng thời cũng không quên gọi điện báo Như Ngọc cùng đến.

“Dinh... dong... dinh... dong”

“À! Là cô Hà Phương, vào đi cô chủ và cậu Thiên Nam đang ngồi ở phòng khách đấy” chị giúp việc ra mở cửa, chào hỏi nhiệt tình

“Cảm ơn chị” nó mỉm cười nhìn chị giúp việc rồi cửa đi vào.

“Hai người sướng thật ngồi đây vừa ăn trái cây vừa xem tivi” nó vừa đến phòng khách liền nhìn thấy Trúc Linh và Thiên Nam thư thả ăn trái cây, xem phim đúng là sướng hết chỗ nói mà.

“Cùng ăn đi” Thiên Nam kéo nó ngồi xuống rồi đưa cho nó một miếng hồng giòn.

“Em không phải đến đây ăn trái cây” miệng thì nói như thế, nhưng tay vẫn cầm lấy miếng hồng giòn đưa lên miệng vào jng cắn một cái.

“Không thì nhả ra, tao không ép” Trúc Linh mắt nhìn tivi nhưng miệng thì đầy lạnh lùng nói.

“Tao không thích nhả. Không đùa nữa, anh Nam đây là hai sợi tóc, cái này là của ba em, cái này là của người kia, anh xét nghiệm hai người có phải là cha con không nha, chậm nhất là ngày mai phải có kết quả đó”.

“Xin lỗi mọi người mình không thể nói sợi tóc này là của Mỹ Tuyết được” nó nghĩ thầm trong đầu.

“Và em muốn, anh, Linh và Ngọc chế tạo ra cho em một chiếc súng không đạn nhưng lại bắn ra thuốc có thể làm cho người bị bắt phải ngưng thở trong một thời gian nhất định.”

“Hihi, cho au xin nói đôi lời nha, cái này là au bịa đó”

“Tao biết mày và Ngọc rất thích chế tạo súng, và em biết anh Nam cũng có thể tạo ra được một loại thuốc như thế” nó nhìn cả hai và trông chờ và sự đồng ý của cả hai.

“Tại sao mày lại muốn có khẩu súng như vậy?” Trúc Linh có một chút thắc mắc nên hỏi lại nó.

“Sau này mọi người sẽ biết và không lâu nữa đâu sẽ dùng đến, hãy tranh thủ thời gian tao muốn giải quyết xong tất cả” Thiên Nam ngồi một bên quan sát thì thấy được trong mắt nó hiện giờ là một ngọn lửa, ngọn lửa của sự hận thù.

“Ừm, tao và con Ngọc sẽ cố gắng hoàn thành xong cho mày.” Trúc Linh nhìn nó toát lên một nỗi buồn xen lẫn hận thù làm cho cô không thể không đồng ý.

“Vậy anh Nam có định giúp em không?” nó nghe được Linh sẽ giúp mình thì rất vui, chỉ còn Thiên Nam là chưa trả lời thôi.

“Giúp anh tất nhiên sẽ giúp em rồi, em gái ngoan của anh” nói xong Thiên Nam kéo nó vào lòng và ôm chặt lấy nó.

Cũng may suốt 13 năm qua thiếu đi tình thương của anh hai, nhưng vẫn được tình thương của những người bạn, và đặc biệt của Thiên Nam một người anh nuôi luôn yêu thương nó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Biết Ai Là Người Hại Mỹ Tuyết

“Ủa Hà Phương chưa đến hả??!!” anh nó mở cửa phòng bước vào chỉ nhìn thấy hấn và Mỹ Tuyết, lạ lùng đáng lẽ giờ nó đã đến vậy mà chả thấy nó đâu cả.

“Chưa, mà sao ông biết mà đến vậy?” hấn chưa báo mà anh nó đã đến rồi.

“Thì Hà Phương điện báo tôi biết, mà cho tôi xin lỗi nha” anh nó cầm bó hoa đi đến cạnh bàn đặt lên, rồi nhẹ nhàng đặt một tay lên bà vai hắn, làm ra cái mặt mình có lỗi thật á!

“Ông có lỗi gì mà xin” hắn nhìn anh nó mà nhủ mày khó hiểu.

“Hả?? Tôi tưởng ông biết rồi chứ” thế là anh nó kể lại cho hắn nghe mọi chuyện, hắn ở một bên về mặt đầy âm u, còn Mỹ Tuyết thì đã tỉnh từ khi anh nó bước vào nhưng không mở mắt nằm đó để lắng nghe mọi chuyện xem ai lại hại mình thành như vậy

“Hà Phương à! Tôi định sẽ cho cô sống thêm mấy tuần nữa không ngờ cô lại hại tôi đến nhập viện, được lắm tôi sẽ cho cô chết không được nhắm mắt” khi nghe được kẻ hại mình là ai cô ta tức đến nỗi cả người run lên bần bật, khiến cho cả giường cũng có chút run chuyển nhẹ.

Hắn ngồi bên cạnh thấy có điều bất thường nên khẽ đứng dậy cầm lấy hai bà vai của cô ta mà gọi “Tuyết! Tuyết! Em làm sao vậy, Tuyết!”

“Aaaaa chuột, chuột” cô ta biết mình nằm như vậy cũng không phải là cách nên đột nhiên ngồi bật dậy chui thẳng vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn run run kiu la.

“Không sao hết rồi, đã qua rồi đừng lo” lúc đầu hắn cũng hơi chần chừ chưa dám ôm cô ta, nhưng hắn cảm thấy cả người cô ta đều run rẩy nên cuối cùng cũng đặt đôi tay lên tấm lưng đó an ủi.

Vừa đúng lúc Hà Phương bước vào, “Hai!! Sao không chưa em cùng đến” nó đi vào nhìn thấy anh nó liền trách mà không nhìn xung quanh cho đến khi anh nó không phản ứng gì, mà đang nhìn chỗ khác, nó cũng nghi hoặc nhìn theo và rồi nó nhìn thấy hắn đang ôm ấp cô ta trong lòng, ngay lúc đó trái tim nó đau thắt lại, như nó vẫn cố cố đứng thật vững, cố không để nước mắt chảy ra, cố nén lại giọng nói đầy nghẹn ngào đang bị nghẹt ở thực quản.

Cả phòng chẳng ai cảm thấy có sự hiện diện của nó cả, hắn thấy cả người cô ta đều không còn run rẩy nữa mà lại nghe được hơi thở đều đều phát ra từ cô ta, nên đã nhẹ nhàng đỡ cho cô ta nằm xuống giường, kéo chăn lên đắp động tác thật ôn nhu biết mấy. Hắn kéo xong rồi quay lại thì nhìn thấy nó đang đứng ở cửa.

“Em đến là để xin lỗi Mỹ Tuyết sao??” hắn nhìn nó đầy đau lòng, cứ ngỡ nó đã không còn tính chấp nhát và quậy phá nữa, nhưng nó lại hại Mỹ Tuyết đến nỗi phải nhập viện thì trò đùa này đã hơi quá rồi.

“Không, em chỉ đến xem cô ta thế nào thôi” nó đi lại chỗ hắn đang đứng, rồi đối diện với hắn, “em tưởng anh đã biết rồi chứ, vậy hóa ra anh mới biết sao và chuyện đó do em làm thì em cũng không xin lỗi” nó kiên quyết nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn như tìm kiếm gì đó, nhưng chẳng có gì.

“Tại sao em lại cố chấp như vậy chứ” hắn tức giận vì sao nó phải làm vậy, nếu làm vậy nó được vui thì nó thật tàn nhẫn rồi.

“Đây là chuyện của em, nếu anh mới biết chuyện em hại cô ta vậy ai đã dọn dẹp phòng” nó không nhìn hắn nữa mà xoay lưng đi lại ghé sofa ngồi xuống mà đặt ra nghi vấn.

Đang trong lúc suy nghĩ thì ngoài cửa là có người đẩy vào cả 3 người có mặt trong phòng đều hướng ra ngoài phía cửa.

“Là tụi tao đã cho người đến dọn dẹp giùm mày đó” Trúc Linh Và Như Ngọc đều bước vào trong.

“Tại sao??” nó vẫn thật sự không hiểu vì sao hai cô lại làm vậy

“Tại tụi tao không muốn mày lại phải rơi nước mắt một lần nữa, nếu để cho Khánh Phong biết thì mày và hắn lại cãi nhau, tụi tao không muốn nhìn thấy chị em mình lại rơi nước mắt vì một thằng đàn ông như thế, từ khi về nước đến nay mày đã phải rơi không ít nước mắt. Lúc bên Mỹ mặc dù mày bị dày vò nhưng cũng không rơi bất kì một giọt lệ nào cả, nhưng khi mày về lại nước thì thế nào lúc nào mày cũng buồn bã, và rơi nước mắt. Tuy tụi tao ngăn lại việc mày hại cô ta nhưng sự thật vẫn là sự thật, cho tụi tao xin lỗi nha.” hai cô đi lại ngồi kế bên nó ôm lấy nó mà khóc

Nó thật là không thể nói nên lời nó thật hạnh phúc khi có hai người bạn như cô, cuộc đời nó có hai người chị em tốt này cũng hạnh phúc lắm rồi.

Anh nó và hắn đứng bên cạnh nghe được những lời nói đó của hai cô, thì mỗi người mang một cảm xúc khác nhau. Nhưng cả hai cùng có một cảm giác là Hà Phương thật sự may mắn khi có được những người bạn như hai cô, những người bạn luôn sẵn sàng giúp đỡ khi bạn mình cần và luôn làm ở bên cạnh khi nó con đon và thất vọng nhất.

Có ai thích mình có được người bạn như hai cô không. Au thì rất thích và au cũng có một người bn như vậy đấy ^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mỹ Tuyết Xuất Viện

Mới đây mà cũng đã trôi qua hai ngày rồi, hôm nay là ngày mà Mỹ Tuyết xuất viện, sau ngày hôm nay mọi thứ đều sẽ có những thay đổi, thay đổi một cách chóng mặt, tất cả mọi thứ đều sẽ không giống như trước kia, mọi thứ sẽ trở nên cô độc và cô lẻ, sẽ không ai có thể cười thật tươi nhưng trước đây, và cũng sẽ đùa giỡn nữa, tất cả... tất cả những chuyện đã qua sẽ trở thành một làn khói bay đi hòa nhập vào không khí, tất cả sẽ điều chỉ lặng im không bất kỳ ai có thể ngăn lại được và cứ mặc cho thuận theo tự nhiên mà sự ra. Sẽ có những mất mát, đau khổ, gia đình, người thân hết thảy mọi thứ sẽ diễn ra sau ngày hôm nay...

(Đây có thể nói là au đã bật mí một chút thông tin của chap cuối rồi đó, nếu các bn còn hứng thú thì tiếp tục theo dõi nha ^^)

Và cũng trong hai ngày trước, ngày Mỹ Tuyết xuất viện thì ai cũng tất bật bận rộn nhất là đám người của nó hết người này ra rồi người kia vào cứ nhưng vẫn suốt hai ngày hai đêm không một ai có thể chợp chợp mắt được tí nào, vì Thiên Nam, Trúc Linh cùng Như Ngọc phải hoàn thành hết thảy nhiệm vụ mà nó đã giao, khổ nhất là Thiên Nam chỉ có hai ngày mà vừa xét nghiệm AND, vừa phải chế tạo thuốc cho nó. Còn bên hai cô thì chỉ cần có đầy đủ các dụng cụ và các bộ phận bình thường mà khẩu súng nào cũng nên có, thì việc chế tạo chỉ là việc đơn giản đối với hai cô.

Hắn mấy ngày nay không vào cty cũng không về nhà, làm việc trong phòng bệnh, nghỉ ngơi hết thảy đều trong bệnh viện. Còn chuyện nó hại cô ta thì hắn sẽ bỏ qua cho nó xem như chẳng có chuyện gì hết tất cả, nhưng làm sao cô ta bỏ qua cho nó đây. Thật sự sẽ có một trận đại chiến xảy ra sao, trả thù từ quá khứ đến hiện tại.

“Anh về nhà tắm rửa đi rồi vào lại đón chị ta” nó đẩy cửa đi vào rồi cầm lấy bó hoa trong tay đi đến bàn cạnh giường cầm vào.

“Ừm!! Em ở lại chăm sóc Mỹ Tuyết giùm anh nha, đẩy cô ấy kiểm tra lại một lần nữa rồi đợi anh vào làm thủ tục xuất viện” hắn ở trong này cũng 2,3 ngày rồi không nhà, toàn tắm ở nhà tắm công cộng thật không thoải mái, giờ được về tắm thì còn gì bằng.

“Ừm!! Em sẽ lo yên tâm” nó không nhìn đến hắn chỉ lo công việc cầm hoa của mình, từ lúc bước vào đến lúc hắn đi ra nó cũng chẳng buồn liếc nhìn hắn một cái.

Khi cánh cửa kia vừa đóng lại thì không hiểu sao một giọt nước óng ánh từ mắt rơi vào bình hoa.

‘Chăm sóc cô ấy giùm anh’ câu nói này đột nhiên lóe lên trong đầu nó, nó cứ văng vẳng bên tai làm cho cảm xúc của nó bây giờ thật hỗn loạn, nhưng rồi cũng may bác sĩ mở cửa bước vào làm cắt đi dòng cảm xúc đau thương trong nó, nó nhanh tay lau đi những giọt nước tinh khiết nhưng chứa đựng đau thương cùng tuyệt vọng.

“Bác sĩ đến rồi” nó quay lại mỉm cười nhìn vị bác sĩ cùng y tá đang đứng ở cửa. Tuy nó đã lau đi nước mắt nhưng những sợi tơ vẫn còn vương lại chưa vỡ đi nên không thể qua khó được mắt bác sĩ, nhưng ông chẳng hỏi gì chỉ có nói vào chuyện chính mình đến đây.

“Ừm, ta đến đưa cô Mỹ Tuyết đi kiểm tra sức khỏe lại một lần nữa là cô ấy có thể xuất viện”

Nó cũng chẳng để ý gì nữa mà đi lại giường cô ta gọi cô ta dậy để đi kiểm tra.

15' sau

“Chúng tôi đã kiểm tra xong hết rồi, không có vấn đề gì e ngại cả, chỉ cần về nghỉ ngơi 1,2 ngày là tốt rồi” bác sĩ mỉm cười nhìn nó và cô ta mà giải thích rõ ràng.

“Vâng!! cảm ơn bác sĩ vậy chúng tôi xin phép về phòng thu dọn đồ đạc” nó hướng bác sĩ cúi đầu chào rồi thuận tay đẩy xe lăn của cô ta về phòng.

“Chị!! có cần tôi thay đồ giúp không” từ chị của nó nói thật nhẹ nhàng nhưng đối với cô ta lại thật khó nghe.

Nó chỉ muốn gọi cô ta một từ “chị”, từ này đối với nó rất có ý nghĩa, nó nói lên ý nghĩa của từ “chị” trong gia đình. Nghe như đơn thuần như lại hàm chứa rất nhiều tình cảm trong đó, nó muốn gọi như vậy vì đây sẽ là lần cuối từ miệng nó phát ra từ “chị” đối với cô ta, vì sau này từ ấy sẽ không còn được nó nói một lần nào nữa. Nhưng cô ta thì ngược lại hoàn toàn nghe như là một thứ âm thanh gì đó thật đáng sợ,

‘À ta muốn gì trong phòng cũng chỉ có mình và ả, mà còn giả bộ thật ghê tởm’ cô ta nhìn nó từ trên xuống dưới rồi trong đầu nghĩ được câu như thế.

“Trong phòng này ngoài tôi với cô ra thì không ai cả không làm tịch làm bộ, thật ghê sợ” cô ta cầm lấy quần áo đi vào nhà vs rồi nói.

Nó chẳng nói gì cả chỉ đưa mắt nhìn thẳng vào nhà vs đang đóng chặt kia, ánh mặt lạnh lùng chiếu thẳng vào rồi mỉm cười.

“Em sẽ không hại chị nữa, nhưng em sẽ ngồi đợi chị hại em” nó mỉm cười nụ cười của sự lạnh lẽo, nụ cười của một tảng băng lạnh giá đang dần lớn lên không lòng nó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Binh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37

“Tuyệt, chúc mừng em ra viện nha” cô ta vừa ra khỏi nhà vs mới ngồi xuống giường xếp đồ thì có người đẩy cửa đi vào mặt cười đầy xán lạn nhìn cô ta.

Cô ta quay lại thì thật không ngờ là người anh lớp trên năm đó học chung lớp với Khánh Phong.

“A... là anh... anh Tiến Khánh, lâu quá không gặp” cô ta đứng dậy đi đến chỗ anh nó mà dang tay ra ôm lấy.

“Khánh Phong có gọi cho anh lúc em nhập viện, nhưng khi anh vào thì em còn chưa tỉnh nên anh về trước” anh nó nhẹ nhàng ôm lấy cô ta rồi giải thích.

“Vâng!” cô ta rời khỏi vòng tay anh nó mà cười thật tươi thật ngọt ngào.

“Haizzz cô chị Hà Nhi ở đây là không xong rồi” nó nhìn thấy cảnh tượng này thầm than.

“Tặng em này, chúc em mau khỏe, hai đứa có cần anh giúp gì không” anh nó cũng mỉm cười nhìn hai cô em gái của mình.

“Không cần đâu, anh ngồi đó đi chút Phong vào là sẽ có việc cho anh giúp à!!” không quay lại xếp đồ tiếp rồi nhàn nhả nói.

“Hai người.... hai người... quen...” cô ta lấy tay chỉ qua chỉ lại chỗ nó và anh nó, rồi định nói gì thì đúng lúc hấn vào

“Dọn đồ xong chưa, anh đang làm giấy xuất viện rồi”

Tại nhà hấn

“Tuyệt, em lên phòng nghỉ ngơi cho khỏe đi anh về đây” vừa đến nhà hấn là anh nó nói liền không vào nhà.

“Vâng, em cảm ơn nha” cô ta lại cười với anh nó, rồi đẩy cửa vào.

“Phuong!! Anh đi lên cty nha” hấn quay lại nhìn nó cười đầy âu yếm, rồi mở cửa xe đi vào

“Ừm, lát em đem đồ ăn lên nha” nó chạy lại cầm lấy cánh cửa sắp đóng, nhìn vào trong xe nói với hấn. Hấn nhìn nó quan tâm hấn như cảm thấy thật ấm lòng thật hạnh phúc, nên đã chồm đến đặt một nụ hôn nóng bỏng lên môi nó, nó cũng rất nhiệt tình đáp lại. Vâng!! Nó nhớ nó nhớ cái cảm giác này, chỉ có khi như vậy nó mới cảm nhận được là hấn mới thực sự là chồng nó, một người chồng mà nó rất yêu rất thương, vào nó không muốn phải rời xa hấn.

Trong lúc đang cuồng nhiệt thì lặng lẽ một giọt nước mắt chảy ra, chảy đến nơi khóe mắt của hai người. Hấn đang yêu thương nó thì cảm giác được nơi khóe miệng có gì đó nóng nóng hấn không khỏi nhíu mày một cái. Rồi hai người cũng lưu luyến mà rời khỏi đôi môi nhau.

“Sao em lại khóc” khi hai người đối mặt với nhau thì hấn thấy được mắt nó đỏ lên

“Bụi bay vào mắt thôi anh đi làm đi trễ rồi” nó vừa nói xong lấy tay đóng cửa cái “rầm” lại dphi vào nhà, không nhìn xe hấn đã đi hay chưa.

Nó đi vào nhà thì dựa vào cánh cửa mà trượt dần xuống, ngồi bẹp dưới nền gạch lạnh lẽo mà hai tay để bên đùi nắm chặt lại, một lúc sau nó mới bình tĩnh đứng dậy định đi vào bếp làm đồ ăn, thì trên lầu phát ra tiếng nói của Mỹ Tuyết nên nó tò mò bước lên nghe thử.

“Khi nào mẹ về lại nước đây, à ta mới hại con phải nhập viện xong đấy” giọng cô ta làm nũng mà tỏ cáo

“...”

“Con khỏe rồi, mai mẹ về hả”

“...”

“Tôi nay hành động luôn sao!???” cô ta nghi vấn hỏi mẹ mình.

“...”

“Okay, được rồi mai mẹ về rồi đến đây luôn nhé, chào mẹ” cô ta cúp điện thoại mà mỉm cười, nụ cười của gian ác, nụ cười của sự đắc chí.

“Phuong à! Ngày mai sẽ là ngày chết của mày, mày cũng đừng trách tao ác, hahaha” cô ta tự đắc mà cười thật lớn.

Nó đứng ngoài nghe hết tất cả, nhưng nó không có gì gọi là tức giận cả, mà ngược lại còn cười, cười một cách quỷ mị mà đi xuống lầu nấu cơm.

Ôi sr mấy bn nha, au thấy chap này nó sao sao á, mấy bạn có thấy vậy kh??? Haizzz bunn gē kh viết ra chap hay cho các bn r.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Mọi Thứ Sẵn Sàng (I)

Nấu một hồi thì cũng đã có hai món ăn, cá kho tộ với canh chua cá lóc, nhìn ngon hết sảy, rồi nó từ từ bỏ vào hộp đựng thức ăn. Nó cũng không quên còn một người chị đang nằm trên nhà, nên đã lấy một phần đưa lên cho cô ta ăn.

“Cốc... cốc...”

“Vào đi”

“Tôi có nấu ít đồ ăn mang cho Phong, nên đã nấu thêm một phần nữa cho cô” nó bung mâm thức ăn để lên bàn kế bên cho cô ta

“Cô để đó đi” cô ta nhìn mâm thức ăn đầy chăm chú như nói lên là “thức ăn này có bỏ thuốc sỏ không???”

“Không cần nhìn nữa tôi không bỏ thuốc sỏ đâu, cô ăn đi cìn có sức để đấu với tôi nữa chứ” nó mỉm cười nói đúng những gì cô ta đang nghĩ nên không thèm nhìn thức ăn một cách kì hoặc nữa.

“Tất nhiên rồi, tôi ăn cho lại sức để đánh cô phải quỳ xuống xin tha” cô ta liếc nó một cái rồi mỉm cười.

“Vây chúng ta chơi bài lật ngược đi, để xem lúc đó ai sẽ là người quỳ xuống xin tha” nó vẫn như cũ tươi cười nhìn cô ta đầy tự tin

“Cô... cô... cô” cô ta tức đến nói chuyện cũng không rõ câu chữ, nó nói xong quay đầu bỏ đi vừa bước đến cửa có điện thoại

Cô ta thấy nó có điện thoại liền hơi chồm người về phía nó mà nghe ngóng

“Alo?” nó đứng đưa lưng về cô ta mà miệng cười càng sâu, càng đậm nét nguy hiểm

“...” bên kia nói gì cô ta hoàn toàn không nghe thấy gì cả.

“Sao tối nay qua mầy hả Linh???”

“...”

“Okay, tối tao qua bàn chuyện quan trọng” nó nói gật gật đầu.

Cô ta nghe vậy đang suy nghĩ gì đó bỗng nó quay bật người lại, làm cô ta lỉnh quỳnh bụng chén com lên ăn đầy gấp gáp, làm mấy hạt com còn dính lên mép miệng.

“Com ngon, com ngon...” cô ta đang nói giữa chừng thì nó bước đi ra đóng cửa lại, giờ tay cầm điện thoại lên xem, thì màn hình hoàn toàn không có cuộc gọi đến nào cả. Nó nhìn điện thoại mà mỉm cười.

“Chị à!! Lần này chị tự bảo vệ mạng sống rồi, haha” giọng cười của nó trở nên sắc bén như dao, ánh mắt của nó là tràn đầy lửa hận cùng đau thương.

(Huhu, au hi vọng chị Phương mãi là trước kia đừng vì thù hận mà không còn là Hà Phương thích quậy phá khắp nơi)

Cty AK

“Phong!! em có đem thức ăn lên rồi này” nó vui vẻ đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy có hai đến ba nhân viên cúi đầu xuống đất, trên bàn làm việc thì cả một đồng hồ sơ giấy tờ, lòng không khỏi cảm thán ‘không phải chứ trời, Phong mới nghỉ có mấy ngày mà đã một núi giấy tờ như vậy rồi’.

Nó cũng nhanh chóng thu hồi vẻ mặt vui vẻ lại, mà nhìn hấn đang tức giận mà la hai ba nhân viên đó, cả sắp hồ sơ đều thả vào mặt bọn họ, bay tán loạn trong phòng, nó thấy vậy trầm mặt bước đến bàn tiếp khách đặt hộp com xuống.

“Anh làm gì mà giấy tờ bay tùm lum vậy hả” giữa một bầu không khí căng thẳng tiếng nói nó vang lên làm mọi người trong phòng không ai hít thở được thì cũng được thở nhẹ nhẹ. Nó cúi xuống lượm mấy tờ giấy lên với bọn họ.

“Sao em đến mà không gõ cửa” hần thấy nó vào thì vẻ mặt cũng đỡ tức hơn khi nãy nhưng cũng không khỏi nhú mày.

“Em vào cũng cần gõ cửa” nó cũng không thua gì hần mày lạnh lùng nói lại. “Sao anh lại giận dữ với bọn họ vậy?” nó lượn xong sắp lại ngay ngắn rồi đưa cho bọn họ, quay lại nhìn hần.

“Mấy người đem đồng giấy tờ đó làm lại hết, biến!” không hiểu sao hần lại tức giận la như vậy. Bọn họ nghe hần quát lớn sợ quá vội vàng vàng chạy ra ngoài.

“Đừng giận nữa ngồi ăn cơm đi” nó thấy bọn họ chạy ra hết, nó cũng thản nhiên đi lại bàn tiếp khách lấy đồ ăn ra để trước mặt

Hần thấy canh chua cá lóc với cá kho tộ, thì bao nhiêu con thịnh nộ cũng tan biến hết không còn sót lại mà vẻ mặt cũng có chút thay đổi.

Chap này còn thêm phần nữa, giờ au hơi bận nên up trước một chap, chap sau tin chắc sẽ có nhiều cảm xúc lắm đó nha

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Mọi Thứ Sẵn Sàng (Ii)

“Sao em biết anh thích ăn mấy món này vậy?” hần ngồi xuống kể nó, cúi người ngửi mùi thức ăn bay lên, nhẹ nhàng cười hỏi, bao nhiêu con tức giận khi nãy đều bay đi đâu hết rồi, hiện tại bây giờ chỉ còn một mảnh tâm tư thoải mái cùng vui vẻ đang trong cơ thể hần lúc này.

“Vợ mà không biết chồng thích ăn món gì thì không phải vợ tốt” nó nói xong nhìn hần yêu thương, còn tặng cho hần một nụ hôn.

Hần mỉm cười hạnh phúc.

“Ăn cơm đi” hần bắt đầu cầm đũa lên gấp một miếng cá bỏ vào miệng, đây cũng không phải là lần đầu hần ăn đồ ăn của nó, nhưng không hiểu sao, càng ăn càng thấy ngon, miếng cá được bỏ miếng liền có hương vị của nó, có cay cay của tiêu, có ngọt ngọt mặn mặn, ăn vào lại rất thơm ngon khiến người ta không nỡ chới từ.

“Woaaa, không nghĩ vợ yêu lại có tay nghề cao như vậy” nói xong hần gấp thức ăn lia lịa, như là không ăn nhiều thì sau này không còn được ăn nữa vậy.

“Từ từ thôi, chậm một chút” nó thấy hần ăn như vậy trong lòng thật hạnh phúc, mà cũng thật buồn cười. Nếu để cho đám nhân viên khi nãy mà thấy được cảnh này chắc phải căng tròn mắt ra mà nhìn quá. Nó đặt tay lên lưng hần vuốt vuốt vài cái sợ hần bị nghẹn chết.

Sau một hồi vị Hoàng tống của chúng ta cũng đã vật vã xong hết chỗ thức ăn nó đem theo, không vò sót miếng cá nào cả.

“Có ngon không?” nó lấy miếng khăn giấy lau lau khóe môi hần hỏi.

“Ngon, ngon lắm sau này ngày nào em cũng phải nấu cho anh ăn đó nha” hần lấy tay quàng qua vai nó, để đầu nó ngã vào lòng hần.

“Phong!! Nếu như sau này em không thể nấu cho anh ăn nữa, thì anh sẽ làm gì?” nó dựa đầu vào hần, tìm một chỗ nào thoải mái nhất đặt vào, ánh mắt nhìn ở chốn xa xăm nào đấy không có định.

“Sao em nói vậy?? Em định làm gì sao?” hần hơi nhú nhú mày khi nó nói vậy, hần không thích.

“Anh trả lời em đi” nó làm nũng trong lòng hần, khi hần hỏi ngược lại.

“Anh sẽ bắt em lại, nấu cho anh ăn, không cho em đi đâu cả, em phải ở bên cạnh anh suốt đời” hần nhẹ siết lấy bả vai hần.

“Ừm! Anh có thích trẻ con không?” nó gật đầu rồi lại chuyển sang đề tài khác

“Thích! Anh rất thích con những đứa trẻ chơi đùa trong sân nhà mình, em phải nhớ sinh nhiều con cho anh đó” hần nói vậy lòng nó cũng thật nhẹ nhàng rồi bất chợt nó cầm lấy tay hần đưa lên bụng nó xoa xoa, hần cũng không nghĩ gì nhiều chỉ đơn thuần là nghĩ nó muốn hần làm

Vậy để ám áp hơn, không nghĩ rằng là muốn cho hần biết hần sắp được làm cha.

“Phong! Hứa với em sau này phải bình tĩnh xử lý mọi việc, không nên nổi nóng với mọi người” nó đang đặt tay hần trên bụng nó chợt cảm giác được thai nhi đang đạp lấy, thì vội vàng lấy tay hần ra. Dù sao nó có thai cũng chỉ mới đầy bụng cũng không lớn lắm nên chắc không bị phát hiện đâu.

“Anh sẽ nghe lời em” hần cười, cười rất tươi, nó quan tâm hần từ lúc nào vậy, những lúc như vậy hần nhìn nó thật đáng yêu, hần không thích thấy nó lạnh

lùng với hắn.

“Phong! Em yêu anh, sau này dù có chuyện gì xảy ra em cũng đều yêu anh, cho dù anh có hận em” nó chột nhóm người dậy hai tay vòng qua cổ hắn. Giọng nói đầy đau thương cùng bi ai.

“Em nói vậy là sao, sao anh phải hận em?? Đã xảy ra chuyện gì với em sao??” hắn nghe nó nói sau này có thể hắn sẽ hận nó, tại sao... tại sao... nó nói vậy chứ, nó muốn làm gì sao?? Bao nhiêu câu hỏi trong đầu sáng lên, nhưng hắn biết dù có hỏi thế nào nó cũng sẽ không nói.

“Không có... không có chuyện gì chỉ giả dụ thôi, cho anh biết được em yêu anh thế nào” nói rồi không cho hắn trả lời hay nói lại thì nó đã chặn miệng hắn bằng nụ hôn nồng nhiệt rồi, lúc đầu hắn cũng hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ trong tích tắc hắn đáp trả lại nó hôn của nó.

Nụ hôn cuồng cháy đến khi hai người không ai còn đủ không khí để cấp cho nữa thì mới chịu buông nhau ra.

“Anh làm việc tiếp đi, anh xem như từ nãy giờ em chỉ là thuận miệng nói ra anh đừng suy nghĩ nhiều” nó không dựa vào hắn nữa mà quay sang dọn dẹp đồng rác trên bàn tiếp khách sạch sẽ.

“Ừm! Vậy anh làm việc tiếp nha” hắn đứng lên đi lại bàn làm việc xem đồng hồ sơ trên bàn.

Nó dọn dẹp xong đứng lên cầm lấy túi xách và áo khoác.

“Vậy em về đây, giờ em phải qua nhà con Linh có việc rồi” nó đi lại bàn làm việc cúi người hôn vào má hắn một cái.

“Ừm” hắn mỉm cười nhìn nó bước ra khỏi cửa.

“Đạo gần đây Phương hay qua nhà của Trúc Linh, vậy đã có việc gì xảy ra sao” nó vừa đi ra khỏi thì hắn suy tư mà nghĩ, rồi cầm lấy điện thoại gọi cho phó tổng.

“Thế anh! Em hãy đi theo dõi Hà Phương giùm anh được chứ”

“....”

“Cứ làm đi” nói xong hắn cúp máy. Đứng lên đi lại lại cửa sổ nhìn xuống chỗ nó đang đi.

Nhà Trúc Linh

“Mây đến rồi” Ngọc vẫn chăm chú nhìn vào khẩu súng mà hai cô làm ra, không thèm để ý đến nó, chỉ nhàn nhả nói một câu.

“Ừm xong hết chưa??” nó nhìn thấy khẩu súng trên tay Ngọc thì nó cũng đã biết, đã hoàn thành rồi, hỏi một câu cho vui thôi.

“Phương! Đây là bản xét nghiệm, còn đây là thuốc em cần” Thiên Nam, cầm một tờ giấy và một lọ thủy tinh nhỏ đưa cho nó.

Nó cầm lấy tờ giấy lên đọc 96% hai người là cha con, cuối cùng nó cũng xác định được đây quả thật là chị nó, người chị cùng cha khác mẹ. Rồi nó cầm lọ thủy tinh lên nhìn mà mỉm cười.

“Súng mày yêu cầu” Ngọc cầm lấy khẩu súng đưa cho nó, nó nhận lấy rồi, đặt lọ thủy tinh vào chỗ thay vì để đạn giờ thì để lọ thủy tinh vào.

“Phương! Nhiệm vụ của anh xong rồi, mai anh về Mỹ, em hãy nhớ làm gì cũng cẩn thận một chút, em còn một sinh mạng nhỏ nữa, đừng có nóng vội” Thiên Nam đứng bên cạnh nó nhẹ nhàng căn dặn.

“Không anh Nam, hãy ở lại, chờ em, đi chung” nó nói xong tất cả mọi người đều nhìn nó.

“Tao giải quyết xong sẽ về Mỹ, đây là bức thư tao viết cho anh Phong, khi nào tao đi thì tụi mày đưa anh ấy giùm tao” nó nhìn hai cô, rồi đưa lá thư cho hai cô giữ giúp mình.

“Anh Nam đây là thiết bị theo dõi định vị được gắn trên người em, sáng mai anh hãy đem cái này đến trụ sở chính của Khánh Phong.” nó đưa thiết bị cho Thiên Nam rồi dặn dõ.

“Bây giờ tụi mày hãy tụ tập các anh em lại chuẩn bị sang mai gặp ở chỗ tao đã định vị ở đây” nó quay lại nhìn hai cô rồi từ từ nó.

“Được mày hãy tin tưởng hai đứa tao” vậy là mỗi người mỗi việc chia nhau hành động

Vậy là cuộc chiến cũng đã bắt đầu sẽ mất nhiều thứ quý giá.

Chương 40: Hà Phương Bị Bắt

Mọi kế hoạch, trả thù đều được sắp xếp sẵn và bây giờ chỉ là chờ cho Mỹ Tuyết hành động nữa thôi.

Nó dẫn dò mọi người xong thì chào mọi người đi về, nó đi ra đến cổng chính thì đứng lại nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó, đảo mắt quay một vòng rồi, nó cũng thu hồi tầm mắt lại chỉ trong tíc tắc xem như này giờ ngắm sao ngắm trăng thôi chứ không có ý gì khác. Rồi nó lại đứng như đang chờ gì đó, nó còn cố tình nhìn đồng hồ xem mấy giờ. Một loạt hành động kì lạ của nó được Thế Anh thu vào trong tầm mắt, Thế Anh chuẩn bị lấy điện thoại trong túi quần ra gọi báo cáo tình hình cho hần biết thì một loạt hành động bất ngờ xảy ra khá nhanh làm cho Thế Anh không kịp trở tay gì cả.

Nó đứng như vậy được một lúc thì, phát hiện phía sau có người đi đến, nhưng nó vẫn đứng im xem như không biết gì rồi đưa tay lên xoa bụng “con ngoan, hãy chịu khổ một chút, để mẹ trả thù cho Dì con”

Vậy là người đằng sau cũng từ từ tiến về phía nó, rồi quàng tay ra lại trước, dùng một cái khăn tẩm thuốc mê vào, bịt kín mũi và miệng nó, nó cũng không chống cự gì nhiều chỉ là quơ quơ tay rồi, dần dần cũng chìm vào trong cơn mê.

Thế Anh tròn tròn mắt ngạc nhiên đi ra khỏi bụi cây, chạy theo chiếc xe vừa mới chở nó đi nhưng không kịp.

Một lần nữa lấy điện thoại ra,

“Anh hai, chị... chị...” vì chạy bộ theo chiếc xe bất nói mà giọng của Thế Anh bị đứt quãng

“Chị gì, nói đi có chuyện gì sao” hần nghe nói mà cứ bị đứt quãng như vậy bực mình hét lên một tiếng.

“Chị dâu, chị dâu bị bắt cóc rồi” Thế Anh vừa nói vừa thờ ơ hực hơi

“Cái gì, tại sao lại bị bắt?” khi hần nghe là nó đã bị bắt, hần không khỏi nhũn chặt mày.

“Em, em không biết, em chỉ thấy có hai, ba người đeo khẩu trang rồi chụp thuốc mê chị dâu.” Thế Anh cố gắng giải thích lại tình hình lúc này.

“Thôi được rồi, em về trụ sở gọi cho Hải Vỹ tra tọa độ của Phương đi, chờ anh giải quyết xong việc sẽ đến sau” hần nói xong cúp máy ngã người ra sau ghế, nhắm mắt lại suy nghĩ những sự việc sáng này, làm cho hần mệt mỏi.

Hình như nó đang cố giấu hần một điều gì đó, tại sao...? Tại sao...? Nó cứ phải gánh chịu một mình, tại sao...? Nó không thể chia sẻ những vui buồn cùng hần. Không lẽ hần không thể làm chỗ dựa cho nó suốt quãng đời còn lại, hay là nó không yêu hần nữa. Cũng có thể, vì khá nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng hần chỉ quan tâm, lo lắng cho một người không phải nó. Hần có tội tề quá không khi vợ mình đang phải chịu đựng quá khứ một mình, trong khi hần chỉ có biết Mỹ Tuyết, người tình cũ. Hần thấy mình chẳng xứng đáng làm một người chồng tốt gì cả.

Nhưng tại sao...? Lại có người muốn bắt nó chứ, nó bên Mỹ suốt chừng ấy năm thì làm sao có kẻ thù. Không lẽ.... phải chính người 13 năm trước đã bắt nó đi, giờ quay lại muốn diệt cỏ tận gốc sao, không được..., không ai có quyền làm tổn thương nó dù chỉ một cọng tóc.

Hần như bừng tỉnh được gì đó, vội quay ra sau lưng ghế cầm áo khoác lên đi về trụ sở.

Suốt dọc đường đi hần gọi báo cho anh nó biết, nhưng gọi hoài gọi vẫn là lời của chị tổng đài đáng yêu vang lên ‘thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau’. Lúc quan trọng thế này tại sao...? Anh nó không nghe máy chứ. Hần nghĩ nếu có thể là người của 13 năm trước thì chắc chắn ông bà Trần sẽ biết, nên đã gọi điện thoại báo cho, gia đình nó biết.

Sr mọi người vì sự chậm trễ của au nha, mấy hôm nay au bận hc bài đề thi nên ra trễ.

Hôm nay cũng là ngày 8/3 au xin chúc, các chị em luôn vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình và người yêu nha moazzzzz. Iu m.n ^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Người Bắt Hà Phương Là Ai ???

“Alo...?”

“Alo... nhà họ Trần xin nghe” bên đầu dây kia có một giọng nói êm dịu vang lên.

“Mẹ! Con Khánh Phong đây, ba đâu rồi, con có việc muốn gặp ba” hần nghe có người nhắc máy thì mừng rỡ nói ngay vấn đề.

“Phong hả con? Gặp ba có chuyện gì không, hay là Hà Phương nó quậy phá gì rồi” giọng bà Trần lo lắng không biết nó về là vợ có được mà sao hần lại gọi đến.

“Dạ! Không có đâu mẹ Phương rất ngoan nên mẹ yên tâm, con chỉ tìm ba có việc chút thôi, mẹ nhắn với ba là đến trụ sở con gặp nha, con chào mẹ” hần biết được tâm lý mẹ vợ bất an về nó nên đã lên tiếng giải thích.

“Được mẹ nói liền, chào con” bà Trần nghe hần nói vậy cũng vui đi phần muộn phiền trong lòng.

Kết thúc cuộc gọi thì bà Trần gọi tài xế chuẩn bị xe, rồi đi lên phòng làm việc của ông Trần.

“Ông, thằng Phong mới gọi điện nói là có chuyện gấp muốn gặp ông tại trụ sở đó” bà Trần mở cửa đi vào thì nói liền, không đợi chờ gì cả.

“Ủm!! Vậy tôi đi xem sao, bà kêu tài xế chuẩn bị xe đi” nói rồi ông Trần đi về phòng ngủ thay đồ. Từ trước đến nay hần chưa bao giờ gọi cho gia đình vì hần rất giỏi mọi việc đều có thể xử lý được hết, sao hôm nay lại gọi cho ông bà Trần nên không khỏi lo lắng.

Trụ sở

“Sao rồi Vy tìm được chưa?” Thế Anh lo lắng hỏi một lần nữa, từ lúc báo cho hần xong thì Thế Anh vội lái xe về trụ sở, gặp Hải Vy dò định vị tìm nó nhưng mãi mà không được.

“Cậu Thế Anh đừng lo quá bình tĩnh, Hải Vy đang cố gắng tìm” Lệ Trinh một bên thấy vậy không ổn vội trấn an.

“Haizzz” Thế Anh nghe vậy cũng chỉ biết thở dài chứ không biết làm sao được, vừa thở xong thì bên ngoài có tiếng bước đi vào nhìn ra cửa thì thấy một người vận nguyên bộ vest đen, mặt lạnh như ở bắc cực mới về vậy á.

“Anh! Đến rồi, chúng em tìm hoài mà vẫn không thấy” Thế Anh thấy hần đi vào thì vội lên tiếng.

“Tại sao lại chưa thấy?” hần nhủ mày hỏi ngược lại.

... Nhà hần ...

“Mẹ! Bây giờ đã cho người bắt được á ta rồi, vào cũng đã cho người làm nhiều sòng định vị rồi” Mỹ Tuyết ngồi trong phòng trang điểm nói điện thoại với mẹ thật là nhàn nhã, thật đối lập với bên hần đang hỗn loạn còn cô ta thì nhón nhơ mà trang điểm, cô ta không biết rằng mình đang làm điều tồi tệ cho em gái của mình.

“Con cứ làm như mình không biết chuyện gì cả, chờ mẹ về rồi chúng ta cùng nhau trả thù” giọng người phụ nữ kia thật chanh chua, vào có chút pha lẫn của sự phẫn nộ.

“Vâng! Mọi chuyện con đều nghe theo mẹ sắp xếp” cô ta, mỉm cười tắt, tiếp tục công việc dở dang của mình.

Quay lại trụ sở

Ông Trần không biết chuyện gì đang xảy ra cả, nên cũng vội vã đến xem, cuối cùng cũng đến nơi.

“Phong! Có chuyện gì cần gấp ba gấp vậy con?!” ông Trần vừa mới đến là hỏi ngay.

“Ba ngồi xuống trước đi” hần đứng lên đi đến chỗ ông Trần, rồi mời ông ngồi xuống.

“Ba! Phương đã bị người ta bắt cóc rồi, và con nghĩ việc này có liên quan đến vụ việc của 13 năm trước” hần và ông Trần đã an tọa thì không lòng vòng nữa.

“Sao? Con nói sao Hà Phương bị bắt, không lẽ... người năm đó chưa chịu buông tha” mày của ông Trần cũng không giãn ra nữa, mà đã nhíu chặt lại với nhau rồi. Điều mà gia đình ông lo lắng nhất cũng đã đến, ông sợ một ngày nào đó người ta lại đến bắt thêm đứa con gái này, nên có cho nó đi sang Mỹ, vậy mà bây giờ lại xảy ra.

“Người năm đó, không lẽ ba biết người đã bắt chị em Hà Phương đi là ai sao?” hần ngồi một bên nghe vậy nên hỏi lại.

“Không vụ việc năm đó đã làm cho gia đình ba, hầu như là sắp đứng trên bờ vực phá sản, nên cũng không tâm trí đến ý đến hay điều tra gì cả”.

“Vậy tại sao người đó lại một lần nữa bắt cóc Hà Phương, cuối cùng người đó là ai có thù oan gì với gia đình ta mà phải bắt Hà Phương, tại sao...? Cứ phải muốn giết chết hai đứa con gái của ta chứ” ông Trần ôm đầu suy nghĩ là ai...? Ruột cuộc là ai mà muốn tước đi sinh mạng đứa con gái của ông, là ai...?

Chương 42

Xung quanh bốn phía đều là một màu tối đen, chẳng thấy được ánh sáng, nhưng lại có thể cảm nhận được có rất nhiều người đang hiện diện bên trong. Nó bị trói chặt trên chiếc ghế cũ kỹ, hai mắt bị một miếng vải đen bịt lại, lúc này nó đã tỉnh lại, nhưng không dám nhúc nhích vì muốn xem thử bọn họ sẽ là gì.

“Cô chủ” nó nghe có giọng nam trầm vang lên trong bóng tối

“Sao rồi, mẹ ta đến chưa?” người được xưng là cô chủ nhẹ nhàng hỏi

“Dạ, tôi đã cho người ra đón bà chủ rồi” người đàn ông đó cúi thấy đầu nói chuyện với cô chủ.

“Ủm! Người hãy đi xem à tỉnh lại chưa?” người xưng cô chủ lại mở miệng tao nhã một câu, nhưng ánh mắt lại dán vào cái điện thoại đang ngắm nghĩ gì đó, nói xong cô ta giờ tay lên ý bảo lui xuống.

Người đàn ông đó cúi người lui từng bước ra phía sau rồi quay đi về phía nó.

Cô ta nhìn về phía bóng đen mờ nhạt đi, rồi cũng nở nụ cười về bấm nút gọi.

Chuông điện thoại đổ từng hồi từng hồi và rồi...

“Alo... Khánh Phong nghe?” hần đang chăm chú nhìn vào màn hình vi tính tìm định vị chỗ nó nhưng một tín hiệu đều không có, nên tay bấm nghe cũng không để ý đến.

“Phong, sao giờ anh chưa về, bận lắm sao??, mà trễ rồi cũng chưa thấy, Phương về nữa?” cô ta giọng nói êm dịu vang lên như là một người bạn quan tâm nhau, nhưng thật sự là muốn thăm dò tình hình bên hần xem có tìm được gì chưa, cô ta muốn chơi với nó nhiều hơn nữa không thể để cho hần tìm ra nhanh ra vậy.

“Là Tuyết sao, em nghỉ ngơi cho khỏe trước đi, hiện tại Phương mất tích rồi anh đang tìm định vị của em ấy, nên không về được.” cố gắng giải thích cho cô ta hiểu

“Anh nói sao... Phương mất tích không thể nào??” cô ta giờ giọng hoảng hốt, giống như mình mới vừa nghe được chuyện khó tin nhất quả đất, ‘Phương mất tích sao, ai mà dám bắt cô ta chứ, chuyện lạ, haha’. Đầu mà cô ta nghĩ ngay lúc này là như thế, nhưng tận trong đáy lòng thì đang sung sướng vì hần chưa tìm ra nó.

“Em không cần lo lắng anh sẽ nhanh tìm ra thôi” hần nghĩ cô ta đang lo lắng nên an ủi.

“Vậy! Nếu có khó khăn gì cần em giúp thì alo, em không làm phiền nữa” nói xong cả hai đều cúp máy cũng một lúc.

Bên cô ta là một màu bóng tối bao vây, chỉ có hơi thở, và tiếng côn trùng, một mảnh yên lặng, nhưng đằng sau yên lặng đó là một trận vui mừng vì cũng sắp được báo thù, cả hai... là cả hai người con gái vui mừng vì sắp trả được thù.

Một người là nó, nó vui mừng vì sớm thôi sẽ trả được thù của 13 năm trước, mỗi thù giết đứa em song sinh tồi nghiệp của mình, mỗi thù là cho nó luôn phải sống trong cái quá khứ đau thương, mỗi thù đã là cho gia đình nó gần như sập đổ hoàn toàn, mỗi thù đã hại mẹ nó phải chịu điên loạn trong một thời gian dài, tất cả mỗi thù đó đều sẽ nhanh chóng được trả đầy đủ.

Còn người kia là Mỹ Tuyết, cũng đang vui vẻ vì sắp trả thù nó dám thừa lúc cô ta đi du học cướp Khánh Phong, mỗi thù dám hại cô ta phải nhập viện, mỗi thù dám cướp hần đi, hần chính là người mang đến niềm vui cho cô ta suốt quãng thời gian học cấp 3, hần là người đã xua tan đi cái ám ảnh luôn bị mọi người trêu chọc là đồ không cha. Nên không ai có thể cướp hần ra khỏi tay cô ta được không một bất kì ai cho dù nó là vợ hần cũng không được, chỉ có cô ta mới có thể ở bên hần.

Woaaa coi bộ cái kiểu này là xong rồi, một người trả thù vì bị cướp người yêu, một người trả thù vì đã hại chết đứa em gái song sinh, và còn một người nữa, sự trả thù của người này cũng không kém cạnh gì hai người trẻ tuổi kia, người này chính là nguyên nhân cái chết đứa em song sinh của nó. Và tất cả mọi sự trả thù đều có một nguồn gốc sâu xa khác.

Chương 43: Hà Phương Bị Đánh

Cả một buổi tối im lặng chẳng có

sảy ra chuyện gì, nên nó cũng không có cảnh giác nữa mà ngủ thiếp đi mất.

Sáng hôm sau

Vừa mới tờ mờ sáng, gà còn chưa gáy thì, có một người đàn ông cao to lực lượng, xách theo một xô đầy nước đi đến gần nó, từng bước đi ngày càng gần hơn và rồi một tiếng.

“Ào ào” đổ xuống.

Cả người nó bây giờ ướt như chuột lột, tiếng nước cộng thêm một dòng nước lạnh lẽo dính lên người nó, làm nó giật mình tỉnh giấc, nó muốn động dậy và phản kháng như không được, đang lúc nó định lên tiếng thì một âm thanh trong trẻo vang lên, âm thanh này rất quen với nó.

“Sao??! Mày cảm thấy mát chứ, tao sợ mày nóng quá nên mới sáng ra đã cho mày tắm rồi đấy chứ! Haha” cô ta nói xong thì cười lớn bọn đàn em cũng theo vậy mà cười.

Nó bị ướt nên không thấy rõ chỉ nghe được tiếng cười chung quanh, theo nó ước đoán thì cũng khoảng 20 đến 30 chục người gì đó. Khi xác định xong nó mỉm cười, không chỉ là mỉm cười mà còn cười lớn hơn những người đó, nụ cười điên cuồng của nó làm cho những người có mặt đều từ chút từ chút tắt đi nụ cười của mình, và cố gắng nhìn chăm chăm vào nó, và tự đặt ra câu trả lời ‘tại sao nó lại cười, nụ cười này là sao’.

“Tuyệt à! Cô nghĩ dùng cách này có thể làm tôi sợ cô sao” nụ cười của nó cũng dần điều tiết lại rồi nói một câu làm cô ta ngay ngốc.

“Tại sao mày biết tao bắt mày” cô ta không hiểu tại sao nó lại biết mình bắt mà nói vậy.

“Tại sao à??? Tại vì bản tính con người vốn ích kỷ, có thù tất phải trả, và điều quan trọng là tôi và cô giống nhau” cô ta nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh của nó, khiến cho cô ta càng khó hiểu hơn, nó và cô ta giống nhau sao, chuyện quái gì đây?.

Nhưng cô ta không biết rằng đằng sau tấm vải che mắt là một đôi mắt ẩn chứa, sự thâm sâu, ẩn giấu một sự bị kích động sau nó.

“Nếu mày nghĩ vậy thì, tao cũng sẽ cho mày biết được con Tuyệt này, không dễ đụng đến đâu” cô ta nói xong thì sợi roi da trong tay được vung xuống nền đất cứng rắn nghe một tiếng chát, thật là cho người ta khiếp sợ.

Nhưng đối với nó thì chẳng là gì cả mặt nó lạnh như băng chẳng nhúc nhích, chẳng cầu xin tha, chẳng làm gì cả mà ngồi đó lắng nghe tiếng roi da quất xuống đất.

“Được!! Nếu mày đã không biết sợ thì tao cũng chẳng nương tay” nói xong cô ta mạnh mẽ đạp gót giày đi đến chỗ nó rồi từ từ giơ tay cầm roi lên cao, rồi lại mạnh mẽ quất thẳng vào người nó.

Không một âm thanh rên rỉ nào phát ra từ miệng nó, mỗi một lần roi da quất vào người đều để lại một vết lằn rướm máu, nhưng nó chỉ cắn răng chịu đựng, không hiểu sao đột nhiên bụng nó đau lên nên nó thầm nghĩ ‘con ngoan của mẹ, con phải cố gắng mạnh mẽ lên đừng để chuyện gì xảy ra, con phải kiên cường như mẹ không được khuất phục bất kì ai’. Đứa bé như nghe thấy lời mẹ mình mà không còn đau bụng nữa.

Nó chịu đựng cho cô ta đánh vì muốn không cho mọi người chú ý đến những sợi dây trói chặt kia, nó đang cố sức tháo những sợi dây trói ra. Và rồi sự chịu đựng nỗi đau xé thịt cũng được đền đáp xứng đáng.

Bây giờ trên từng tất da tất thịt đều là dấu của vết roi da để lại, chúng nó đều rướm máu. Tại sao nó phải làm vậy vì nó muốn cho cô ta trả thù nó xong thì sẽ đến lượt nó. Nhưng dù sao Mỹ Tuyệt cũng là chị nó, nên có thể sự trả thù kia chỉ còn là ý niệm hoặc chỉ là một bài học nào đó.

Nó sẽ không oan trách kia cô ta đối xử với mình như vậy vì dù sao, cô ta cũng chỉ là người bị hại trong cuộc ân oán thù hằn này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đã Tìm Thấy Định Vị

Trở lại bên Khánh Phong

Hắn đã tìm kiếm suốt một đêm vẫn không tìm thấy một tín hiệu nào, dù đã cho người đi khắp nơi tìm nhưng vẫn chưa được. Hắn đang sắp điên lên thì có người chạy là thông báo.

“Bang chủ!! Có người biết được vị trí của chị hai ở đâu”

“Gọi người đó vào” hắn lên tiếng

Ông Trần nghe vậy cũng hơi nhóm người lên nhìn về phía cửa.

“Thiên Nam” hắn nhìn thấy Thiên Nam thì hơi ngạc nhiên tại sao, anh lại biết nó bị bắt mà lại còn có định vị của nó.

(M.n bây giờ quy ước gọi Thiên Nam là anh nha)

“Đây!! Định vị của Pung và tôi cũng đã cho người của em ấy đến đó rồi, bây giờ nhiệm vụ của tôi đã xong, chào!” Thiên Nam chỉ nói ngắn gọn không đầu không đuôi rồi đưa thiết bị có sẵn định vị của nó, rồi đi mất không nói thêm gì cả.

Hắn cầm thiết bị trong tay, mà không hiểu nổi, cho người của nó đến, xong nhiệm vụ là sao? Tại sao lại nói như vậy không lẽ chuyện này anh đã biết, hay là...

Đang suy nghĩ giữ chừng thì bị ông Trần cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

“Phong! Con mau tìm đi, đã có được định vị thì mau cho người đến đó” mặc dù ông Trần cũng muốn biết anh là ai? Nhưng đây không phải lúc suy nghĩ đến vấn đề đó, mà là phải mau chóng tìm cho được nó, ông không muốn mình lại mất đi một đứa con gái này nữa. Nếu thật sự mất đi nó gia đình của ông chắc sẽ trở nên u ám hơn trước đây, ông không muốn điều đó xảy ra.

Hắn như được ông đánh thức mà nhìn vào thiết bị vị trí của nó. Rồi điều động mọi người chuẩn bị đến nó.

Hắn và ông Trần Chung xe, Thế Anh, Hải Vỹ và Lệ Trinh một xe, còn lại là những đàn em đi theo phía sau.

*Tại sân bay đón mẹ Mỹ Tuyết *

(À! Chắc m.n chưa biết mẹ MT tên gì đúng không? Au nghĩ chap sau sẽ được nói đến bà ta, tạm thời cứ gọi bà ta là bà Lê nha)

“Bà chủ!!” một người đàn ông cung kính cúi đầu chào bà Lê, từ cửa sân bay bước ra.

“Cô chủ hiện giờ ở đâu?” bà ta không thèm nhìn người đàn ông đó mà sẵn tay đưa xe đẩy vali cho ông ta.

“Hiện cô chủ đang đợi bà chủ tại căn nhà hoang ngoại thành tây” ông ta nhận lấy rồi lại chuyển tay cho đàn em của ông ta cầm hộ.

“Được!! chờ ta đến đó” ông ta mở cửa xe cho bà Lê đi vào, và đóng cửa lại, chính mình đi lên cửa trước ngồi vào tay lái. Chờ bà ta đến chỗ của Mỹ Tuyết.

Sr m.n nha đột nhiên hết ý tưởng nên chỉ viết được nhiều đó, m.n muốn kết thúc thế nào SE hay HE đây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bà Muốn Gì????

Xe của bà Lê chạy nhanh hơn đoàn của hắn nên đã đến trước, dừng lại ngay căn nhà hoang, xung quanh cây cỏ mọc um tùm, nhìn bên ngoài nhà là một căn nhà cũ kỹ trên tường mọc những dây leo bám vào. Bà Lê đứng bên ngoài nhìn xung quanh rồi thầm khen con gái mình thật giỏi tìm được một nơi hoang sơ, khó tìm nhưng thế này, chắc là bọn người của tên nhóc kia sẽ khó tìm ra. Bà ta mỉm cười đi vào, những người khác cũng lần lượt theo sau.

Vừa đi vào thì đã nhìn thấy cô gái bà ta đang ra sức quát roi vào một người con gái khác đang bị trói trên ghế, nhưng nếu bà ta nhìn kỹ một chút sẽ thấy sợi dây kia đã được tháo ra. Nhưng điều đáng tiếc là bà ta không nhìn kỹ điều đó.

“Tuyệt!!” bà Lê hô lên một tiếng rồi nhanh chạy đi về phía cô ta.

“Mẹ!!! Sao giờ mới về??” cô ta nghe được tiếng hô của bà Lê thì tạm thời ngừng động tác trên tay lại mà đi đến ôm lấy bà Lê làm nũng.

“Vất vả cho con rồi” bà ta nhẹ nhàng vuốt lấy tóc cô ta mà mỉm cười.

Còn nó dù bị mất nhưng vẫn đoán được bà ta khoảng tuổi bà Trần giọng nói êm dịu, chắc hẳn là một người phụ nữ dịu dàng đoan trang và xinh đẹp, thế nhưng... nếu suy đoán nó là đúng thì tại sao??!!... bà ta lại có thể xuống tay với chị em nó chứ, chắc là có nguyên nhân gì đó. Nó nhưng đắm chìm vào suy nghĩ riêng là mà cảm thấy đau đớn nơi vết thương bị thấm mồ hôi đau rát.

Bà ta quay sang nhìn nó, rồi lại nhìn cô ta.

“Đây là Trần Hà Phương sao??!!” bà Lê mặc dù nhìn cũng biết là nó nhưng vẫn muốn chắc chắn đó là nó.

“Đúng rồi!! Á ta là Hà Phương người đã cướp mất Phong của con” cô ta làm mặt méo mó cho bà Lê nhìn xót mà ra tay mạnh với nó.

Bà ta nghe vậy hận càng thêm hận, oan càng thêm oan, bà ta bây giờ chỉ muốn băm nó ra hàng trăm mảnh cho mỗi hận thù năm đó. Bà Lê bước đi về phía nó, rồi giơ cánh tay lấy khăn che mắt nó ra, vì trong bóng tối quá lâu nên được nhìn thấy ánh sáng mắt chưa kịp thích nghi, vì thế mắt nó lúc này mờ mọi thứ đều mờ ảo chẳng rõ ràng.

Sau một hồi nheo nheo mắt thì mắt dần dần thích nghi được với ánh sáng, và nhìn thấy rõ ràng hơn, và đã nhìn thấy được kẻ thù của 13 năm trước, kẻ đã giết chết đứa em gái bé bỏng ngay trước mặt nó, người đã phá hủy đi cuộc sống hạnh phúc bình yên của gia đình nó, người đã khiến nó phải trốn sang Mỹ suốt gần ấy năm. Bắt nó phải rời xa gia đình lúc còn nhỏ đến nơi đất khách quê người.

“Mày là Hà Phương sao??? Mày thật gan dám cướp rể của tao!!!” bà ta đưa tay nắm lấy cằm nó đưa mặt nó lên cao nhìn thật kỹ vào khuôn mặt đầy mồ hôi của nó, da mặt tái nhợt.

“Phải, rồi sao bà muốn làm gì, giết tôi sao” nó nhấn mạnh vào ba chữ cuối, rồi trợn mắt lên nhìn bà ta.

“Mày muốn chết đến thế sao tao còn chưa chơi với mày mà, sao nỡ để mày chết đơn giản như vậy được” bà ta lấy tay bóp thật mạnh vài hai gò má của nó, rồi mạnh tay hất mặt nó sang một bên.

“Được, hai mẹ con bà muốn chơi gì thì cứ bày ra hết đi, nhưng phải làm sao cho, con này không còn sức lực nếu không, một khi tôi đã thoát được thì mẹ con bà đừng mong sống yên” nó không hề sợ hãi, mà còn nhìn thẳng vào mặt hai mẹ con bà ta là lên giọng nói.

Nó cũng không chịu thua đâu, nó phải rằng chịu đựng chắc không còn lâu nữa sẽ có người đến thôi, nó muốn biết được chân tướng sự việc tại sao???! Bà Lê lại muốn giết hai chị em nó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hấn Đau Khi Nó Bị Thương

Bà Lê nghe vậy trợn mắt lên nhìn nó, rồi bà ta chia tay ra một bên ý bảo đưa vật gì đó cho bà.

Đám đàn em hiểu được liền lấy đến một con dao thái, sắc bén, chỉ cần một cọng tóc để trên lưỡi dao cũng có thể đứt ra mà không cần dùng sức.

Con dao được đặt trên tay bà ta, bà Lê cầm lấy con dao từ từ duy chuyển về phía nó, càng ngày con dao càng gần vào khuôn mặt nhợt nhạt của nó.

“Sao!!! Cầu xin ta đi, ta sẽ nhẹ tay một chút, nào mở miệng ra cầu ta đi” cái bà ta muốn là sự đau đớn cầu xin bà ta tha nó, bà ta muốn nó phải rên la thảm thiết. Chữ bà ta không muốn nó cứng đầu chịu đựng, nên bà ta tìm cách dụ nó la lên, một tiếng thật thảm kêu lên, như đang này nó lại im lìm chẳng nhúc nhích, chẳng mở miệng, nhưng ánh mắt lúc nào cũng nhìn thẳng vào bà ta, ánh mắt của nó phát ra một luồng khí lạnh tận sâu trong ánh mắt.

Tay cầm dao cũng đã đến được khuôn mặt ấy, chỉ cần một động tác nhẹ nhàng thôi cũng có thể trên mặt nó để lại một vết máu dài trên mặt.

“Tốt nhất bà nên tìm cách khác đi, cách này không hiệu quả với tôi đâu” nó như đang khiêu khích bà ta, nó không sợ những thứ ấy, vì những thứ nó trải qua còn khủng khiếp hơn như vậy nữa.

“Mẹ gạch cho ả ta mấy đường đi, để xem sau này Khánh Phong còn yêu cô ta không” cô ta đứng ngoài cuộc nhìn mẹ mình còn chờ gì mà không ra tay, làm cô ta nôn nóng trong người, thúc giục bà Lê phải nhanh lên.

“Cô nghĩ Phong yêu tôi vì nhan sắc sao, cô quá ngây thơ rồi, anh ấy yêu tôi vì muôn ngàn lí do, nhan sắc chỉ là một phần trong số đó. Nếu đúng như vậy dù tôi có xấu xí đi nữa Phong cũng mãi không bao giờ quay lại với cô đâu.” Khi nó nghe cô ta nói vậy nó nở nụ cười, nụ cười khinh bỉ.

“Mày...mày...” cô ta bị nó nói vậy tức giận đi lại giựt lấy con dao trên tay bà Lê, rồi bàn tay khéo léo của cô ta cũng mạnh mẽ cắt vài đường trên mặt nó. Những nơi cô ta lướt qua đều để lại những vết máu dài, vì đau đớn cùng nhẫn nhịn nên mồ hôi bắt đầu chảy từng dòng trên đầu xuống dưới mặt thấm vào những vết thương do dao gây ra, nó thấy khuôn mặt trở nên đau rát, nó khế nhăn mặt, nhú mày mà chịu đựng.

Cô ta chuẩn bị gờ dao lên đâm vào tứ chi của nó, nhưng chưa kịp đâm xuống đã nghe thấy tiếng súng nổ lên

“Đừng...” nhìn lại thì cánh tay cô ta đã bị một viên đạn bắn trúng. Cô ta ôm lên cánh tay của mình rồi nhìn xung quanh xem ai dám to gan bắn cô ta. Khi cô ta vừa quay lại thì thấy đoàn người của Khánh Phong đang tiến đến gần, còn đám đàn em của cô ta cũng bị chế hết tất cả.

Không chỉ có người của hắn, mà ngay cả người của nó cũng đã đến. Bà Lê thấy vậy vội kéo con gái của mình lại gần rồi lấy súng trong người ra chia thẳng vào đầu nó

“Ai dám tiến lại tôi sẽ bắn chết nó” bà ta nhìn tổng ther xung quanh rồi ra lệnh cho bên hắn đứng yên.

Bên hắn nghe vậy cũng vội cho mọi người dừng tiến lại gần. Và hắn cũng thật sự không ngờ rằng ai trước đây hắn yêu, nhưng bây giờ cũng được xem là bạn, và người trước đây hắn tôn trọng nhất lại làm là người bắt vợ của hắn.

Hắn liếc nhìn về phía nó một thân hoang tan, tay chân bị trói lại, trên thân thì những vết roi da đánh vào rách cả quần áo, trên mặt tại sao lại có máu???, ai đã làm ra chuyện này??!!.. Hắn nhìn nó như vậy mà lòng đầy chua xót, nó có thể thoát thân được tại sao lại để cho mình bị thương như vậy. Hắn bắt giác tay nắm chặt khẩu súng trong tay, nhú chặt mày nhìn mẹ con Mỹ Tuyết, hắn sẽ tuyệt đối không tha cho những kẻ đã gây ra các vết vết thương trên người nó, kẻ cả Mỹ Tuyết người yêu cũ hay là một người bạn thì cô ta cũng không còn xứng đáng nữa, hắn sẽ bắt cô ta trả giá tất cả những gì mình làm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Gặp Lại Người Xưa

Từ trong top người của hắn, có một người đàn ông trung niên giọng khàn khàn, đôi mắt đỏ ngầu có phần ướt lệ, đang hướng ánh mắt về phía người đàn bà đang chia súng vào người đứa con gái mà ông yêu thương nhất.

“Lê Mỹ tại sao lại là bà????!!” ông Trần không tin được người phụ nữ này lại có thể vì hận thù mà làm ra những việc này.

“Ông Trần Hưng, ông đến rồi sao???” bà Lê cũng chả lấy làm ngạc nhiên gì cả mà còn hỏi ngược lại.

“Bà đã đoán được tôi sẽ đến” ông Trần nhú mày cả tin.

“Phải, tôi biết thế nào ông cũng sẽ đến, vì dù sao đứa con gái này là đứa con gái duy nhất của ông mà.” bà ta nói xong nở nụ cười âm hiểm.

“Vậy dụ bắt cóc lúc trước cũng là bà, tại sao bà lại nhẫn tâm như vậy, bà có hận tôi thì nhắm vào tôi, đừng hại con tôi nữa, tôi xin bà đấy” ông Trần đau khổ khi nhớ lại năm đó, và càng đau hơn khi thấy người phụ nữ lúc xưa ông yêu đã trở nên thay đổi tàn độc, độc ác. Chỉ tội cho những đứa con gái của ông, phải gánh tội cho ông.

“Ông đau khi thấy hai đứa con gái yêu quý bị tôi hành hạ và giết chết đúng không. Vậy ông có xót, có đau, có cảm thấy lương tâm khó chịu không??? Khi ông cũng có đứa con gái, nhưng lại bỏ rơi nó, mặc cho nó tự sinh tự diệt, đã gạt bỏ nó sang một bên để có được cuộc sống êm đẹp bên gia đình mới.” bà Lê vừa nói xong tất cả ánh mắt tập trung lên người bà ta.

Nhất là nó, tại sao bà ta nói vậy, còn một đứa con gái, để tự sinh tự diệt, bên gia đình mới???? Những câu nói ấy cứ luẩn quẩn trong đầu nó. Không lẽ người phụ nữ này có quan hệ đặc biệt với ba mình. Nó cứ suy nghĩ mãi như vẫn không dám tin được đây là thật.

Còn một người cũng bàng hoàng như nó, là Mỹ Tuyết chuyện gì vậy mẹ quen người đàn ông này sao, con gái không lẽ người đàn ông này là ba mình. Không.... không thể nào, không thể nào, đây không phải là sự thật. Cô ta không tin người ba đã nhẫn tâm bỏ rơi cô ta từ khi mới lọt lòng, là đàn ông trước mặt này, nhìn bên ngoài ông ta khá phúc hậu nhưng tại sao lại bỏ cô ta, để cho cô ta sống gần đây năm không biết được mặt ba mình. Làm cho cô ta luôn phải tự an ủi bản thân là ba mình đã chết rồi.

“Mẹ người đàn ông này là ai??” cô ta chỉ tay vào người đàn ông trước mặt, giọng nói run rẩy.

“Ông ta..... ông ta....” bà Lê cũng chẳng biết nói nhưng thế nào nữa, đành ngậm ngùi cắn răng nói “ông ta chính là ba con đó”.

Chỉ một câu nói đã khiến cho hai người con gái phải trợn tròn mắt lên kinh ngạc, chẳng thể nói gì.

Cô ta từ từ quay lại nhìn thẳng vào ông Trần, đây là người ba ao ước của mình đây sao, người ba vì hạnh phúc cá nhân mà bỏ mình sao, ông ta không xứng làm người ba của mình.

“Không ba tôi đã chết, chết từ khi tôi mới lọt lòng” hai hàng nước mắt cô ta chảy xuống khi nói những từ ấy ra, ông Trần rất đau nhưng không trách được, có trách là trách chính bản thân ông đã có lỗi với hai mẹ con Mỹ Tuyết.

“Ba xin lỗi” và cuối cùng ông cũng đã khóc và ngồi khụy xuống dưới đất. Hắn nhìn thấy cảnh tượng này không khó có thể kìm nén được cảm xúc, nhưng hắn luôn quan sát tình hình để tìm mọi cách cứu nó.

Và đây chính là cơ hội khi bên Mỹ Tuyết lơ là, hắn định hành động cứu nó, nhưng chợt thấy ánh mắt của nó nhìn hắn rồi lác đầu. Nó muốn nghe đầy đủ câu chuyện sự thật đằng sau chuyện này, nó phải biết, bà Lê này là ai, người tình hay người vợ trước của ba nó.

Các bạn có muốn biết tình tiết của chuyện tình Ông Trần và Bà Lê không???? Nếu muốn biết thì cmt đi au sẽ kể tình tiết, còn nếu không thì au chỉ lướt qua và kết thúc câu chuyện ở đây.

Nếu au nhận được 10 cmt kể về tình tiết thì au sẽ kể nhòa

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chuyện Tình Năm Xưa (I)

Nó ra hiệu với hắn xong thì nhìn lại khuôn mặt đầm đìa nước mắt của ba nó, cùng với nét buồn và nét có lỗi nhưng không dám mong nhận được sự tha thứ của người khác. Nó chưa bao giờ nhìn thấy ông Trần như vậy, ngay cả trước đây khi Hà Nhi mất ông cũng không có gương mặt này, mà lúc đó gương mặt của ông rất kiên cường, không chịu khuất phục số phận, ông cố gắng hết mình để là chỗ dựa vững chắc cho người vợ cùng với hai đứa con thơ lúc đó. Nó cảm thấy thương ba nó quá nó không hận cũng không trách tại sao ông lại có con rơi bên ngoài, nó chỉ trách là số mệnh đã an bài tất cả và ông trời đã bắt người đàn ông này gánh chịu nỗi oan trái mà ông trời đã rày công sắp xếp.

Nó muốn ông thoát khỏi đau khổ, nó phải kéo ông ra khỏi dòng suy nghĩ, nhưng nó vẫn tò mò muốn biết năm đó là như thế nào.

“Ba, người đàn bà này là ai?? Tại sao bà ta nói Mỹ Tuyết là con của ba chứ???” trong mắt nó cũng đã dâng lên một tầng hơi nước, chỉ cần một động tác chớp mắt là những giọt nước mắt có thể lăn trên bờ má. Nó đã nhìn thẳng vào mắt ông Trần hỏi.

“Bà ta.... bà ta.... không... không... ba xin lỗi... ba xin lỗi” giọng nói của ông dường như bị nghẹn lại, chỉ có hơi thở phả ra chẳng nói được tròn câu trả lời của nó.

Khi nó hỏi đến ba Lê là ai?? Ông càng cảm thấy có lỗi với người vợ hiện tại và người tình quá khứ. Nên ông không thể nào dám nói ra được sự thật, ông thấy hổ thẹn. Ngay cả nói chuyện với nó mà ông cũng không dám ngẩng mặt lên nhìn nó.

Nó đã đợi, đợi câu trả lời từ ba nó rất lâu nhưng chỉ nhận lại được vài từ xin lỗi, nó định hỏi tiếp nhưng đã bị bà Lê nói trước.

“Mày có muốn biết tao với ba mày là gì không, hay để tao kể mày một câu chuyện nhé” bà ta nói xong mỉm cười bắt đầu vào một câu chuyện của 20 năm trước.

(Các bạn ơi mình bắt đầu vào câu chuyện của ông Trần và bà Lê nha)

Năm đó cả ông Trần và bà Lê đều còn trẻ, hai người tình cờ quen nhau vào một lần đi chơi do nhà trường tổ chức. Ở vùng quê nên lâu lâu được tổ chức đi đâu thì mọi người sẽ hưởng ứng rất nồng nhiệt. Nhà bà Lê thì nghèo, nên không có tiền để đi chơi cùng với nhà trường. Ông Trần và bà Lê học cùng lớp và cũng sắp ra trường nên ông thầy chủ nhiệm muốn tất cả mọi người đều phải đi hết không được vắng mặt ai.

Nhà bà Lê còn một mẹ già và bà ngoại ba bà Lê mất sớm nên hai mẹ con nương tựa vào nhau mà sống, bà cứ đắn đo có nên đi hay không, nếu đi thì cả nhà bà phải đánh đổi mấy bữa ăn mới đủ tiền để đi còn nếu không đi thì mọi người sẽ buồn và thầy chủ nhiệm cũng không được vui.

Qua một tuần cũng đến kỳ hạn cuối nộp tiền đi chơi, và thầy bắt đầu điểm danh những người đi chơi, bà Lê cứ nghĩ sẽ không có tên mình nào ngờ, đột nhiên ông thầy cũng đọc tên bà lên.

“Lê Mỹ” khi đọc đến tên bà, bà nảy người lên vì giật mình tại sao bà cũng có tên trong danh sách đó ai ai là người đóng tiền cho bà

“Thầy ơi! Em không có ạ, chắc thầy đọc nhầm e với bạn Lê Ngọc Mỹ rồi ạ!” bà nhẹ nhàng giơ tay xin được nói, bà dù sao cũng là học sinh ưu tú, lại còn

đẹp người nên được nhiều người yêu quý.

“Tôi không đọc nhầm đâu, em đã có người đóng tiền giùm rồi không phải lo.” nói xong ông thầy mỉm cười

“Là ai vậy thầy???” tùy nhà bà nghèo nhưng vẫn phải có lòng tự cao riêng của mình, bà không muốn đi nên cũng không cần ai phải thương hại hay bố thí gì.

“Em yên tâm mọi người trong lớp và thầy đã góp tiền lại cho em đi cùng, vì thầy biết nhà em điều kiện không được tốt như các bạn khác, nhưng em lại chăm ngoan, học giỏi coi như là phần quà mà lớp yêu mến em tặng” ông thầy nói tràn đang đại hải, nhưng thực chất có phải vậy đâu là do ông Trần bỏ tiền ra đóng thôi. Ông Trần đã để ý bà Lê từ rất lâu nhưng không dám nói, vì tính bà Lê rất quyết đoán và không thích bị làm phiền nên ông Trần cũng đành cảm nín, và đây cơ hội để bày tỏ cũng đã có làm sao ông lại bỏ qua được.

“Vây em xin cảm ơn thầy và các bạn đã tặng mình món quà này” bà Lê mỉm cười cúi đầu cảm ơn tất cả.

Bà Lê cũng không nghĩ ngợi gì nhiều được đi chơi ai mà không thích, lại còn được miễn phí là quá tốt rồi. Tất cả mọi người ai cũng nhanh chóng sắp xếp quần áo chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho chuyến đi chơi đầy thú vị này.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Bướng Bình Khó Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chuyện Tình Năm Xưa (I)

Cuối cùng sự chờ đợi được đi chơi cũng đã đến, ai nấy cũng háo hức để được ngắm biển đẹp thế nào.

“Mỹ bà có đem theo đồ chút tắm biển không???” một người bạn ngồi cùng ghé hỏi.

“Không, tôi chỉ thích ngắm biển đẹp cỡ nào, chứ tôi không thích tắm” bà Lê mỉm cười với người bạn ngồi kế bên.

“Bà lúc nào cũng thích gián dị chán chết được” cô bạn có vẻ bất mãn với bà Lê vì trước nay bà luôn cấm đầu vào sách vở, bà chỉ biết có những con số và những con chữ, bà Lê chẳng có tham vọng cũng chẳng có hứng thú gì với những điều xung quanh. Bà chỉ biết học thật giỏi để sao này có thể thoát khỏi cảnh nghèo.

“Này Hưng có có định tắm biển không hay là cũng có sở thích ngắm biển và ngắm mặt trời lặn đây” cô bạn kia cũng không chịu buông tha gì chòmr ra phía sau hỏi ông Trần xem có ai còn sở thích quái đản kia không đi biển thì phải tắm chứ hưởng thụ nước biển.

“Tôi chỉ thích đàn quanh đóm lửa trên bãi biển thôi, có đem dụng cụ này” ông Trần nói xong giơ cây đàn guitar trong tay lên, chuyến đi này là 2 ngày 1 đêm nên sẽ có party trên biển.

“Woaaa chu đáo quá đấy” trên xe đầy tếng cười nhộn nhịp, họ đều bàn tới nay là gì, có người còn trêu nhau là tới nay ai có người trong lòng thì tỏ tình hết đi. Ai cũng tỏ rõ vẻ thích thú, còn bà Lê thì chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ xem cảnh vật trên đường đi, ông Trần thì thông qua kính cửa sổ để nhìn trộm bà Lê.

Thế là bãi biển ơi ta đến đây!!!

Thầy cô lớp nào thì quần lớp nấy rồi sắp cho họv sinh chỗ ở, rồi thay đồ đi ra biển.

Mọi người chơi đùa mãi đến tận hoàng hôn xuống mới chịu đi lên bờ thay đồ rồi chuẩn bị cho bữa tối.

Ăn uống xong thì mọi người chơi trò chơi và bắt cặp với nhau, không hiểu sao do định mệnh hay là cố ý mà ông Trần và bà Lê chung một đội. Trò chơi diễn ra suôn sẻ, trong trò chơi sẽ phải nắm tay nhau, buộc hai chân vào nhau để đi đến đích. Hai người nắm lấy tay nhau mà cả hai đều hồi hộp, rồi tìm cứ tìm loạn xạ cả lên cũng chẳng biết vì sao, chơi đùa vui rồi thì cùng nhau ngồi lại đàn và hát lên những bài tình ca thật hay thật lãng mạn, bà Lê cũng hoà mình vào bài nhạc của ông Trần đàn lên những nốt nhạc nghe thật mê người, nghe thật mượt mà, để đi vào lòng và, đã đi vào lòng bà Lê. Bà không hiểu sao tìm đập từng hồi khi những nốt nhạc vang lên, cảm giác hơi ấm của người đàn ông kể bê phà vào lòng bà, ôi thật ấm áp.

Và rồi bà đã lên nhìn lên khuôn mặt của ông Trần gương mặt này thật dễ nhìn vậy mà trước đây bà Lê chưa hề để tới lấy một lần.

“Hay quá! Hay quá! Hưng đàn tiếp mấy bài đi, đàn hay thế mà lại giấu nghề nha” một thanh niên vỗ vai của ông Trần khen lấy khen để, rồi đột nhiên ông quay lại nhìn bà Lê và cười nụ cười thật ngọt, làm bà Lê thẹn thùng đỏ cả mặt.

(Haizzz au nói chứ hồi xưa mới có dụ thẹn đỏ mặt, chứ bây giờ ai cũng chai hết rồi hihi)

“Mý!!!!” bà Lê đang đi ra biển xa chỗ mọi người ca hát kia, tìm một chỗ đá ngồi lên nghỉ nhưng cảm giác khi này là sao, chợt có người gọi, làm bà không suy nghĩ được gì.

“Sao bà ra đây ngồi trong đó không vui sao” ông Trần rất ga lăng cầm theo cả áo khoác để choàng cho bà Lê được ấm.

“Thế ông chạy ra đây làm gì?” chưa nói xong thì ông Trần lấy áo khoác choàng lên người bà, làm bà hết hồn mà lại ảm áp.

Hai người trò chuyện với nhau thật, hình như hai người rất hợp nhau thì phải nói một hồi lại cười cười rồi lại nói, mãi lo nói chuyện mà quên phải quay lại lớp khiến cho ai cũng lo lắng đi tìm hai người.

Mai au sẽ up tiếp nha mọi người

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bỉnh Khó Bão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Cha Con Các Người Nợ Ta

Từ đó trở đi hai nói chuyện với nhau nhiều hơn, bà Lê dần dần cũng có thiện cảm với ông Trần lúc nào hai người cũng nói chuyện cười đùa với nhau nhưng chẳng ai chịu thổ lộ trước cả. Có lẽ thời đó họ còn ngại ngùng, nên chỉ nói những chuyện học hành, sau này học xong sẽ làm gì v.v

Sau một thời gian dài và đến lúc cả hai thi tốt nghiệp thì ông Trần mới chịu nói ra cảm xúc thật trong lòng mình đối với bà Lê. Và rồi những công sức tình cảm bấy lâu nay của ông cũng được bà Lê đáp trả. Hai người cùng nhau thi đại học nhưng rồi nhà bà Lê vì quá nghèo không đủ tiền cho bà Lê lên Sài Gòn để học tiếp con đường đại học nên bà đã nghỉ học.

Còn nhà ông Trần thì khá giả hơn nên được lên Sài Gòn học đại học, lúc đưa ông Trần ra bến xe bà Lê đã khóc, bà Lê dặn dò ông đủ điều trước khi đi, ông Trần cũng không muốn rời xa bà, nhưng vì hạnh phúc sau này ông Trần và bà Lê đành phải xa nhau, khi chiếc xe xuất bến ông Trần vẫn cố quay lại nhìn bà Lê cho đến khi hình bóng của bà mờ nhạt dần.

Bốn năm sau

Khi ông quay lại thì quần áo bánh bao có xe riêng tài xế riêng, trong xóm chẳng ra nhận ra cả, nhưng duy nhất một người vẫn còn nhận ra đó là bà Lê, một người phụ nữ luôn mong chờ ông Trần quay lại.

Cứ ngỡ lần này về ông sẽ cho người qua hỏi cưới bà, lòng bà Lê vui sướng, đêm hôm đó ông trần qua nhà bà Lê tâm sự và nỗi nhớ của hai bao năm tháng cách xa cũng không thể kìm chế được vọng và cả hai đã có một đêm mặn nồng bên nhau.

Nhưng rồi ông Trần lại nói

“Lần sau anh sẽ quay về thăm em, anh phải lên Thành phố một chuyến nữa”

“Vậy khi nào anh về nữa” bà Lê vừa mặc lại áo vừa hỏi, nhưng ông bà cảm thấy bất an rằng ông sẽ không bao giờ quay lại nữa.

“Anh sẽ nhanh quay lại thôi” ông Trần vuốt ve mái tóc dài của bà Lê mỉm cười nói.

Bà Lê mỉm cười gật đầu rồi ôm thật chặt ông Trần. Ông Trần đi lên thành phố từ đó về sau không còn nhìn thấy ông quay lại lần nào nữa.

Sau lần đó bà có thai bị xóm làng dị nghị, bà Lê vì quá tủi nhục cùng rất hận người đàn ông đã làm bà phải rời bỏ quê hương lên chốn thị thành để tìm ra kẻ bạc tình, ông trời cũng không phụ lòng kẻ có tình, bà Lê tình cờ thấy được ông Trần đang nắm tay một người phụ nữ có thai và ẵm một đứa trẻ khoảng 2t, đi dạo ở công viên nhìn rất hạnh phúc, bà cũng đang có thai vậy tại sao bà lại không hạnh phúc như gia đình họ, bà hận... bà hận cả nhà họ đã cho bà cuộc sống tàn nhẫn này. Họ phải trả giá..... phải trả giá những họ gây ra cho bà.

Quay lại hiện thực

Bà Lê kể xong nước mắt đầm đìa tay cầm súng chĩa vào người nó cũng không còn sức nắm lấy mà tay cứ run run lên từng hồi, mọi người có mặt đều đều phải chết lặng, người phụ nữ này quá tội, bị kẻ mình yêu phản bội.

“Tôi xin lỗi... tôi đã phản bội bà... xin... bà hãy.... tha Hà Phương... ra bà muốn gì cứ nhắm và tôi đây này chúng nó chỉ là kẻ vô tội thôi” ông Trần lại lần nữa cầu xin sự tha thứ và tha nó ra.

“Vô tội sao... vậy còn Mỹ Tuyết nó có tội... nó đã có tội gì mà suốt mười mấy năm qua nó phải chịu bẽ bạn gọi là đồ không cha, con hoang, nghĩ xem nó làm nên tội gì đây” bà Lê nghe ông Trần nói vậy càng thêm tức giận và bà có hét lên, và lên cò bắn nó.

A này cũng tròn xoe mắt nhìn bà Lê bắt cò mà không kịp ngăn cản, còn nó khi nghe được sự thật cũng rất đồng cảm với bà nhưng không vì thế mà nó lại bỏ qua chuyện giết em gái nó được. Trong lúc bà hét lên vì tức giận thì được được chuẩn bị sẵn sàng hết mọi thứ.

Khi bà Lê bắn ra viên đạn vào nó đã né và giờ chân lên đá bay khẩu súng bà ta, rồi nó nhào lên chụp lấy khẩu súng và nhanh chóng lên đạn chữa thẳng vào người bà ta nó đã đổi ngược lại tình thế, Mỹ Tuyết chạy lại đỡ lấy mẹ cô ta.

“Vậy tại sao bà lại giết chết em tôi, nó hại gì bà hả???” nó nhắm súng ngay bà Lê mà hỏi.

“Chà tại sao cả... đáng lẽ lúc đó cả mày cũng phải chết, chỉ là mày quá may mắn nên thoát được” bà ta cười nhếch mép nói.

Mọi người có thấy bị đứt không

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Binh Khó Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Kết Thúc Mọi Việc

“Đừng! Tôi quá may mắn nên sống được, nên mới có thể trả thù được cho Hà Nhi, và bây giờ bà phải trả giá cho việc giết chết người thân yêu của tôi, bà làm cho tôi sống dở chết dở.” nó nói xong chuẩn bị bóp cò thì.....

“Hà Phương đừng... đừng giết bà ta, con tha cho bà ta được không” ông Trần nước mắt đầy mặt xin nó tha cho bà Lê.

“Được” nó vừa nói xong “đừng” một tiếng đạn ghim thẳng vào vai bà ta nhưng nó chưa dừng lại nó đã lên đạn và bắn tiếp một phát ngay chân bà ta, Mỹ Tuyết không kịp phản ứng gì cả, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn viên đạn yên vị ngay chân mẹ mình, nó hàng động khá nhanh không ai có thể nhìn kịp đều gì sẽ phải xảy ra tiếp theo cả.

Ông Trần nhìn thấy bà Lê bị bắn hai viên đạn lòng đau nhói mà thét lên

“Lê Mỹ” ông bỏ lại ôm lấy bà Lê mặc dù bà bị bắn như ông chết vì nó mới bà phải tự mình chứng kiến cảnh con gái của bà chết như thế nào, nên nó làm sao để bà chết được.

“Bà có đau không nhưng sẽ không đau bằng cảnh người thân của mình ngã xuống trước mặt mình đâu, và tôi sẽ cho bà thấy ngay bây giờ đây.” nó cười rồi rút cây súng trong tay sang một bên.

“Hà Nhi chị sắp xếp trả được thù cho em rồi, em hãy yên nghỉ đi nhé!!” nó ngược mặt lên trần nói rồi nhắm mắt lại từ khóa mắt một giọt lệ đã chảy xuống.

Nó bắt đầu lấy cây súng của Thiên Nam được dắt từ bên hông ra. Giờ lên và lần này người nó nhắm tới không phải là bà Lê nữa mà là Mỹ Tuyết, người chị cùng cha khác mẹ.

“Không, Phương đừng... đừng gây thêm oan nghiệt nữa” lúc này đi đến bên người nó để khuyên nó không nên giết người nữa.

“Anh còn yêu cô ta sao, hay anh chấp nhận vì cô ta mà chết” nó nhìn hấn mà hỏi, lòng nó đau lắm rồi, chính tay mình bắn chị mình là nó đã rất đau, rất nhói, nhưng vì sao... vì sao hấn cứ bảo vệ lấy cô ta, nó không đáng thương sao, nó đã từng nhìn thấy người em song sinh chết trước mặt thì làm sao nó không hận chứ.

“Anh không muốn em gây lỗi rồi sau này phải ân hận” hấn cố gắng khuyên nhủ.

“Từ trước đến nay những việc em làm đều không bao giờ hối hận ngay cả việc này” nó nhìn hấn dứt khoát một câu, rồi nó đã nói một câu gì đó rất nhỏ hấn không thể nghe thấy, nhưng khi nói nó nhìn về phía Mỹ Tuyết, và rồi cứ tưởng nó sẽ tha cho cô ta.

Nó đã bóp cò nhưng lần này không đạn bay ra mà là một ông thủy tinh nhỏ, bay đến ngay cánh tay cô ta, cô ta chưa kịp nhìn xem đó là gì thì đã nằm ngay trên nền đất mẹ, bà Lê thấy vậy thoát khỏi vòng tay ông Trần cố gắng bò đến bên cô ta.

“MỸ TUYẾT, đừng bỏ mẹ, không... mau... mau mở mắt ra nhìn mẹ đi, đừng ngủ mà.... mẹ chỉ có mình con làm chỗ dựa thôi.” bà ta ôm lấy Mỹ Tuyết khóc như mưa đổ.

“Sao, cảm giác đó đau lắm đúng không” hấn nhìn thấy cô ta nằm đó bất tỉnh mặt mày tái nhợt, cùng vội chạy đến xem tình hình rồi gọi điện cho cấp cứu đến.

Nó đứng ở một nơi chẳng ai quan tâm đến họ đều lo lắng cho cô ta, cũng lại chỉ có mình nó, người nó đầy thương tích lặng lẽ rời đi và nở nụ cười khổ bước ra ngoài.

Bên ngoài toàn là người của nó Trúc Linh, Như Ngọc, cả anh Thiên Nam cũng có, cả ba thấy nó xơ xác đi ra vội chạy đến

“Mày làm sao vậy nè, sao toàn là vết roi không vậy” hai người bạn thân cùng nhau lo lắng hỏi nó.

“Tao không sao mình đi thôi” nó lắc đầu mỉm cười nhìn hai cô, nhưng là mình không xảy ra gì rồi cùng lên xe.

Trên xe nó dựa đầu vào cửa sổ nhìn ra ngoài, mặc cho hai cô lấy thuốc sát trùng nó cũng không cảm cảm thấy đau, vết thương bên ngoài thì có là gì vết thương bên trong mới đau, đau đến không thể đau hơn được nữa, đến cuối chồng thì quan tâm người khác, còn ba thì cũng quan tâm con riêng, chỉ có những người bạn cùng nhau lớn lên mới ở bên cạnh nó, có lẽ nó phải rời đi thôi.

Còn tiếp nha....

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Bướng Bình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Cảm Thấy Nhẹ Lòng

Nó mệt mỏi dựa vào hai cô mà ngủ thiếp đi, đúng nó ngủ rồi, ngủ rất say nhưng trên đôi mắt nó lại có những giọt thủy tinh trong suốt thì nhau lẫn dài trên khuôn mặt tái nhợt đó, có phải vì nó đau do vết thương hay là nó vẫn đau về một điều gì đó, hoặc nó đã không còn gánh nặng nào nữa, thật bình thản mà ngủ nhưng lại kích động đến rơi lệ.

Trúc Linh và Như Ngọc nhìn nó, chẳng nói gì chỉ im lặng mà nhìn, hai cô thấy nó như vậy cũng đau buồn không ít. Từ nhỏ hai cô đã sống chung với nó, luôn bên nó, hai cô luôn yêu quý nó xem trọng nó hơn cả bản thân mình. Hai cô xem nó như chị em ruột nên nó đau hai cô cũng đau, nó buồn hai cô cũng buồn, Thiên Nam cũng chẳng nói gì chỉ nhìn về phía trước.

“Có lẽ mọi chuyện đã thật sự kết thúc rồi, bây giờ nó có thể sống một cách thanh thản, vô lo vô ưu không còn mang nặng mối hận thù của Hà Nhi nữa, cũng làm cho người đàn bà nhẫn tâm kia hiểu được cái gọi là cảm giác mất đi người mà mình xem là báu vật là như thế nào, và nó cũng không phải chính tay giết chết người chị cùng cha khác mẹ của nó. Mọi việc nó sắp xếp thật quá hoàn hảo, quá vẹn toàn không gây lỗi lầm cũng không gây tổn thương ai, nhưng nó lại làm chính bản thân mình bị tổn thương, bởi vì nó không người khác bị tổn thương, tự mình gánh lấy hết mọi tổn thương lên bản thân, nó thật ngốc, đến bao giờ nó mới được sống vui vẻ hạnh phúc đây. Hà phương sao lại không nghĩ cho bản thân mình một chút, sao lại không yêu thương bản thân một chút đi, ích kỷ một chút thương lấy bản thân mình.” ba con người, ba tính cách, ba nhịp đập khác nhau nhưng họ lại mang chung một suy nghĩ, cùng suy nghĩ về một người chính là nó.

Trong giấc mơ nó nhìn thấy cô em gái thân yêu mỉm cười với nó, trao cho nó một cái ôm ấm áp, dường như nó cảm nhận được trong cái ôm đó là một sự tán thành, đúng tán thành việc nó làm, cách nó đối xử với mẹ con Mỹ Tuyết, rồi từ từ hình bóng của Hà Nhi của nhật dần, mờ dần và biến mất. Nó không nín giữ nó chỉ đứng đó, đứng nhìn hình bóng của Hà Nhi mà nó khẽ mỉm cười, nụ cười của yêu thương đối với cô em gái khôn được may mắn của mình, coi như nụ cười đó là lời tạm biệt đối với Hà Nhi cũng là lời tạm biệt đối với hận thù năm đó.

Hai cô nhìn nó tuy đã ngủ say nhưng trên môi lại xuất hiện nụ cười, hai cô thấy vậy cũng nhẹ lòng đi phần nào đó

Chiếc xe chở ba người họ đến sân bay, Thiên Nam nhẹ nhàng ôm nó vào máy bay riêng của mình, anh sợ nó thức giấc, nên mỗi động tác đều nhẹ nhàng và cẩn thận, đặt nó trên giường trong khoang máy bay xong thì cả ba trở ra, Thiên Nam sai người cầm lá thư này đến cho Khánh Phong, dặn dò xong thì cả ba lên máy bay và ngồi bên cạnh nó.

Nhìn nó ngủ thật yên bình, cả ba thầm mong cuộc sống từ nay về sau của nó không còn những nỗi buồn luôn vây kín, thay vào đó là những điều vui vẻ, may mắn và hạnh phúc, phải! nó phải thật hạnh phúc vì còn một sinh linh bé nhỏ đã từ ngày lớn lên trong bụng nó.

Điểm đến sẽ là thành phố venice thành phố nổi tiếng với những con yên bình ở Italy, ba Thiên Nam có một căn biệt thự ở đây để nghỉ dưỡng cũng ít lui đến nên lấy nơi này làm điểm dừng chân cho cả ba sau này.

Chap này, au cũng với một người chị @leevampire cùng nhau viết, chỉ chap này thôi, chap sau là au sẽ viết lại bình thường nha

(Còn tiếp)

Chương 53: Lá Thư Từ Biệt

Anh chàng đó nhận được lệnh của cậu chủ là đưa thư cho hắn, nên anh ta vội vàng đi đến bệnh viện để đưa cho hắn. Đến nơi tự tay đưa lá thư, còn bị hắn lôi lại hỏi nó đâu??, nó đang ở đâu??, nó bị thương sao không vào bệnh viện??, bao nhiêu câu hỏi cứ tuôn ra mà hỏi anh chàng đó, nhưng hắn chỉ nhận lại hai từ “không biết” rồi bỏ đi, để hắn lại với lá thư của nó. Hắn cầm lấy thư mà lòng khê run, trong có cảm giác bất an. Hắn từ từ mở lá thư ra xem, bên trong. . . bên trong lá thư có một số chữ đã bị nhòe bởi nước mắt, là nước mắt của nó sao????

“Phong! Khi anh đọc lá thư này có lẽ em đã đi rồi, cảm ơn anh suốt thời gian qua luôn chăm sóc cho em, yêu thương em, cảm ơn anh đã cho em những kỉ niệm vui vẻ khi sống cùng anh, nhưng thay vào đó cũng là một phần kí ức không tốt đẹp như em từng nghĩ, anh nhi! Em xin lỗi vì đã giấu anh nhiều chuyện như vậy vì em không muốn anh bận tâm về em, em muốn mình có thể tự tay trả thù cho đứa em gái bé bỏng của mình. Có lẽ em đã quá ích kỷ khi thấy anh luôn chăm sóc cho Mỹ Tuyết, ân cần thăm hỏi, dù chị ta đã rời bỏ anh, em không thể chịu đựng nổi khi lần nữa anh lại chạy đến bên chị ta mà không phải em, mặc dù em hy vọng anh hãy chạy đến bên chị ta em mới có thể rời đi mà không cần lưu luyến điều gì, nhưng em lại ích kỷ và tham lam không muốn anh lo lắng cho chị ta, nếu như vậy em sẽ đau, sẽ buồn, sẽ khổ mà rời đi.

Em nghĩ em rời đi một thời gian để chữa lành những vết thương của linh hồn lẫn thể xác, và cũng thời gian đó anh và em có thể hiểu rõ tình cảm của mình dành cho đối phương. Em và anh lấy nhau là do hai bên gia đình tác hợp mặc dù em đã từng yêu anh trước khi biết anh là chồng em, nhưng còn với anh, thì chưa hề có tình cảm với em, anh chỉ thấy em là một cô bé thú vị và muốn tìm tòi để vui đùa thôi đúng không? Em biết lúc anh lấy em, anh vẫn còn yêu chị ấy nhiều lắm. Em mong anh hãy nhìn nhận tình cảm của mình thật rõ ràng xem mình thật lòng yêu ai?? và quan tâm ai??.

Anh hãy cho em tham lam một lần nữa thôi, hãy chờ em, chờ em quay lại được chứ???. Anh thay em xin lỗi chị Tuyết, và anh hãy yên tâm đó chỉ là thuốc tạm thời rồi vào tình trạng ngưng thờ thôi.”

Đọc xong mắt hắn thật tĩnh lặng, không chút gợn sóng, lòng đau như ai đó cắt từng đoạn một. Hắn ôm chặt lấy bức thư nhìn về một khoảng trống vô tận, hắn suy nghĩ về điều gì?? Có phải hắn nghĩ đến nó?? Hắn nghĩ suốt thời gian qua tình cảm của hắn dành cho nó là gì?? Là thú vui là khám phá, hay là tình yêu nam nữ??? Hắn lúc này đây thật rồi, hắn muốn khóc, muốn hét thật to, “Hà Phương em đừng đi”, nhưng đã trễ rồi, hắn đã đánh mất nó, thật sự nó đã rời bỏ đi, không nó đã kêu hắn đợi nó, vậy hắn sẽ đợi nó, hắn sẽ chờ nó quay lại, về ở bên hắn.

Hắn đang suy nghĩ miên man thì anh nó và Hà Nhi vội vã bước vào cắt đi dòng suy nghĩ của hắn.

“Phong! Phương đâu, nó có bị làm sao không??” anh nó hỏi tới tấp hắn không kịp trả lời.

“Đừng! Phương đâu rồi, khi nghe tin là hai đứa tôi về liền như bị ngăn lại nên không về kịp, nó ở đâu, có bị thương gì không??” hết anh nó rồi đến Hà Nhi làm hắn không biết trả lời thế nào cả.

“Phương! . . . đi rồi, có em ấy bị thương khá nhiều. . . . nhưng. . . em ấy không nằm viện” hắn thật khó nói, không nên trả lời thế nào cho phải.

“Sao! Đi rồi, đi rồi là đi đâu??? Vậy người nằm viện là ai??” hai người cùng đồng thanh hỏi hắn.

“Tôi không biết, còn người nằm viện là Mỹ Tuyết” hắn trả lời ngắn gọn

Sau một hồi thì anh nó cùng Hà Nhi thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nên kêu hắn kể lại hết tất cả những gì hắn biết cho hai người được rõ. Kể đến kể lui cuối cùng hai người cũng hiểu được, hắn xin về nhà nhờ hai người ở lại chăm sóc cô ta.

Còn hắn đi về nhà mở cửa ra đi vào chẳng còn nghe được tiếng hắn học của nó là tại sao hắn lại về trễ, biết được mấy giờ rồi không. Nó là thế tùy nó nói này nói nọ nhưng nó thật sự quan tâm hắn, sợ hắn về trễ gặp chuyện gì nguy hiểm, có nó trong nhà sẽ đầy những tiếng cười, tiếng nói đầu khẩu của hai người tràn ngập nhà giờ chẳng còn nữa, chỉ còn một màn đêm trong căn biệt thự rộng lớn, bỏ lại mình hắn trong đêm tối nhớ nó, hình bóng nó khắp nhà.

Còn nữa nhé.

(Còn tiếp)

Chương 54: Chương Cuối: Anh Yêu Em

“Cô chủ... cô chủ đừng chạy nữa, tôi mệt... mệt lắm, cô chạy thế này, tổng giám đốc mà biết được sẽ đuổi việc tôi đấy... cô chủ...” trong một tòa nhà cao ốc xung quanh toàn là kính ở trên cùng cao nhất của toàn nhà, có một lớn một nhỏ đang chạy quay hành lang tiếng nói của cô nhân viên và tiếng cười của đứa trẻ 5 tuổi.

Bỗng từ xa xa có một người con gái à! mà phải là một người phụ nữ xinh đẹp, vận một bộ đồ công sở nhìn cứ như một người phụ nữ đầy quyền lực đang đi đến chỗ của cô nhân viên và em bé 5 tuổi cất tiếng êm dịu mà say đắm lòng người nói.

“Cherry, con lại chạy giỡn sao” nghe nói thế chắc hẳn đây không phải lần đầu con bé chạy giỡn như thế.

“Mami, con thấy cô nhân viên cứ làm việc hoài nên, con nghĩ cách cho cô ấy vận động cơ thể một tí để thoải mái hơn” cô bé chạy lại phía mẹ mình ôm lấy cổ nũng nịu nói ra vẻ mình vô tội.

“Thôi, cô cứ làm việc của mình đi, con để tôi giữ là được rồi” ôm lấy đứa bé lên, rồi nói với cô nhân viên.

“Vâng! Tổng giám đốc” cô nhân viên lễ phép cúi đầu chào, rồi về vị trí làm việc của mình.

Còn người phụ nữ kia cùng với đứa em thì đi thẳng hướng đến phòng dành cho tổng giám đốc.

Đặt cô bé xuống ghế sofa định đứng lên đi làm việc chợt cô bé nín lại.

“Mami, con muốn gặp papa, không phải mami nói là khi nào cherry lớn, sẽ dẫn cherry đi gặp papa sao??” cô bé chu cái miệng nhỏ lên hỏi, làm cho người khác không thể từ chối con bé được.

“Về lại nơi đó sao??, gặp lại người đó sao??, mày đã quên hết những chuyện xảy ra rồi, nơi đó bây giờ chỉ còn lại một mảnh thanh tinh trong lòng mày thôi, còn con người đó chắc có đợi mày không??, chắc có nhớ mày không??, nhưng con bé... con bé nó muốn gặp. Dù sao con bé cũng đã không biết mặt papa của nó năm năm rồi, không lẽ người làm mẹ này lại không thể cho điều con mong muốn sao”

Nó đang suy nghĩ xem có nên về lại Việt Nam không???, có nên cho con bé gặp mặt papa không???. Nó đang suy nghĩ mông lung cho câu hỏi của con bé mà ngồi đờ đẫn.

Con bé thấy lâu quá mà mami không chịu trả lời, nên khề gọi “mami... mami...” nhưng nó vẫn có ý định hoàn hồn thì phải.

Chợt từ ngoài cửa có người vận nệm cửa mở ra, trước mặt con bé là một người đàn ông cao to, thanh lịch bước vào, con bé thấy có cứu binh đến giúp, vội đứng chạy lại ôm chầm lấy người đàn ông đó.

“Aaaaa, ba Nam, đến hay quá, mà mẹ nuôi đâu??”

“Mẹ nuôi con ở nhà chăm sóc em bé rồi, ba Nam đến cty có việc tiện thể ghé qua hai mẹ con xem sao” anh ôm lấy cô bé rồi nói.

“Ba Nam mami này giờ vẫn ngồi như vẫn không chịu để ý đến Cherry” cô bé tỏ vẻ đáng thương trước mặt ba nuôi.

“Phuong! Sao ngồi ngay ra vậy??” Thiên Nam vô lấy vai nó, làm nó thoát ra khỏi vòng suy nghĩ giạt mình một cái.

“Em...”

“Cốc...cốc...cốc” nó chưa kịp trả lời anh nữa thì bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi” nó đứng lên đi đến bàn làm việc ngồi ngay lại chỉnh tề. Từ phía cửa có một cô nhân viên xinh đẹp là thư ký riêng của nó bước vào.

“Tổng giám đốc bên cty AK của Việt Nam muốn hợp tác cùng với chúng ta, họ nói sản phẩm của chúng ta rất lạ mắt, độc, và tôn lên vẻ cao quý nên họ cần một số lượng lớn để tiêu thụ” cô nhân viên chậm rãi đáp.

“Không lẽ ông trời cũng muốn mình quay quay về sao?? Nếu đã vậy thì.....”

“Được! Cô để trên bàn tôi sẽ duyệt qua, bây giờ của hãy chuẩn bị mở cuộc họp cổ đông vào ngày mai, và hai vé máy bay về Việt Nam vào tối mai” nó cầm bản thảo lên xem qua rồi phân phó công việc cho cô nhân viên.

“Vâng” Cô thư ký cúi đầu rồi lui ra, chuẩn bị mọi thứ thật tốt cho tổng giám đốc.

Thiên Nam ngồi ở ghế sofa nghe cuộc đối thoại này giờ của hiểu được ý định của nó. Không nói gì chỉ lẳng lặng ngồi chơi với cô bé.

“Chào mọi người, hôm nay tôi có một việc quan trọng muốn nói với mọi người. Tôi xin từ chức ở cty, và giao lại quyền hành cho Thiên Nam, tôi muốn quay về lại Việt Nam sinh sống” nó đứng ở đầu chủ tọa mà cúi đầu đáp lễ. Ở phái dưới Trúc Linh với Như Ngọc nghe thấy nó muốn về Việt Nam cũng háo hức, cũng lâu rồi không về thăm nhà, hai cô thật nhớ, nên lần này phải cùng về mới được.

Nói xong nó đi ra khỏi phòng họp để lại Thiên Nam một mình trong phòng họp giải thích với các cổ đông.

“Phuong!” hai cô đi theo sau gọi một tiếng, nó quay lại nhìn hai cô.

“Hai tụi tao muốn về với mày, tao nhớ mẹ” Trúc Linh làm mặt đáng yêu nhìn nó.

“Tao nhớ ba” Như Ngọc cũng không chịu thua, nắm lấy cánh tay nó nài nỉ.

“Hai tụi tao nhớ nhà” rồi hai người đồng thanh nói.

Nó tròn tròn mắt nhìn hai cô bạn này của mình mà thảm thán, lớn già đầu mà còn như con nít, bởi vậy đến giờ không có con ma nào dám lại gần.

“A...a hai cô lớn rồi mà còn như con nít mít ướt nữa lú lú” không biết con bé từ đâu xuất hiện, là cho hai cô quê. Còn làm mặt mèo chọc hai cô

“Cherry con dám chọc hai cô sao, cô mà bắt được là, cù lét cho con không cầu cứu được luôn” thế là lần này là hai lớn một nhỏ chơi đuổi bắt.

“Mami cứu cherry... cứu cherry với” con bé vừa chạy vừa cầu cứu mẹ nhìn mà tội nghiệp ai bấu dám chọc đến hai cô.

Ra đến sân bay mọi người từ biệt nhau căn dặn đủ điều rồi mới an tâm trở về nước.

“Mama, baba, hai, chị Nhi em về rồi này” ngồi máy bay cũng được nửa ngày mới đến nơi, vừa bước xuống hai cô bạn yêu dấu vội vàng đi về nhà gặp gia đình, bỏ lại nó cùng con bea cherry ngay sân bay, đón taxi đi về nhà.

Vừa bước vào nhà nó đã chạy nhanh vào nhà gọi mọi người.

“A... cô chủ về rồi mọi người ở, cô đi đâu lâu quá, nhà này rất nhớ cô đấy” một cô gái giúp việc đi ra mở cửa thấy nó về mừng rỡ giúp nó cầm vali vừa kéo vào nhà vừa hô ta gọi mọi người.

“Phuong! Con đi đâu mấy năm nay vậy, không thèm gọi điện về cho gia đình gì cả” bà Trần thấy nó về rất vui mừng, nhưng cũng ra vẻ hờn trách nó vô tâm. Lúc bà nhận được tin nó bị bắt bà rất sợ sẽ mất đi đứa con gái nữa như mà, cuối cùng ông Trần về báo nó không sao, bà vui mừng không thể nào tả được. Cứ tưởng nó ở bệnh viện, ai dè chạy đến bệnh viện thì Khánh Phong nói đã đi rồi. Bà Trần nghe thấy tin này đã xiu lên xiu xuống không biết lần, nay nó quay về lành lặn như thế này thật đúng là vui về.

“Con xin lỗi đi mà không báo trước để mọi người lo lắng” nó cũng hiểu được việc làm của mình đã ảnh hưởng không nhẹ đến bà Trần, chắc bà đã lo lắng rất nhiều.

“Mami!” cô bé thấy không ai quan tâm hỏi han gì đến mình, thấy cứ như mình là người vô hình cảm giác cô đơn nên lên tiếng.

“Đây là ai...?” bà Trần ngạc nhiên khi thấy đứa bé gái trắng trẻo đáng yêu, đang chu chu cái miệng nhỏ xiu gọi nó là mami.

“Nó là cháu ngoại của mẹ tên là Hoàng Minh Yến được 5t rồi” nó nhìn bà Trần cười nói, rồi lại quay sang con bé “gọi bà ngoại đi con”.

“Con chào bà ngoại” con bé chạy lại chỗ bà Trần ngồi, xà vào lòng gọi hai từ “bà ngoại” nghe thật là êm tai nga.

Bà Trần rất yêu con nít, gặp con bé vừa đáng yêu lại còn biết nịnh lấy lòng, lanh lợi, thông minh mà quên mất đứa con gái mấy năm không biết chút tin tức qua một bên, mà chơi với con bé.

“Mẹ mọi người đâu rồi” nói nhìn quanh nhà chỉ có mình bà Trần về mấy người làm chẳng thấy ai vội hỏi.

“Đi làm hết rồi” không nhìn nó chỉ mở miệng nói với nó.

“Còn... còn chị Tuyết... thì sao

... mẹ của chị ấy nữa” nó ngập ngừng hỏi, không dám nhắc lại chuyện nhưng nó cũng thật sự muốn biết mẹ con bà ta bây giờ thế nào có sống tốt không?? Có khỏe không nó thật muốn biết.

“Mỹ Tuyết về đây sống chung với nhà mình, còn bà Lê, bà ấy biết mình làm nhiều chuyện có lỗi nên đã vào chùa quy y nơi cửa phật rồi” bà Trần ôm lấy con bé ngồi vào lòng mình rồi buồn bã nói về chuyện của bà Lê.

“Coi như đây cũng là kiếp số của bà ấy, cuối đời còn lại vào chùa coi như cũng tốt” nó cũng chẳng mấy gì vui vẻ mà nói.

Sáng sớm nó đi đến cty AK ký hợp đồng, vừa bước vào ai nấy cũng trầm trồ nhìn nó, mà khen ngợi, nó đi quá lâu nên không còn ai biết nó là ai, vì nó trở nên xinh đẹp cao quý không ai bằng bước vào sánh.

“Chị cho em hỏi phòng Tổng giám đốc ở đâu??” câu hỏi này là nó nhớ lại 5 năm trước đây nó cũng đã từng hỏi vậy.

“Chị đã hẹn trước” cô tiếp tân vẫn như ngày nào nói chuyện lịch sự dịu dàng ra dáng chuyên nghiệp.

“Tôi chưa hẹn trước, nhưng đến đây để ký hợp đồng do bên quý cty gửi cho ạ” nó cũng không kém cô tiếp tân là mấy, có vẻ thuần thực hơn hẳn nhĩ.

“VẬY... xin lỗi chị hiện tại giám đốc chưa đến cty ạ” cô tiếp tân e ngại đáp.

“VẬY... khi nào tổng giám đốc của quý cty đến hãy nói có Maria gặp nha!!” nó mỉm cười bước đi.

Vừa bước ra cửa nó đã chạm mặt một người đàn ông khí thế hơn người, và trên mặt là tảng băng ngàn năm chưa tan, nhưng nó vẫn bước đi, không quay đầu nhìn lại, còn người đàn ông cảm nhận được một hơi thở quen thuộc mới vừa bước ngang qua, vội quay đầu lại nhìn nhưng chỉ thấy một người phụ nữ thân hình quyến rũ đi ra.

“Hoàng tổng, khi nãy có người muốn gặp ngài tên là Maria” cô tiếp tân cúi chào rồi nhanh mở miệng nói, mấy năm nay không biết làm sao mà vị Hoàng tổng này lúc nào cũng vát theo bộ mặt ngàn năm không cười đến cty, làm cho các nhân ai nấy cũng đều muốn tránh đi.

“Sao???” hắn nghe thấy cái tên “Maria” liền thay đổi bộ mặt 180° không dấu vết.

“Dạ có cô gái tên Maria muốn gặp” cô nhân viên cung kính đáp lại lần nữa, nhưng hắn không nói gì mà bước đi về hướng thang máy.

Không lẽ là em ấy?!, em ấy về rồi sao?!, em ấy thật sự đã về!!, còn muốn gặp hắn.

Hắn đang suy nghĩ mông lung thì có tiếng chuông điện thoại vang lên báo có tin nhắn.

“Chiều nay, đến khách sạn Hoàng Mai, gặp lại Hà Phương” nội dung tin nhắn ngắn gọn như làm cho hắn vui mừng khôn xiết, hắn xem người gửi là ai như, không có tên.

Mặc kệ là ai gửi hắn cũng muốn gặp lại nó, mấy năm qua hắn đã suy nghĩ rất nhiều về mối quan hệ hai người và cuối cùng cũng đưa ra một quyết định quan trọng chỉ chờ nó về, đừng chỉ chờ nó quay về nữa thôi.

Hắn tranh thủ thời gian làm nhanh công việc, rồi nhanh về nhà lấy đồ và chuẩn bị mọi thứ ở khách sạn chờ nó đến.

“Alo... Chiều nay ăn mặc đẹp một chút tại tao qua rước mày đi gặp người quen cũ, đã lâu không gặp” giọng nói cũng Như Ngọc vang lên đều đều.

“Gặp ai??” nó đang nằm ở nhà chơi với cherry, bị con bạn quấy rầy mà còn thần thần bí, nó hơi bực mình.

“Bí mật, nhớ nha chiều gặp” Như Ngọc lại nói ra về thần bí khiến nó nghi ngờ hai người hơn.

Mặc dù không biết là chuyện gì như nó vẫn ăn mặc đẹp như lời hai cô nói rồi ngồi chờ hai cô đến rước.

“Mày vào trước đi, còn hai đứa tao và cherry vào sau” hai cô âm hiểm cười nhìn nó, mặt nó cũng ngờ ngác đi vào trong.

Bên trong không có ai cả chỉ một màu đen bao phủ, một lúc lâu nó mới ứng được, rồi từ xa xa có một bóng người đàn ông đang đứng, nó đi lại gần hỏi vừa bước đến gần một chút thì đột nhiên cơ thể nó cứng đờ, không nhúc nhích gì được, nhìn lại thì thấy mình bị ai đàn ông đó vòng tay ôm lấy.

“Phương! Anh nhớ em lắm, đừng bỏ anh nữa” hắn ôm nó thật chặt như muốn giam nó vào trong cơ thể không cho nó rời đi,

“Phong... Phong... là anh sao??” nó gọi tên hắn mà nhìn không được giọng nói nghẹn ngào nơi cổ họng.

Đột nhiên chỗ họ đứng đèn phát sáng, hắn hân hoi buống lỏng nó ra rồi cúi xuống hôn lấy đôi môi luôn làm hắn nhưng nhớ mấy năm nay, nụ hôn thật sâu, thật lâu và nồng cháy cho đến khi cả hai không còn đủ đường khí để hô hấp mới lưu luyến rời môi nhau ra.

“Anh nhớ em lắm” hắn ôm lấy nó mà nói mấy năm nay hắn như người vô hồn ngày ngày đều nhớ nó, nhớ lúc hai người đấu khẩu nhau, nhớ lúc hai người mặn nồng bên nhau suốt đêm. Hắn nhớ nó đến phát điên.

“Em cũng vậy” nó mỉm cười nhìn hắn, nó rất sợ hắn sẽ không đợi nó, không chờ nó mà lấy một người khác nhưng giờ nó thật an tâm khi hắn vẫn chờ nó lại còn yêu nó.

“Anh cho em xem cái này” hắn buông nó ra, rồi lấy cho nó cái phong thư.

“Đây là cái gì??” nó nghi hoặc hỏi hắn, nhưng hắn không nói gì chỉ mỉm cười nhìn nó.

Nó mở ra xem thì tròn mắt nhìn vào tờ thư thì ra....

“Anh chắc chứ... muốn em ký vào thật sao??” nó thật không tin vào mắt, khi nãy còn nói là nhớ nó, yêu nó, kêu nó đừng rời đi nữa vậy mà bây giờ lại đưa cho nó đơn ly hôn hắn muốn làm gì đây.

“Được nếu anh muốn thì em sẽ ký” nó đặt bút xuống ký thì nước mắt cũng rơi theo, tại sao hắn phải làm thế chứ, tại sao cho nó hy vọng bây giờ lại để nó phải thất vọng tràn trề như thế... tại sao...

“Mami, sao mami khóc, ai làm mami của cherry khóc” cô bé chạy đến ôm lấy chân nó hỏi. Nhưng nó không trả lời con bé.

“Em đã ký xong” tay nó run run đẩy tờ đơn về phía hắn, cầm lấy tay con bé mà dắt đi. Cứ tưởng có thể nói cho con bé biết papa nó là ai, nhưng thật không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy.

Hắn cầm lấy lá đơn mà mỉm cười tươi nụ cười thật rạng rỡ, còn nó nắm tay con gái dắt đi trong tuyệt vọng.

“Phuong!” hắn gọi với theo hắn sợ nó sẽ đi mất

“Phuong! Lá đơn ly hôn này, là chứng minh chúng ta đến với nhau vì hai gia đình ép buộc, chúng ta đã thoát khỏi sự ràng buộc ấy. Và bây giờ chúng ta đến với nhau vì tình yêu được không. Hà Phuong lấy anh nhé” hắn nói xong rồi quỳ xuống nhìn theo bóng lưng của một lớn một nhỏ, rồi từ từ bỏ quay người lại ánh đèn của dân hiện ra chiếu rõ từng con người một, nó vui mừng chạy đến ôm hắn.

“Em đồng ý” nó vừa nói câu tất cả mọi người anh nó, Mỹ Tuyết, Chị dâu, Hai trưởng bối của hai gia đình, Thế Anh, hai co bạn thân cũng nhau chúc mừng nó và hắn, còn bắt pháo đầy đầu hai người.

“Mami!!” con bé này lúc nào cũng lên tiếng đúng lúc hết

“Nó là con gái của hai chúng ta tên là Hoàng Minh Yến” nó bế con bé lên trước mặt hắn rồi nói

“Mau gọi papa đi con” nó chuyên qua cho hắn bế con bé, gia đình ba người thật hạnh phúc.

“Hà Phuong” hắn ôm con bé tay con bé quàng tay qua cô nó, nó khẽ nhướn mày ý hỏi là chuyện gì.

“Anh yêu em”

*** END ***

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bướng Bình Khó Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.